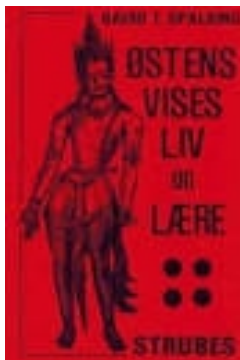

BAIRD T. SPALDINGS, ØSTENS VISES LIV OG LÆRE,

Bog 4.

udgivet på dansk 1980 af,

STRUBES FORLAG Viby, Sjælland.

(udgået fra forlag, som også er afviklet)

lyd, audio [link](#)

Kapitel I,

UDGIVERENS BEMÆRKNINGER

Både Baird T. Spalding og Mr.de Vorss (som kendte Spalding personligt) døde i 1950'erne, og de personer, der var sammen med Spalding på ekspeditionen (til Østen), er også døde. Vi er derfor uden mulighed for kontakt med noget menneske, der har haft førstehåndskendskab til arbejdet, således at bøgerne er vort eneste kildemateriale. Så vidt vi ved, eksisterer der ikke noget kort over ekspeditionens forløb og heller ingen fotografier. Vi har gentagne gange forsøgt at fremskaffe supplerende materiale tillige med fotodokumentation, men uden held. Vi beklager dybt, at vi ikke har yderligere oplysninger til rådighed.

De Vorss & Company

DET STORE HVIDE BRODESKAB OG VERDENSFREDEN.

Før vi går videre i studiet af visse grundliggende love og kendsgerninger bag mestrenes lære, vil det være nyttigt at se på de perspektiver, der omfattes af deres vision. Man må udvide sit sind og sit syn på tilværelsen, til det er på linie med mestrenes for fuldt ud at forstå det centrale i deres lære. På dette tidspunkt vil vi hovedsagelig beskæftige os med det område, der skal behandles, og menneskehedens generelle udviklingslinier for helt at kunne sætte os ind i det studium, der ligger foran os. For at kunne udvælge de rette værktøjer og lægge en plan for det arbejdsområde, vi skal i gang med, er det nødvendigt at kende dets beskaffenhed og omfang. Var det en mark, vi skulle i gang med, måtte vi vide, hvad den var forberedt til, hvilke afgrøder, der skulle dyrkes, og hvilket formål dyrkningen skulle tjene. Der må være et formål bag ethvert arbejde, og det, vi skal beskæftige os med, ligger langt ud over de grænser, vi normalt kender til i vor menneskelige natur. Hvert menneskes natur er på den ene eller anden måde vitalt knyttet sammen med alle andre

menneskers liv og trivsel, og det, der berører den ene, må i en vis grad påvirke resten af menneskeheden. Jeg har en fornemmelse af, at denne diskussion om fred bør holdes på et meget generelt plan, da det er noget, der interesserer alle. Det er en kendsgerning, at verden er ved at blive mere indstillet på fredstilstande, og at folk synes, vi har fået nok af krig. Folk er ved at begynde at forstå, at krig ikke er nogen naturlig tilstand, og at alle de, der påtager sig rollen som forsyn ved at stille sig selv an som en personificering af retfærdigheden, lykkeskabere - blot er bedragere.

Fred og lykke, som er det, hele menneskeheden ønsker så brændende, er ikke en gave, der gives menneskene, men må erhverves ved en ærlig indsats. Der sker ikke politiske mirakler. Mennesket må indse, at det selv har magten og evnen til at afgøre sin skæbne ved hjælp af sin egen intelligens.

Det brusende tidevand, der er skabt af menneskets iver efter det, der kan fremme og garantere freden, er et uundgåeligt resultat af den universelle lov, der altid arbejder for at fremme det, der er til gavn for alle. Gud kender ikke til personanseelse, og denne vækkelse af menneskene i retning af fred er deres reaktion på den fredens ånd, der er fostret af mestrene. Kun i samme grad som den enkelte identificerer sig med den universelle lov, kan han eller hun forvente at finde det, der er til gavn for hver især, thi det er uløseligt forbundet med det, der gavner alle. Derfor sker det sande fremskridt så langsomt, og derfor er der så mange, der må have det ondt.

Der findes et storslået broderskab overalt i verden, som i årtusinder har arbejdet for fred. De står bag enhver bevægelse til sikring af verdensfreden og bliver stadig stærkere og stærkere. Der er nu omkring 216 grupper verden over. Der er altid en central enhed, der udgør en første eller samlende enhed omgivet af 12 enheder, som skal give den større styrke og kraft. De arbejder også for hele verdens oplysning.

Disse grupper er sammensat af mennesker, der sættes i gang af det hvide broderskabs ophøjede tankegang. Alle disse grupper arbejder sammen og udvirker en meget stærk påvirkning af hele verden hen imod fred og oplysning. Der findes mange forkerte forestillinger om det hvide broderskab. Det må først slås fast, at de aldrig præsenterer sig selv som sådan, og de står aldrig alene bag nogen ydre organisation. De er universelle i deres funktion og formål, og de arbejder afgjort med den universelle lov for at opnå universelle mål, hvilket indebærer, at alle enkeltpersoner eller grupper, der arbejder for de samme mål uden selviske motiver, kan modtage deres fulde støtte. Denne støtte kan forekomme i skikkelse af et menneske, men det er mere sandsynligt, at den fremkommer som et incitament. Det vil sige, at det er lidet sandsynligt, at hjælpen vil komme fra et bestemt sted eller en person, hvorimod de, der modtager denne støtte, kun er sig hjælpen eller den positive påvirkning bevidste.

Folkeforbundet var oprindeligt et redskab for det hvide broderskab, men det blev af visse nationer og enkeltpersoner misbrugt på mange måder. Det vil dog under broderskabets vejledning genopstå engang i fremtiden.

En ny verdensorden er ved at blive skabt, og vi er netop nu vidner til en gammel civilisations nedbrydelse. Det hvide broderskab vil, når tiden er gunstig, gøre sig positivt gældende i de vigtigste forhold.

Vi lever i en tid, hvor der ikke findes nogen mellemvej, når det gælder menneskehedens renselse, omend enkeltpersoner eller grupper af mennesker sætter sig op mod det fælles bedste. Guds kværn maler til tider hurtigt og også fint. Kun efter sigtningen skal de selviske og aggressivt grådige nå frem til en ny livsform. Det ville være langt bedre at alliere sig med rent kreative motiver, der bidrager til det fælles gode, for derved skal man opnå det, der er godt for den enkelte.

Ofte skabes den virkning, der ligger i universel tænkning, i ubemærkethed. Det er, som om det spirer og bevæger sig fremad som en smitte, medens manges tanker er så optagne af andre ting, at de ikke bemærker forandringen. Dernæst synes det pludselig, som om alle opdager, at der er sket noget nyt, og at det egentlig svarer til den enkeltes inderste tanker. Og på denne måde kan man næsten uden at vide af det gå ind i en ny tankeverden. Det, der drejer sig om, er at være vågen over for disse kræfter, der umærkeligt udvikler sig i én og i menneskeheden, og heri vil man finde nøglen til at opnå den hurtigste fremgang og til at kunne yde den højeste indsats i menneskehedens sag.

Indien har bevaret freden ved at anvende metoder, der svarer til dem, der benyttes af disse 216 grupper, jeg tidligere har omtalt. Den blev oprindeligt skabt af tolv grupper, men antallet er blevet forøget og vokser stadig. Disse gruppers indflydelse har været betydelig og indgår som en fast bestanddel i indisk tankegang. Set fra et håndgribeligt synspunkt har de især gjort sig gældende inden for undervisningen. De videregiver kun deres tanker mundtligt, og de praktiseres under deres ledelse. Resultaterne beviser denne metodes effektivitet.

Gandhi studerede begrebet ikke-vold i tyve år, før han begyndte sit arbejde og fik en indgående forståelse af tanken.

Princippet har eksisteret i Indien i 600 år. På grund af de "kasteløse" blev det gennem Gandhi bragt i anvendelse i denne generation. Gandhi færdedes blandt de kasteløse og lærte dem om ikke-vold, således at det blev et effektivt og stærkt begreb. Den yngre generation tog det straks til sig. De anerkendte princippet virkning, og det bredte sig til hele Indien, og nu har den yngre generation på en stærkere måde end nogensinde bragt det til folkets bevidsthed. Dette vil i den sidste ende resultere i kastesystemets ophævelse. De kasteløse blev noget af et problem for landet, da de udgjorde 65 millioner, og det var nødvendigt med en leder på grund af den store indflydelse, de kunne udøve. Gandhi har været næsten eneansvarlig for deres nuværende frigørelse.

Medlemmerne af de grupper, der arbejder for verdensfreden, er mennesker af meget dyb åndelig indsigt. I hver gruppe er der én, der har opnået særligt høje åndelige kvaliteter. I De forenede Stater er der cirka 60 personer, der afgjort tilhører dette broderskab. De går meget stille med deres forbindelse til det, og de opgiver ikke, hvor de holder deres gruppemøder, eller hvad de foretager sig.

15. Dette er baggrunden for, at folk er mere eller mindre skeptiske over for det arbejde, der gøres af disse mennesker med den særlige åndelige indsigt. De er så vant til ydre

foranstaltninger og demonstrationer, at de ikke kan forestille sig, at et stort og betydende arbejde kan gøres på så stille og enkel en måde. Men hvis man tænker nærmere over det, vil man indrømme, at alle universets igangværende kræfter er lydløse, og de, der arbejder bevidst sammen med disse kræfter, går frem i overensstemmelse med disse motiver.

Men der vil komme en tid, hvor de vil komme til at arbejde mere åbenlyst; det vil dog først være på et tidspunkt, hvor der er åndeligt oplyste mennesker i tilstrækkeligt stort tal, og som har forståelse for det, de foretager sig. Tænk på dine egne erfaringer. Er du dig ikke visse stille kræfter bevidst, som arbejder under overfladen i dit væsen, og som styrer din tilværelse i langt højere grad end det, du udadtil giver udtryk for i ord? På lignende vis vil du kun lade disse dine inderste tanker komme til udtryk, når du befinder dig blandt mennesker, der harmonerer med dem. Hvis du gransker dig selv, vil du opdage, at alt i dig fungerer på samme måde, som det er tilfældet for menneskeheden.

"Det, som Faderen ser hos dig i løndom, vil han belønne dig for i det åbenlyse" er ikke blot en tom frase, men afslører den måde, hvorpå alt bliver til og kommer for en dag i den ydre verden. At forstå dette fører ikke blot til en bedre forståelse af én selv, men også til forståelse af den måde, hvorpå det universelle, åndelige arbejde til enhver tid foregår nede under overfladen.

Kun ved at tilpasse sig denne bevidste procedure vil man blive i stand til klart at spore det hemmelige broderskabs arbejde. Deres aktiviteter er kun skjult for dem, der ikke skelner den måde, hvorpå de når deres resultater. Vi er vant til støj og skuespil, og de stille og dog stærke kræfter i os selv og i verden omkring os går ubemærket hen. Vi følger de højroste ind på sideveje og farer vild fra livets vej, der går fremad i stilhed gennem vort eget inderste væsen.

16. Dette broderskab er ikke nogen egentlig organisation, da alle, der arbejder konstruktivt for freden - enten åbent eller i det stille - kan være med. Det er snarere en sammenslutning af åndsfrøder. I virkeligheden samarbejder de med enhver sammenslutning eller organisation, der arbejder til gavn for menneskeheden og dens videre udvikling.

Den indiske gruppe arbejder i stilhed, men det er gennem dens indflydelse, disse organisationer bringes sammen, så deres aktiviteter kan koordineres. Det var faktisk denne gruppes aktiviteter, der førte til, at Nobels fredspris blev indstiftet.

Tolstoi var en væsentlig faktor, når det gjaldt den praktiske virkeliggørelse af dette princip. Men det er altid blevet præsenteret gennem Indiens ni herskere. Tolstoi var en meget avanceret mand. Han arbejdede hele tiden sammen med den store centralgruppe.

Selv om der ikke er nogen, der ved, hvor nøjagtigt den er lokaliseret, har gruppe 13 altid spillet en dominerende rolle på verdensplan i uddannelsessektoren. Denne gruppe på tolv medlemmer arbejder i ethvert uddannelsescenter i verden. Disse grupper udgør ikke her eller noget andet sted nogen organisation, der propaganderer for verdensfreden. Man indså, at det talte ord, eller det udtalte ord, når det blev udsendt til verden, var langt mere virkningsfuldt end det skrevne ord. Det skrevne ord kan fordrejes. Det talte ord har en stedse voksende og udviklende indflydelse.

Her finder vi de kloges visdom, der altid har eksisteret. Så længe konstruktive kræfter arbejder i ubemærkethed, vokser de og opdages ikke af dem, der ellers ville ødelægge deres virkning. Verden opdager ikke de konstruktive kræfters fremmarch, før de allerede har undermineret det lave og smudsige, som de selviske og egoistiske opbygger, og da er det for sent. På det tidspunkt, hvor en sådan uhjælpelig opløsning finder sted, og kun da, er det sandsynligt, at broderskabets aktiviteter kommer frem i lyset for at styrke det sande i folks tankegang. Dette er ikke noget, der sker af frygt for angreb, men skyldes en viden om, at det er den mest kraftfulde måde, hvorpå man kan frembringe en stor, konstruktiv bevægelse frem imod en bedre verden. Men de selviske har ingen adgang hertil.

På en måde er alle de, der arbejder for Indiens frihed eller for fred og frihed i verden, avatara'er (legemliggørelser) i den forstand, den vestlige verden ser på avatara. Mange af de store sjæle har udbredt denne lære i tusinder af år. Jesus har altid arbejdet bevidst for at forbedre hele verden og gør det endnu.

Grunden til, at mange mennesker i den vestlige verden ikke anerkender avatara'ernes arbejde, er, at de kun kan opfatte det, der udvirkes på overfladen og de bemærkelsesværdige og mirakuløse ting, der sker i al offentlighed. De ved ikke, at de sande mirakler altid først udvirkes i stilhed.

Hvad angår voldgift som et middel til verdensfred blev denne bevægelse først startet i Punjab i Indien. Det er et stærkt middel til skabelsen af fred i verden. Det har helt overvundet aggressionen. Indien har aldrig indtaget en aggressiv holdning og aldrig opfordret til åben krig i området, og Punjab øvede den største indflydelse i hele denne bevægelse, der er blevet opretholdt i alle dele af Indien i omkring tretusind år. Ikke-vold og voldgift har vist deres styrke i praksis.

Det lykkedes W.J.Bryan, bevidst eller ubevidst påvirket af denne stille indflydelse, at få fredstraktater i stand med alle nationer undtagen fire. Siden da har ingen national skikkelse været oppe at tage arbejdet op, men det vil ske igen en skønne dag i fremtiden ved dannelse af en gruppe, ukendt for omverdenen, der vil få fuldmagt fra de fredsorganisationer og -grupper, der arbejder uselvsk for verdensfreden. Hvis hele finansverdenen støttede denne enhedsbevægelse, ville det blive den, der bidrog mest til freden, og der ville følgelig ikke blive nogen penge til krig. Det ville blive umuligt at finansiere en krig, og derfor ville krige blive udelukket. Hvis samarbejdsprincippet blev antaget overalt, ville der ikke forekomme opblomstringstider og depressioner, og dette ville også have stor indflydelse på afskaffelsen af krig. Faktisk er samarbejdstanken ved at slå an, og de folk, der ikke samarbejder og slutter sig til den nye verdensorden, vil blive sat helt udenfor.

Som følge af denne voksende tendens til at bandlyse krigen vil folk få øjnene op for årsagerne til krig, der ligger i enkelte grupper eller nationers trang til at skaffe sig selv fordele. Praktiserer man et ikke-samarbejde, vil man blive bandlyst som medvirkende til krigsårsager. Dette bringer hele sagen ned på det individuelle plan, således at enhver må fornægte sin selvskhed og egoisme på andres bekostning. Ethvert menneske vil opdage, at den bedste måde at fremme

sine egne interesser på er at fremme almenhedens interesser, og den eneste måde at bevare egne goder på er at bevare alles goder. Denne tendens til udvikling i det stille er nu ved at vågne over en bred front. Men hvert enkelt menneske må finde begyndelsen til det i sig selv, og den, der i alvor ransager sin egen sjæl, vil finde kimen til denne voksende bevægelse i sin egen natur dag for dag. Det vil spredes fra menneske til menneske og vokse til en vældig verdensbevægelse og blive til det endelige motiv i al menneskelig aktivitet. På samme måde, hvorpå det sker, at det menneske, der ikke adlyder den evige udviklingstendens i sin inderste natur, vil blive tilintetgjort, således vil også grupper, institutioner, religiøse organisationer, racer og nationer gå i opløsning og overlade verden til dem, der elsker Guds lov og lever efter den i forholdet til alle andre mennesker og nationer.

I alle moderne bevægelser afsløres det klart, at ændringerne først må ske i individet, thi medmindre menneskets egen natur bringes i overensstemmelse med den bevægelse, der ligger bag den ydre optræden, bliver mennesket en ødelæggende faktor i enhver bevægelse, der ellers kunne frembringe uanede resultater i det godes tjeneste. Et menneske kan næppe yde noget for verdensfreden, medmindre det først finder freden i sin egen natur, og man kan ikke finde fred i sin egen natur, før man i tilstrækkelig lang tid har været i sand forbindelse med de usete kræfter, der skaber bevægelsen fremad mod almenhedens vel.

Der er ingen tvivl om, at individet først må finde fred med sig selv, - og ikke nok med det. Man må gøre sig klart, hvad fred betyder for individet såvel som for nationen. Hvis mennesket centrerer om fredens idé, vil det også udstråle en sådan påvirkning og blive en af de motiverende kræfter i tidens åndelige udvikling. Fredsbevægelsen er tillige en af de mest afgørende faktorer til fremme af åndelig erkendelse. Politik vil bryde fuldstændig sammen, når dette system skabes.

Men så længe de nuværende politiske forhold råder, kan der ikke fremsættes noget virkelig effektivt program endsige nåes nogen tilfredsstillende resultater. Enhver, der holder sig i trit med tidens udviklingstendens, modtager al den hjælp, han er i stand til at tage imod, fra disse højere kræfter. Nogen modtager hjælpen bevidst, andre ubevidst, men hjælpen er ikke desto mindre til rådighed. Der er nogle, der er kommet så langt, at de kender og anerkender denne hjælp. Politiske partier vil sandsynligvis, når de bearbejdes af de konstruktive kræfter, der arbejder under overfladen, smelte sammen til ét stort parti til fremme af en mere ukompliceret regeringsform. Disse ændringer må komme gennem vort partisystem, der arbejder hen imod en ét-kammer- og ikke en todelt lovgivning. "Det hus, der er i splid med sig selv, vil gå til grunde." Dette vil eliminere mange af vore politiske onder. Dette vil alt sammen begynde i De forenede Stater takket være de ændringer, der dér vil finde sted, og det vil komme som en national bevægelse i USA. Freden er hos os! Når vi sætter os selv i relation til dette store princip, gør det os til en virksom enhed.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1. I begyndelsen af studiet bør der klart gøres rede for, at folk i almindelighed har behov for et nyt perspektiv i deres åndelige udvikling. Vi har for størstedelen forfulgt hele emnet som havende indflydelse udelukkende på det fysiske og det, vi forestiller os som fysiske behov, men i virkeligheden er selve legemet afhængigt af noget, der går langt videre end de fysiske behov.

Pkt. 2. Om muligt bør det yderligere illustreres, hvorledes folks almene reaktion går i retning af fred, og at bag dette ligger selve universets formål eller Gud.

Pkt. 3. Vis de studerende, hvorledes denne fredsbevægelse, der er ved at bryde frem, er identisk med deres egne idealer og gør dem opmærksomme på, at de i deres eget indre aktiveres af de universelle strømninger, hvilket er alle de åndeligt oplystes formål. ;

Pkt. 4-12. Vis, hvorledes broderskabet opstår ved lydighed mod de inderste impulser, der tjener til almenhedens fremme, og at forskellen mellem éns forhold til andre, når det gælder enighed, og det hvide broderskabs forhold til helheden kun er en forskel i den grad, hvori man aktiveres af disse dybere impulser.

Pkt. 13 og 14 vil uden tvivl blive stående nogenlunde som de er, medmindre man har en udvidet viden om nogle af de ting, der kun flygtigt er berørt i disse afsnit.

Pkt. 15 og 16. Disse afsnit skulle gøre det klart, hvorfor det er umuligt for gennemsnitsmennesket at forstå, hvorfor mestrene ikke giver sig åbenlyst til kende i deres arbejde. Der kunne med fordel skrives mange bøger om dette, men det er også grunden til, at man somme tider end ikke vover at udtale sin mening inden for sine egne fire vægge. Man ved, at så længe man tier, har man ingen opposition, men så snart man lukker munden op, er hele emnet åbent for modsigelse. Men da sker det igen, at det rette øjeblik til at udtale sig kommer, og da kan det, man siger, accepteres, og alle samarbejder. Det, der rører sig i universet, rører sig også i det enkelte menneske. Det at forstå sig selv i nogle af disse enkle forhold er menneskets nøgle til større forståelse og indflydelse.

Pkt. 17-26. Motivet er omtrent det samme her, blot er der lagt yderligere vægt på betydningen af det stille samarbejde til positiv realisering af den store skabende ånd, der i større eller mindre grad arbejder gennem alle mennesker. Det, der for vort vedkommende er vigtigt, er, at vi gør det til noget mere væsentligt i vort eget liv.

Pkt. 27-32 giver yderligere lejlighed til uddybning af de foregående emner og kan blive væsentlige faktorer til folks frigørelse, så de kan gøre fremskridt. Lær folk at forvente og forberede sig på ændringer. Vær lydhør og følsom over for de ændringer, der er på vej under overfladen inden for den politiske og økonomiske struktur. Den forandring, der frigør, findes ikke i nogen af disse ydre former, men i menneskehjerner.

Kapitel II, DEN STYRENDE TANKE.

Vi har vidnesbyrd om den styrende tankes magt. På ethvert område vil vi lægge mærke til den styrende tankes indflydelse. Selv i denne "båd" vil I opdage, at der er én chef. Derfor er der én, der har mange aktiviteter under sit lederskab, og alle disse sekundære aktiviteter udgår fra den centrale styrelse.

Det er kun gennem denne magtkoncentration og autoritet, at der skabes nogen form for harmoni i de handlinger, der udgår fra de organiserede sektorer i samfundet eller fra individer. Vi ved alle, hvad der sker, når magten deles, eller når der sker forsøg på at splitte autoriteten uden hensyn til det centrale, motiverende udgangspunkt. Når der udgår ordrer fra to steder til forskellige aktivitetscentre, kan det kun resultere i forvirring og kaos. Hvis magten udgår fra mere end én central styrelse, vil autoriteten ødelægges og hele den opbyggede struktur vil bryde sammen.

Hvor der er ét styrende element, der råder, regerer og leder enhver motiverende handling, bringes vi direkte i forbindelse med dette ene element og til at udføre entydige handlinger, som vi så ofte tidligere har talt om. Det er gennem den form for handling, vi når frem til resultater, og vi bringes herved i harmoni med den centrale ledelse, så vi ikke spreder vore kræfter, men arbejder som med én styrke eller kraft, som har det fulde herredømme.

Man vil altid bringe sig selv i overensstemmelse med det, man har uddelegeret magt til. Det vil sige, at hvis man tror på verden og omgivelsernes magt, bliver man tilsyneladende direkte styret tusind forskellige steder fra, og det er grunden til den forvirring, der griber én. Man ved ikke, om man skal adlyde et tilsyneladende krav fra den ene eller den anden side, og denne splittelse i bevidstheden nedbryder hele strukturen i menneskets natur. Mennesket må vide, "hvem det har sat sin lid til, og så tro på, at Han er i stand til at bevare det, mennesket har betroet Ham, indtil den selvsamme dag".

Den højere styrelse er til rådighed for hvert eneste menneske, hvis det blot vil gøre brug af den, men det må ske bevidst. Den højere styrelse må bevidst rettes imod eller benyttes til gavn for det mål, man har sat sig eller etableret. Når vi lader denne styrelse komme til, bliver vore tanker koncentreret i en fælles magtfuld handling eller et fælles tankeudtryk, og man kan ikke lade være at udtrykke de tanker, der strømmer frem. Med andre ord, så må det grundliggende princip, vi fastlægger, også blive til virkelighed. "Den, I adlyder, hans tjener skal I også være", og de håndgribelige resultater vil uvægerligt blive bestemt af, hvorledes den motiverende kraft, hvorfra I modtager jeres styrelse, bringes i anvendelse. Resultaterne vil aldrig kunne blive større end den kraft, der ligger i den højere autoritet.

Denne universets centrale styrelse kaldes lige så ofte Det store Princip som Den højeste Tanke, men ordet Princip virker måske ikke så stramt afgrænsende som Den højeste Tanke. Dog er det klart, at princippet styrer og råder og ved, hvad det gør. Det styrer med intelligens og må derfor være et tænkende princip. Hinduerne betegner altid denne magt Princippet eller Den Almægtige, hvilket betyder, at

mennesket bliver det almægtige, styrende element. Mennesket står i sin almægtighed i det øjeblik, det lader sine tanker være åbne for den centrale styrelse, den højeste og styrende autoritet.

Det er alt sammen såre enkelt, hvis man betragter hele situationen med et åbent sind og et fornuftigt forhold til tingene. I kan sige til jer selv, at et bestemt menneske eller en bestemt situation kan gøre jer kede af det. Derved giver I en sådan bestemt situation eller person magt over jer, og hvis I adlyder den autoritet, I således har givet fra jer, så skaber I i jer selv den mentale eller følelsesmæssige tilstand, som I anerkender som værende til stede i denne autoritets eller magts væsen. I kunne umuligt tænke jer, at glæde kunne komme til udtryk fra en kilde, I tror kun har evne til at gøre jer kede af det, og gennem lydighed mod den magt, I har givet tristheden til at gøre jer kede af det, siger I "jeg er ked af det". I bliver det, I giver udtryk for. Dette er selve den hemmelige magt, men for at manifestere den almægtige kraft, som er til vor rådighed, må vi kun udpege én styrende oprindelse, og vi må adlyde den alene og udtrykke de egenskaber, den besidder. Da skulle vi ikke tøve med at udråbe: "Jeg er det", som hinduerne siger, idet 'det' betegner den tilstand, vi har udtrykt. Dette vil komme til at stå fuldkommen klart for enhver, der vil beskæftige sig med dette forhold i nogen tid.

I denne tilstand tjener viljestyrken ikke noget formål som kontrollerende faktor. Viljen giver os incitament til at fremkalde denne magt, men det er ikke viljen, der er den motiverende faktor bag denne magt. Viljestyrke kan være noget vidt forskelligt fra magt og myndighed. Egenviljen er aldrig i stand til at styre tanker frem til et centralt punkt. Bevidst kontrol eller tankevirksomhed er i stand til at bringe tanker, følelser eller handlinger frem til en central styring, som er en bestemt egenskab eller et element, mennesket benytter til stadighed, og som det har magt til at arbejde med, ikke til at dirigere med, men til at arbejde sammen med. Det er den selvsamme kraft, mennesket kan aktivere i samme øjeblik, det bringer sine tanker til at være i fokus med Princippet, der aktiverer alle tilstande.

Lad os benytte en meget enkel illustration. Mennesket har magt til at lade sine tanker underkaste sig matematikkens grundsætninger eller dens love, men det har ikke viljen til at få disse grundsætninger eller love til at fungere. Lovene fungerer af sig selv og er det eneste styringscenter inden for sin sfære. Mennesket kan bringe sin vilje til princippet, men derfra er det princippet, der er den motiverende kraft, og ved at underkaste sin egen vilje - for at være mere nøjagtig - finder mennesket hemmeligheden bag sin matematiske evne. Princippet bag den menneskelige vilje er, at den skal underkastes en højere autoritet, hvorved mennesket kommer til at personificere denne højere autoritet og kommer til at besidde dennes evner. Menneskets svaghed fremkommer, når det underkaster sig noget, der ikke har nogen magt eller evne, og dette burde være menneskets bevis for den umådelige magt og formåen, der er inden for dets rækkevidde. Mennesket må nu lære at anvende dette princip af egen fri vilje og erkende, at styrke, kraft og formåen kun eksisterer i Det store Princip.

Vort daglige liv er en konkret anvendelse af dette faktum, idet vore udtalelser er i overensstemmelse med Det store Princip eller Den højeste Tanke. Vi ser et ideal for os - eller

vi fremsætter det for os. Lad os sige, at dette ideal gælder fuldkommenhed. Vi kommer straks i direkte overensstemmelse med Den højeste Tankes styrelse eller Princippet, og vi fremkalder et ideal, som vi selv skal opfylde. Hvis det er et højt ideal, bliver denne kraft straks aktiv og gør idealet til virkelighed. I samme øjeblik idealet fremsættes, og kraften bag det aktiveres igennem det, er idealet fuldført. Det vil sige, at så snart idealet frigives fra vor vilje og gives videre til Princippet's handling, er det en fuldført kendsgerning.

Så længe der eksisterer en dobbelt betydning er det vanskeligt at forstå, hvorledes dette kan lade sig gøre på det åbenbare plan, men mestrene beskæftiger sig ikke med noget andet plan end det åndelige - det åndelige gjort til virkelighed. Hvis vi ikke beskæftiger os med noget andet plan end det åndelige, må dette være en virkelighed til stadighed, når først det er udtalt, og endogså før det kommer til udtryk. Det er en åbenbar kendsgerning, at vi holder os selv tilbage fra opfyldelsen af vore idealer, fordi vi forventer, at opfyldelsen skal kunne ske på tre niveauer. Men i dag er man nået til den afgørende opfattelse, at det kun sker på ét plan, det åndelige. Det gør det altid, og det er altid noget håndgribeligt, en realitet.

Hvis vi nu holdt os til og forblev på det åndelige plan, ville vi se det i sit sande udtryk. Vi ville overhovedet ikke have behov for at se hen til det materielle, for gør vi det, er der tale om materialisationer, og de repræsenterer ikke på det åndelige plan nogen realitet. Selve det skabte er til enhver tid det reelle. Det er det åndelige gjort til virkelighed. To plus to er fire efter det matematiske princip, - det er det også i tanken og i virkeligheden. Dette er ikke tre forskellige planer, men alle tre udgør det matematiske faktum og kan på intet punkt adskilles eller differentieres fra hinanden.

Efter manifestationen siger man, at det ikke kan skade at kalde det "materielt" eller "fysisk", fordi man ikke kan skade det, der er et faktum. Men det løftes eller ophøjes altid til det åndelige. Det var det, Jesus mente, da han sagde: "Hvis I ophøjer alle ting og ser dem i ånden, så findes de allerede", og det var åbenbart det, han havde i tankerne, da han bad bønnen: "Fader, jeg takker dig, fordi Du har hørt mig, og fordi Du altid hører mig". Han var ganske klar over, at det, han så som et ideal for sig, allerede var blevet til virkelighed. For ham blev det straks opfyldt, og dernæst sagde han: "Gå ind i vingården og se, den er rede til høsten".

Hvis vi indtager denne bestemte holdning, er der ingen tvivl om, at vi straks vil være ude over vore vanskeligheder. Han hævdede sig over enhver vanskelighed ved selve den holdning, han havde til tingene. For ham var det ikke en lang og trølsom proces, - det skete øjeblikkeligt. Han så helt klart tværs igennem vanskelighederne, der derved mistede deres eksistens. Det betyder ikke, at han fornægtede deres eksistens, - han fornægtede aldrig nogen tingenes tilstand, men han hævdede sig altid over disse tilstande til den sande åndelige tilstand, og så var der ikke noget behov for at fornægte eller være opmærksom på noget andet end denne sande, åndelige tilstand, og han sagde: "Jeg lever altid i det åndelige".

Vor Bibel siger: "Jeg lever altid i ånden", hvilket er en helt forkert fortolkning, og den har forårsaget mange misforståelser.

Den kristne Bibel siger: "Gud er et åndeligt væsen". Det oprindelige var: "Gud er det åndelige", hvilket ikke begrænsede ham til én egenskab eller én tilstand. En forfatter sagde: "Det er som at presse Gud ned i vort intellekts litermål". "Ånd" og "tanke" er synonyme og udgør én og samme vibratoriske påvirkning. Det, der tilsyneladende gør en forskel, er, at vi tager vore tanker for værende et tegn på forstand. Forstand er bevidsthed, thi forstand og bevidsthed er uadskillelige. Bevidsthedens element er tanken, og når den bliver sig et åndeligt faktum bevidst, er der for os ingen forskel på forstand og ånd. Vi er i en tilstand af åndelig bevidsthed.

I har ret, når I mener, at tanken er bevidstheden, der handler. De to er ligeledes synonyme, og hver af dem kan komme til at være passiv eller nedsænket eller skjult i individet, men de er ikke skjulte i den ydre tilstand. Hvis det ydre er som det indre, så er tanken aldrig skjult i individet, men kun uvirksom. Individet tror blot, tanken er skjult, og for et sådant menneske kan tanken ophøre at eksistere, fordi det ikke er sig den bevidst. Bevidstheden er altid til stede og springer øjeblikkelig i aktion, hvis man styrer den frem mod det, der altid eksisterer, nemlig det åndelige faktum.

Bevidsthedselementet er mere tankens styrende end dens motiverende kraft og er derfor uundværlig, når der skal fremsendes tankepåvirkninger eller - som vi siger - når tankens udstråling skal accellereres til sin sande status under forudsætning af, at bevidsthedselementet er i overensstemmelse med det åndelige faktum.

I dag er videnskabsmændene ved at nå frem til samme konklusion, når det gælder alle tings oprindelse. De opløser selve stoffets struktur og fører det tilbage til en strålingsenergi identisk med begrebet ånd. Ånd gennemstrømmer alt, manifesterer sig i alle ting. Man har fundet ud af, at alle grundstoffer, også radium, reduceres til det ene primære grundstof: strålingsenergi. Men, når alt kommer til alt, er denne energi ikke nogen blind kraft, men en intelligent kraft. Den ved, hvad den foretager sig. Videnskabsmænd indrømmer, at der endog er en vis form for "elektricitet", der synes at vide, hvad den foretager sig.

Denne altgennemtrængende og skabende energi bag alting er sig selv bevidst og er sig bevidst, hvad den gør, og hvorledes den gør det, og derfor kalder vi den Ånden eller Gud. Den er allestedsnærværende, almægtig og alvidende, således som den kristne Bibel udtrykker det.

Når mennesket i sin bevidsthed begynder at samle de aktiviteter, der svarer til et princip, så begynder det at sige: "Det er mig". Således centraliserer mennesket princippet autoritet i sig selv. Dette "Jeg er" gør sindet dynamisk i stedet for at lade det hvile i noget potentielt. Det bliver dynamisk i samme øjeblik, vi fokuserer tanken på jeg er. Dette fokus er altid i centrum, og fra det udgår de autoritative befalinger, der styrer og bestemmer menneskets hele status. Dette jeg er må anvendes til at angive menneskets sande tilstand, den, man virkelig er, og ikke den, man selv tror, man er. "Jeg er nøjagtig den, som jeg er",

hvilket vil sige et legemligt udtryk for universets motiverende autoritet, -og uden for dette selvsamme jeg er findes der ikke nogen sand eksistens, kun vildfarelse. Dette udtryk: "Jeg er" var Moses' Gud. Det er blevet overleveret ned gennem tiderne som "Jeg er". For hinduerne er det Aum, som betyder det samme, og også for arierne er det Aum. Kineserne anvender det som Tau.

De såkaldt "blinde pletter" i æteren, der er fælles for radioen og for videnskabelige områder, er på en måde symbolske for de blinde pletter i den menneskelige bevidsthed. Radiostrålen passerer lige gennem disse ikke-magnetiske felter, som om de ikke eksisterer. Vore atmosfæriske lag, de koncentriske bæltter af atmosfæriske tilstande, er i bevægelse. På vor jord er de stationære. Når et ikke-magnetisk felt bevæger sig hen over et magnetisk felt i vore koncentriske bæltter, opstår der en vakuumagtig tilstand, og når et magnetisk felt passerer hen over et ikke-magnetisk felt på jordens overflade, går det lige igennem det og forsvinder.

Dette fænomen er ofte af større styrke om natten end om dagen. Disse ikke-magnetiske felter er som de statiske tilstande i den menneskelige bevidsthed, de er mere intense, jo større uvidenhedens mørke er. Men de positive bestrålinger fra det åndelige jeg er såvel som påmindelserne om det, som mennesket egentlig er, trænger gennem disse statiske felter i bevidstheden, som om de slet ikke eksisterer. En vedvarende påmindelse om åndelige fakta om menneskets natur og dets placering i universet vil i den sidste ende eliminere alle disse statiske felter både i menneskets bevidsthed og i dets gøren og laden.

Den højeste Tanke skaber ikke konstant nye tanker. Den manifesterer tanker, der blev skabt fra begyndelsen, for Den højeste Tanke er og har altid været alvidende. Den har aldrig været og vil ej heller nogen sinde blive mindre end sig selv. Det er alt sammen en tilbagekastnings- eller genlydsproces. Det er som med vore radiobølger i dag. De strømmer frem og tilbage eller tilbagekastes fra et rum til et andet, fra punkt til punkt, om man så må sige.

Tanken er naturligvis den stærkeste af alle bestrålinger, fordi den har magt over både elektricitetens og radiobølgernes vibratoriske område, og i virkeligheden vil begge disse altid ramme og tilbagekastes fra tankens vibratoriske felt. Radiobølger følger et spor i atmosfæren uafhængigt af en leder, - de følger et reelt spor eller en reel bane og virker gennem æteren. Men tanken "bevæger" sig ikke i denne forstand, for tanken er allestedsnærværende, - den er der allerede, uanset hvilket punkt man refererer til. Det er tankens påvirkning af elektronerne, der får det til at se ud, som om tanken bevæger sig. Forstanden er det motiverende element, og tanken følger hele tiden med. Når derfor tanken rammer elektronerne, skabes al bevægelse på de håndgribelige tings plan.

Det, vi kalder rummet, er i virkeligheden Den højeste åndelige Tanke. Det er det princip, hvorved den menneskelige sjæl, som er en gengivelse af den åndelige tanke, kan vinde over tid og rum, men en intelligent kraft. Den ved, hvad den foretager sig. Videnskabsmænd indrømmer, at der endog er en vis form for "elektricitet", der synes at vide, hvad den foretager sig. Denne altgennemtrængende og skabende energi bag alting

er sig selv bevidst og er sig bevidst, hvad den gør, og hvorledes den gør det, og derfor kalder vi den Ånden eller Gud. Den er allestedsnærværende, almægtig og alvidende, således som den kristne Bibel udtrykker det.

Når mennesket i sin bevidsthed begynder at samle de aktiviteter, der svarer til et princip, så begynder det at sige: "Det er mig". Således centraliserer mennesket princippet autoritet i sig selv. Dette "Jeg er" gør sindet dynamisk i stedet for at lade det hvile i noget potentielt. Det bliver dynamisk i samme øjeblik, vi fokuserer tanken på jeg er. Dette fokus er altid i centrum, og fra det udgår de autoritative befalinger, der styrer og bestemmer menneskets hele status. Dette jeg er må anvendes til at angive menneskets sande tilstand, den, man virkelig er, og ikke den, man selv tror, man er. "Jeg er nøjagtig den, som jeg er", hvilket vil sige et legemligt udtryk for universets motiverende autoritet, -og uden for dette selvsamme jeg er findes der ikke nogen sand eksistens, kun vildfarelse.

Dette udtryk: "Jeg er" var Moses' Gud. Det er blevet overleveret ned gennem tiderne som "Jeg er". For hinduerne er det Aum, som betyder det samme, og også for arierne er det Aum. Kineserne anvender det som Tau.

De såkaldt "blinde pletter" i æteren, der er fælles for radioen og for videnskabelige områder, er på en måde symbolske for de blinde pletter i den menneskelige bevidsthed. Radiostrålen passerer lige gennem disse ikke-magnetiske felter, som om de ikke eksisterer. Vore atmosfæriske lag, de koncentriske bæltter af atmosfæriske tilstande, er i bevægelse. På vor jord er de stationære. Når et ikke-magnetisk felt bevæger sig hen over et magnetisk felt i vore koncentriske bæltter, opstår der en vakuumagtig tilstand, og når et magnetisk felt passerer hen over et ikke-magnetisk felt på jordens overflade, går det lige igennem det og forsvinder.

Dette fænomen er ofte af større styrke om natten end om dagen. Disse ikke-magnetiske felter er som de statiske tilstande i den menneskelige bevidsthed, de er mere intense, jo større uvidenhedens mørke er. Men de positive bestrålinger fra det åndelige jeg er såvel som påmindelserne om det, som mennesket egentlig er, trænger gennem disse statiske felter i bevidstheden, som om de slet ikke eksisterer.

En vedvarende påmindelse om åndelige fakta om menneskets natur og dets placering i universet vil i den sidste ende eliminere alle disse statiske felter både i menneskets bevidsthed og i dets gøren og laden. Den højeste Tanke skaber ikke konstant nye tanker. Den manifesterer tanker, der blev skabt fra begyndelsen, for Den højeste Tanke er og har altid været alvidende. Den har aldrig været og vil ej heller nogen sinde blive mindre end sig selv. Det er alt sammen en tilbagekastnings- eller genlydsproces. Det er som med vore radiobølger i dag. De strømmer frem og tilbage eller tilbagekastes fra et rum til et andet, fra punkt til punkt, om man så må sige.

Tanken er naturligvis den stærkeste af alle bestrålinger, fordi den har magt over både elektricitetens og radiobølgenes vibratoriske område, og i virkeligheden vil begge disse altid ramme og tilbagekastes fra tankens vibratoriske felt. Radiobølger følger et spor i atmosfæren uafhængigt af en leder, - de følger et reelt spor eller en reel bane og virker

gennem æteren. Men tanken "bevæger" sig ikke i denne forstand, for tanken er allestedsnærværende, - den er der allerede, uanset hvilket punkt man refererer til. Det er tankens påvirkning af elektronerne, der får det til at se ud, som om tanken bevæger sig. Forstanden er det motiverende element, og tanken følger hele tiden med. Når derfor tanken rammer elektronerne, skabes al bevægelse på de håndgribelige tings plan.

Det, vi kalder rummet, er i virkeligheden Den højeste åndelige Tanke. Det er det princip, hvorved den menneskelige sjæl, som er en gengivelse af den åndelige tanke, kan vinde over tid og rum, tid eller rum. Det er det, der menes med ordene: "Lad det samme sind være i dig, som var i Kristus". Det er i virkeligheden en tilstand af fuldkommen enhed mellem individet og universets sjæl, og dette må blive en bevidst kendsgerning for individet. Det er den fulde og komplette tanke; den styrende tanke, der bevidst virker gennem individet.

Det fysiske menneske, eller mennesket, der kun er sig selv bevidst som et fysisk væsen, der tror, det er adskilt fra Gud, fra Den højeste Tanke, og tænker på sig selv som værende i bevægelse fra sted til sted, bevæger sig kun i illusionens baner og er derfor ulykkelig. I realiteten lever mennesket i og ved Den højeste Tanke og bevæger sig og har hele sit væsen i Den. Af alle Jesu udtalelser var den største denne: "Vær stille". Det bliver aldrig sagt med høj stemme eller projiceret ved menneskets vilje, men i overensstemmelse med den rolige, indforståede styrke, der kommer med følelsen af enhed og fællesskab. Der ligger den største tryghed og den største styrke. Vi har set nogle af de største storme lægge sig ved denne simple ytring, og ligeledes "stilles" menneskets tilsyneladende "sindsstorme", til det kan føle Den højeste Tankes styrende magt.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2 giver rig lejlighed til endegyldigt at pointere, at individet, så længe det har et splittet sind, og ved selve splittelsen, har mistet sin fornemmelse af styrke og retning. Uanset hvad man vil opbygge, kræves der et vist grundlag, visse forudsætninger, og før disse er til stede, kan man ikke komme nogen vegne. Det må være det, Jesus mente, da han sagde: "Du skal dyrke Herren din Gud og tjene Ham alene". Pkt. 3. Dette ene grundliggende livsprincip, Gud, er universets styrende og herskende magt, og mennesket kan kun finde sin identitet i relation til dette princip. Den eneste måde, hvorpå mennesket kan bringes i harmoni, er ved at bringe dets hele natur i overensstemmelse med de kendsgerninger, hvorpå hele dets eksistens beror.

Pkt. 4. Det er mennesket selv, der har tildelt sine omgivelser den magt, de udøver, for oprindeligt har de ingen magt, og det har de heller ikke, selv om mennesket tilsyneladende har tildelt dem en sådan. Magten forbliver stadig hos mennesket selv, og det, der synes at være en magt udøvet af omgivelserne eller af noget som helst andet uden for menneskets eget væsen eller centrale identitet, er en perversion af menneskets egen magt. Magten forbliver altid menneskets egen, og den handler efter de ordrer, den mod-

tager. Men bag det hele ligger universets styrende kraft, og det, 'jeg er' som individ, må være ét med det universelle 'jeg er'. Der må være fuld overensstemmelse mellem årsag og virkning, thi det, der rører sig i årsagen, er det, der lever i dens virkning.

Pkt. 5, 6 og 7 kan udvides efter samme retningslinier, og lektionen kan blive til uendelig gavn for den enkelte. Der er ikke noget, der som dette falder så fuldkomment i tråd med det sande budskab, Kristus forsøgte at give til verden. "I skal gøre større ting end disse", var hans vurdering af menneskets potentielle evner.

Pkt. 8 og 9. En højst nyttig lære og befriende praksis kan udtrages af disse to afsnit. Et forsøg på ad viljens vej at tvinge tanken ind i et materielt plan er en håbløs opgave, og det er ødelæggende for den, der forsøger på det. Vejen til frigørelse går gennem en accept af Den universelle Kraft som en central og styrende udstråling, der skabte himlen og jorden som den allerede fuldførte manifestation af sig selv og det faktum, der ligger bag enhver konstruktiv mennesketanke.

Pkt. 10 viser proceduren i en såkaldt demonstration, som i den for i det åndeliges verden findes ikke tid eller rum. I det åndelige er alt komplet og fuldentd, og derfor kan der ikke blive tale om sidste ende er ensbetydende med at gå bort fra vor følelse af ufuldstændighed og ufuldkommenhed og acceptere kendsgerningerne, som de er.

Pkt. 11 viser mere udførligt, hvad det er, der sker med hensyn til manifesterede resultater. En frigørelse afsindet fra enhver dualitet er løsningen på hele spørgsmålet.

Pkt. 12 er en videre udbygning af den samme idé.

Pkt. 13, 14 og 15 kan benyttes til at understøtte det foregående.

Pkt. 16. Kan vi ikke én gang for alle slå fast, at de forskellige udtryk for "sind", "forstand" og "tanke" egentlig dækker det samme begreb. Når "sindet", "forstanden" eller "tanken" fungerer, så er det den samme åndelige evne, som mennesket besidder, men den fungerer på sit laveste niveau, idet den ledes på afveje for at opfylde lavere formål. Når mennesket tænker i samme baner som "Guds tanker", da beåndes dets tanker, og de bevæger sig i overensstemmelse med Guds tanker, eller rettere, da ved mennesket, hvad Gud ved. Den menneskelige forstand tænker. For Gud er det at tænke det samme som at vide og erkende.

Pkt. 17, 18 og 19 giver udmærkede muligheder for at videreudbygge denne idé og understrege den opfattelse, at mennesket først lever fuldtud, når det fungerer i bevidst harmoni med sin oprindelse.

Pkt. 20 og 21. Den sande brug af "jeg er" ligger i bevarelse af menneskets oprindelige identitet og overensstemmelse med sit ophav, dvs. ved ikke at tillade sig selv at synke ned til en position, hvor man lader sin natur omfatte egenskaber, som ikke er en del af menneskets sande jeg. Mennesket er ikke lig sine erfaringer; det er sig selv lig som det, det er. Erfaringer med noget, der synes at være mindre end menneskets egentlige væsen, bør aldrig få lov til at indgå i menneskets vurdering af sig selv. Jeg er altid lig det, jeg er i

ånden, og ikke det, jeg synes at være ifølge erfaringen, eller det, jeg har oplevet i verden. Uanset hvad jeg har gennemgået eller synes at gennemgå, så vil jeg stadig forblive mig selv i den oprindelige betydning, dvs. mig selv i lighed med Guds billede.

Pkt. 22 viser den vidtrækkende indflydelse, det åndelige faktum har, når det bevæger sig ud over enhver fornemmelse af begrænsning. Ånd lader sig ikke standse af ondskab, af berøvelse, af savn, fattigdom eller sygdom, idet disse ting kun repræsenterer blinde pletter i den menneskelige bevidsthed. For den, der ved og erkender, findes disse ting slet ikke, og et sådant menneske fortsætter uanfægtet med det, det ved, erkender og er.

Pkt. 23. Den tanke, som er Gud, er den samme i går, som den vil være i al fremtid. Det, der for os synes at være en ny tanke, er blot vor opdagelse af noget, der altid har eksisteret. Helbredelser og såkaldte "demonstrationer" er ikke nyskabelser, men en opvågning til den tilstand, der altid har været den dominerende i den sande virkelighed.

Pkt. 24. Den såkaldte "tankens kraft" er ikke nogen tankekraft, for tanken er kun en formidler af kraften. Kraften ligger i ånden, og tanken overfører eller bærer kun kraften i den udstrækning, hvori det stemmer overens med de normer og formål, der er åndens. "Mine ord er ånd", siger Jesus, hvilket vil sige, at hans ord er i fuldkommen overensstemmelse med den universelle holdning, som han kaldte "Guds vilje".

Pkt. 25 og 26 præsenterer mennesket som en integreret del af det uendelige rum og ikke som et isoleret væsen blandt isolerede former. "Ved én ånd er vi døbt til at være ét legeme". Det at finde ro i denne evige alle tings enhed er vor magtposition, hvor enhver modstridende illusion opløses i illuminationens fred og stilhed.

Kapitel III, DEN DUALISTISKE TANKE.

Mange i den vestlige verden betragter dualiteten i stedet for at se hen til Den entydige tanke eller Det ene princip. Derved spredes kræfterne, og man er ikke i stand til at fastholde sin tanke, som man er det, når man kun ser en eneste kraft eller det ene princip og ser sig selv og alle ting som integrerede dele af dette ene.

"Se, vi har kun én Gud"., siger skriften, og det er kun i bevarelsen af denne fundamentale sandhed, at mennesket lever i harmoni med sin egen natur. Mennesket er ikke en skabning for sig, eller som er slynget bort fra sin oprindelse. Mennesket er tværtimod skabt i Guds billede og i hans lighed. Det er kun i menneskets egen følelse af isolation, som er roden til al uretfærdighed, at det mister det skabende principets velgørende indflydelse, der ellers er til rådighed for mennesket som en naturlig tingenes orden. I denne følelse af ensomhed har mennesket forestillet sig, at alt muligt går det imod, og det er ofte tilbøjeligt til at give det universelle system skylden for denne modgang.

Men i virkeligheden er det mennesket selv, der skaber denne modgang, thi universet isolerer ikke nogen eller kan gøres ansvarlig for de vanskeligheder, der opstår på grund af menneskets

selvskabte isolation. "Hold jer til mig, og jeg vil være med jer", siger Herren. Sådan lyder tilbudet fra den eneste Gud til den, der vil acceptere sin retmæssige plads i skabelsens hele guddommelige orden.

Dualiteten fremkommer gennem tanker og handlinger, der ikke tager hensyn til helheden. Men vender man den dualistiske tanke i modsat retning eller bringer tankerne frem til en enhedshandling, så elimineres dualiteten fuldstændigt. Det er et velkendt faktum, at vi ikke kan nå frem til nogen resultater, hvis vort mål er dualistisk, eller hvis vort væsen er tvedelt.

Der findes faktisk ikke nogen dobbelthed i naturen. Der er negativt og positivt, godt og ondt, varmt og koldt, som alle repræsenterer modsætninger, men når disse modsætninger bringes sammen med deres modpoler, bringer de tanken frem til ét mål, én handling, ét princip. I forbindelse med sådanne modsætninger behøver man ikke at anerkende dem som modsætninger eller modpoler. Det, der er væsentligt, er at erkende det entydige mål. Jesus sagde altid, at hans største gerninger blev udrettet med en urokkelig trofasthed eller, som han sagde, med det ene mål for øje. Denne trofasthed mod målet bringer os til enhed med det altid tilstedeværende princip. Det er det punkt, hvor man føler princippets nærhed. Og da finder man i stedet for dualitet "det eneste ene" eller det entydige jeg er.

Der er mange hinduer, der benytter betegnelsen "jeg", men også mange, der benytter betegnelsen "jeg er". Nogle mener, at dette var begyndelsen til dualiteten - tvetydigheden mellem "jeg" og "jeg er" - idet mange tror, denne forskellige praksis var ensbetydende med to forskellige holdninger eller mål, men i virkeligheden er det blot en sammenhæng eller underkastelse af alle ting for det "ene mål". Der er ingen dualitet i princippet.

Princippets enhed findes i alle ting. Ordene "jeger" udtrykker endog det eksakte princip eller sandheden. Som de udtrykker det, tillader ophøjelsen af det entydige princip, at det virker fuldgyldigt i samme princip. Vi ser heller ikke nogen dualitet i naturen og anerkender den derfor ikke, og da dualiteten således ikke anerkendes, bliver den harmoniseret. Sommer og vinter er ikke to ting, men faser i naturens gang. Vinteren er lige så væsentlig for vegetationens vækst som sommeren, og de beskriver blot to faser i én og samme proces. Det, vi kalder det onde, indeholder kimen til det gode, og når man gennemskuer det onde og ser det gode igennem det, forsvinder det onde, og man har tilbage kun følelsen af, at alle ting arbejder sammen for det gode.

Tilsyneladende onde forhold som fattigdom og smerte, som skyes af menneskene, ville forsvinde, hvis man gjorde front imod dem for at finde det gode bag dem. Jesus lærte, at blindhed ikke var et onde eller resultatet af det ondes magt, men en mulighed for at demonstrere "Guds herlighed". En opgave er ikke noget fremmed for matematikken eller en hindring for den, der ønsker at blive matematiker. Opgaven er blot fremstillingen af visse betingelser, på hvilke matematikkens principper kan anvendes til fremskaffelsen af den ønskede løsning, og det præsenterer en mulighed for udvikling hos det individ, der går i lag med opgaven. De livsforhold, der synes at gå imod vort livs højeste opfyldelse, tjener blot som træningsopgaver, indtil vi når karakterstyrke nok til at se og manifestere det fuldkomne, som er livets eneste formål. Når

man betragter tilværelsen på denne måde, forsvinder alle ubehageligheder, og alt bliver en slags øvelsesleg, i hvilken vi ser, oplever, bevæger os og lever, for at det godes eksistens skal vise sig i vor egen karakter og i vor verden. Da er naturen harmonisk. Alt er harmoni. Alt virker under det ene formåls indflydelse.

Akkurat som selv en novice på området kan høre forskel på en fuldendt akkord og en disharmoni, således er det enkelte menneske i stand til at vide med sig selv, hvad der er i harmoni med det universelle princip, og hvad der afviger fra det. Enhver uharmonisk tilstand i menneskets natur er et vidnesbyrd om, at dette menneske er ude af harmoni med tingenes naturlige orden, og hemmeligheden ved en fuldendt udvikling ligger i altid at tage fat på ethvert forhold på en måde, der bevarer fornemmelsen af en indre ro. Denne ro er umulig at opnå, så længe der eksisterer en følelse af adskillelse fra det gode, der gennemstrømmer alle ting. Menneskets natur er evigt indstillet på det gode, fordi det har sin oprindelse hos Gud, og Gud er god. Når man er sig bevidst, at det gode altid og til stadighed søger at manifestere sig i alle ting og i menneskets egen natur, er det i harmoni med sig selv og med hele sit væsens princip. Når man arbejder på at finde frem til det gode, der er indeholdt i enhver erfaring, er man straks på et plan, hvor det, der for andre synes at være noget ondt, for én selv bliver begyndelsen til noget godt.

Naturligvis finder vi frem til, at vi med modpolernes relation til hinanden kommer til den samme holdning. Det siges, at der kan forekomme mange modsatte manifestationer, men de vil kun være i modsætning til hinanden, hvis individet tillader en sådan opposition. Individet må harmonisere modsætningerne i sin egen holdning til dem, for i virkeligheden er de på intet tidspunkt ude af harmoni. Når vi kommer til det punkt, hvor vi erkender, at alt er harmoni, så ser vi de harmoniske relationer i alle ting og i os selv. Vor holdning bliver den enkle, at alt er i fuldkommen harmoni, og da kan disharmoni ikke forekomme hverken i vor tilværelse eller i vor måde at leve på. Der kan ikke forekomme nogen disharmoni mellem modsætninger, for de har alle deres fuldendte relationer til hinanden i princippet.

Mange videnskabsmænd er i dag kommet til det samme resultat i deres forskning, når de siger: Den eneste disharmoni, der eksisterer, findes i mennesket eller individet, og denne disharmoni skabes gennem disharmoniske tanker. Man siger i dag, at det amerikanske folk er det mest disharmoniske i sin tankegang, og det er ganske åbenbart, at dette skyldes de mange forskelligartede holdninger i tankesæt, der hidrører fra de talrige nationaliteter, der her er bragt sammen. Disse nationaliteter er endnu ikke blevet fuldt assimileret, men man mener dog, at denne assimilering nu skrider meget hurtigt frem.

10. Det matematiske aksiom, at kun størrelser, der er lig med samme størrelse, er lig med hinanden, er, når alt kommer til alt, nøglen til al harmoni. Kun når Amerikas forskellige folkeslag aktiveres af en fælles impuls, vil noget, der ligner harmoni, kunne etableres. Dette gælder også for den øvrige verden og for hvert individ. Kun når alle de kræfter, der er involveret i en enkelt eller mange organismer, animeres af én og samme impuls og bevæger sig i enhed mod et givet mål, er der fuldkommen harmoni til stede.

Der er ingen tvivl om, at Jung i sit arbejde ramte noget meget centralt med hensyn til alle tings harmoni, da han fortalte om sine erfaringer med at trække sig tilbage til en hule. I mange egne af Indien trækker folk sig tilbage til huler for at være i fuldkommen stilhed til udarbejdelsen af en bestemt konklusion om visse afgørende faktorer. I alle de tilfælde, hvor rapporter herom har været tilgængelige, har man fundet, at man, når man er i fuldkommen ro i forhold til omgivelserne, træder ind i sit livs største aktivitet. Man ser længere frem, jo længere ens visioner strækker sig fremad. Man ser tværs igennem det materielle eller fysiske til det, der betegnes som en fuldentt tilstand, hvori enhver aktivitet er harmonisk. Det, man da ser som noget sandt universelt, er blot forbundet med tingenes verden. Det vil ikke sige, at verden er underkastet det spirituelle eller åndelige, men blot beslægtet med dets oprindelige tilstand, og den åndelige verdens fuldkommenhed bliver da straks manifesteret. Denne aktivitet, der er i fuldentt harmoni, arbejder under disse menneskers vejledning til fuldkommenhed.

I realiteten er det den samme procedure, alle mennesker følger, når de anvender et princip. Det er nødvendigt først at forlade den ydre form, hvorigennem princippet udtrykkes, indtil man klart skelner tendensen i det princip, der er tale om. Princippet tendens forbindes dernæst med den ydre form, hvorefter vi får harmoni og rytme i musik, de rette opgaveløsninger, fuldentt arkitektur, fuldentte malerier og perfekte statuer. Alle disse manifestationer skabes ud fra individets evne til at identificere sig selv med den tilgrundliggende realitet, og denne realitet eller virkelighed frembringes dernæst i sin form med den samme skønhed og harmoni, der ligger i selve princippet.

Dog vil disse mennesker sige, at det ikke er nødvendigt, at alle mennesker bliver ligesom de for at komme til at leve i dette harmoniske forhold til omgivelserne, men at denne tilstand kan etableres i almindelige menneskers liv. For deres eget vedkommende bringer de sig med fuldt overlæg i denne situation for at finde ud af, hvad der sker, og for at nå frem til en endelig konklusion. Når de har nået en sådan konklusion, er de i stand til at belære andre, men de lærer dem ikke at gøre det samme, som de selv har gjort. De lærer andre, at det samme kan ske i praksis, at det ikke er nødvendigt at tilbringe mange år i meditation for at nå frem til den ønskede holdning, fordi de har fundet en kortere metode eller en lettere måde, dvs., at i samme øjeblik man bliver stille, da er man i harmoni eller i overensstemmelse med princippet. Og fra samme øjeblik vil der ske en stadig fremgang. Den tankemæssige indstilling ændrer sig fra forvirring til harmoni, og uoverensstemmelser ses ikke. Følgelig har man hævet sin krops vibrationer til en vibrationsfrekvens, hvor uoverensstemmelser ikke længere eksisterer.

14. Hvis ét menneske er i stand til at opnå denne tilstand, så kan alle, men ikke alle behøver at gå den lange og møjsommelige vej. Når først et faktum er afdækket, behøver man blot at acceptere dette faktum. Mestrenes tanke er: Vi har gennemgået den proces, der førte til opdagelsen af et nyt faktum, og vi ved, hvad de afgørende faktorer er, men resten af menneskeheden behøver ikke selv at gøre samme opdagelse. De kan nøjes med at acceptere det, der er blevet erkendt. Derfor er det ikke nødvendigt, at masserne sidder i samadhi, og de udtrykker dette ved at sige, at ét menneske,

der sidder i samadhi, er i stand til at lære andre, hvad han er fundet frem til. Alle kan godt praktisere samadhi, hvis de har lyst til det, skønt det ikke er nødvendigt af følgende grund: Hvis man accepterer de forhold, der er blevet afdækket, finder en vis udjævning sted, - der skabes en vital tilstand, hvori man ser tingene mere klart. Ved at begynde med den allerede erkendte viden bliver det lettere at indstille sig på stilheden eller på de harmoniske omgivelser og kendsgerninger. Ved således at følge de konklusioner, der er nået af andre, der har taget de indledende skridt, bevæger man sig direkte frem til den samadhiske tilstand. De, der har fulgt hele vejen frem til denne tilstand, optræder som vejvisere eller lærere. Som de selv siger, er det ikke nødvendigt at følge læreren skridt for skridt, for de har banet vejen. De har realiseret den tilstand, som dernæst er blevet almindelig, således at vejen står åben for alle.

Dette er sandheden bag Jesu soning på andres vegne. Han forklarede som banebryderen, at vi er ét med Faderen, ligesom han var ét med Faderen. Vi behøver ikke at kæmpe os tilbage til denne tilstand, for han afslørede det som et etableret faktum. Vor del består blot i at antage det, han beviste som værende sandt. Vi behøver ikke at bevise, at summen af alle vinklerne i en trekant er lig to rette vinkler, fordi det én gang er blevet bevist. Når det er et faktum, man er fundet frem til, behøver vi blot at acceptere det. Hvis dette ikke var tilfældet, ville hver især være nødt til for sig selv at bevise alt inden for matematikken, mekanikken, kunsten etc. Men når andre én gang har bevist disse ting, træder vi ind i deres arbejde og begynder, hvor de slap, og går fremad til næste stadium inden for det pågældende princip.

Jo større en gruppe er, eller jo større et antal personer, der deltager i en gruppe, jo større bliver dens indflydelse. Og jo større indflydelse, des større kraft. Man siger således, at hvis en gruppe på et hundrede sad i samadhi eller fuldkommen stilhed, så ville den påvirkning, der skabtes, være tilstrækkelig for tusinder. Derfor ville tusinder blive opløftet til en højere erkendelse gennem de et hundrede.

Det er på dette punkt, yogierne spiller en væsentlig rolle. De giver med fuldt overlæg en vis del af deres liv til at udsende denne påvirkning, især når det gælder legemlig fuldkommenhed. Man siger ofte, at det ikke er nødvendigt, at alle gennemgår yogasystemet for at nå legemlig fuldkommenhed, fordi nogle er gået hele vejen og har gjort fuldkommenheden mulig for alle. Det var det samme, der kom til udtryk, da Jesus gav sit liv på korset. De vidste, ligesom Jesus, at de ikke opgav livet. De gav en vis del af det til et højere formål, således at alle kunne få mulighed for at erkende og følge det. De blev banebrydere eller lærere, og de, der dernæst kunne føre udviklingen videre, ville komme endnu længere og i større skridt ad gangen.

Dette er baggrunden for udtalelser om, at det ikke er nødvendigt at gennemgå alle de mange stadier i yogaen. Mange når igennem disse stadier på blot nogle få timer, fordi de får øget kraft via dem, der har ofret længere tid og flere kræfter på denne tjeneste. Der er visse udvalgte grupper, der arbejder med dette hele tiden. Denne påvirkning kan opfanges, idet den udsendes fra forskellige grupper og centre hele tiden. Denne påvirkning opfanges på det åndelige plan akkurat som radiomusik opfanges på det elektriske plan. Men medens

radiomusik, der opfanges fra det elektriske plan, høres og føles på det materielle og mentale plan, så manifesterer disse åndelige påvirkninger sig på alle lavere planer, fordi det er noget altomfattende. Det foregår alt på et åndeligt plan, et universelt plan, der fungerer i fuldent harmoni med sig selv, når det enkelte individ vågner op og ser, hvad det egentlig er. Kontakten skabes ikke ved at søge mestrene eller deres påvirkning, men ved at søge det plan eller niveau, hvor den harmoniske tænkning og åndelige påvirkning foregår, der gennemtrænger tid og rum.

En linie har tilsyneladende to modsatte ender, men bringer man disse ender sammen, har man en cirkel, hvorved de modsatte ender forsvinder. Udvider man cirklen, har man en fuldent sfære, der har et komplet, synkroniseret forhold mellem alle grundstoffer. Som Millikan siger: "Det kosmiske bliver til vor globus." Man har da fuldent cirklen på alle måder og skabt fuldent harmoni. Et punkt bliver til en linie, linien bliver til en cirkel, og cirklen bliver til en globus. Dette gælder enhver tankerække, og gennem den fortsatte proces, der sætter alle ting i relation til enheden i stedet for at adskille alting, etableres harmoni og enhed eller "målrettethed". Når den enkelte opnår tankekoncentration, går man ind i den samadhiske tilstand, og da begynder man for alvor at præstere noget, - man får en entydig "målretning".

Man bør dog huske på, at denne koncentration eller "målrettethed" er en udvidet og ikke en sammentrængt tilstand. Den skabes ud fra princippet om at sætte alle ting i relation til hinanden snarere end ved den misforståelse, det ville være at udelukke noget. Samadhi giver individet mulighed for at se direkte igennem alting til helheden, sandheden eller princippet.

Dette eliminerer det begreb, man opererer med i Vesten, om bevidsthed og underbevidsthed I virkeligheden er der kun én bevidsthed, som vi kunne kalde superbevidstheden. Det er det niveau, hvorpå bevidsthed og underbevidsthed er i harmoni med hinanden. Da er man sig alle ting bevidst. Da findes der ikke nogen adskillelse, og hvis der ikke er nogen splittelse, er vi i fuldkommen og bevidst harmoni. Bevidsthedens opdeling i det bevidste, det underbevidste osv. blev i begyndelsen fremsat som en hjælp i undervisning. Men nu er det det modsatte, der er tilfældet. Vi kan bedst forstå sindet og bevidst gøre fremskridt i åndelig udfoldelse ved at tænke og arbejde ud fra ideen om én bevidsthedstilstand. Opdelingerne indgik i undervisningen af symbolismen, som nu hører fortiden til. Det har måske nok været en nødvendig klassifikation i den pågældende periode, men menneskeheden har nu fuldstændig arbejdet sig ud af symbolismen. Vi accepterer alle symbolers harmoni med hinanden. Når vi bliver ét med denne entydige tankeholdning, begynder vi at se resultater.

Jeg har talt med mænd, der har ydet en betydelig indsats, og fundet ud af, at de for størstedelen arbejder ud fra den entydige tankegang og i bevidstheden om, at alle ting er til stede og til rådighed hele tiden. Det har været deres indstilling, og det er selve den holdning, der for tiden er ved at blive så dominerende, at vi vil komme til at opleve, at den ændrer hele vort økonomiske system. Hvis vi kunne blive helt og holdent ét med den tanke, ville der ikke blive nogen modstridende hensigter. Energiforbruget ville blive 90 procent mindre. Denne energi vil hurtigere og i stadig større målestok blive brugt til højere og større formål i stedet for at blive spredt på forskellige forsøg på at tage fra andre, hvad

man selv har brug for. De virkelig store personligheder behøver aldrig at gå ud og tage fra andre for selv at kunne frembringe noget. For dem er alt det, der eksisterer, deres ejendom, og det, der tilhører dem, kan de frit bruge.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2. Ethvert princip, vi beskæftiger os med, tager udgangspunkt i en bestemt forudsætning, og kun hvis man holder sig til denne grundliggende forudsætning, er det muligt at opbygge noget. Årsagen til, at menneskelivet tilsyneladende er gået i opløsning, er, at mennesket har fornægtet livets grundliggende faktum, som går ud på, at hele det universelle system består af én enhed, og at mennesket er en integreret del af dette system. Mennesket er på ingen måde adskilt fra universet, - det er udelukkende menneskets egen opfattelse af, at det skulle være et isoleret væsen, der har forårsaget, at det har mistet sin retmæssige plads og autoritet.

Pkt. 3 og 4. I disse afsnit kan det klart pointeres, hvorledes dualiteten udviklede sig, og på samme tid hvorledes den kan overvindes.

Pkt. 5 og 6. Individets "jeg" er det centrale i menneskets natur, den egentlige identitet. "Er" betyder det, der omgiver dette "jeg" - den individuelle identitet med alt, hvad den omfatter. "Jeg" er en positiv hævde, og betegnelsen "er" dækker det kvalificerende element. "Jeg" er maskulint, og "er" er det feminine princip. "Er" bringer det til verden, som det favner eller undfanger. "Er" -elementet må være ubesmittet i sin favnelse, hvis mennesket skal frembringe åndens frugter. Den sande brug af ordene er: "Jeg", som er min identitet i ånden, og "er", som er det, der favner og omfatter alt det, der findes i Gud. "Jeg er den, som jeg er" er ensbetydende med Gud. Jeg kan i realiteten aldrig blive noget andet end den, som jeg er i ånden. "Jeg er den, som jeg er, og der kan ikke være noget andet jeg for mig."

Pkt. 7 og 8 giver rig lejlighed til at demonstrere nødvendigheden af og fordelene ved at bringe alle ting i harmoni med hinanden. Det er naturligvis umuligt at harmonisere alting i vor egen tanke og opfattelse, men vi kan i det mindste anerkende det faktum, at om en ting eksisterer overhovedet, da må den til en vis grad indeholde elementer af helheden. Ved at se det i forhold til helheden og at harmonisere det med altet undgår vi i det mindste den disharmoni, der opstår i vor egen natur, hvorved vi bevarer vort eget forhold til helheden. "Guds veje er uransagelige", og skønt vi ikke helt kan se, hvorledes alle ting arbejder i fuldent harmoni med det universelle mål, så kræver det dog ikke så megen fantasi at indrømme, at det må være sådan i betragtning af Guds sande væsen.

Pkt. 9. Der findes ingen disharmoni i universets naturlige orden. Enhver disharmoni ligger i vor reaktion mod det, vi forestiller os er forkert eller ikke på sin rette plads. Det er kun i samme grad, som vi er ude af trit med tingenes faktiske tilstand, at der opstår disharmoni i vor egen natur.

Disharmonien eksisterer ikke udenfor, men inden i vor egen natur. For at undgå denne disharmoni må vi bringe os selv i harmoni med den åndelige virkelighed, der ligger bag det ydre. Amerikas forskelligartede tanker er blot et symbol på den forskel, der findes i de enkelte amerikaneres tankegang, og der vil finde en harmonisering sted, efterhånden som vi bevæger os fremad mod det fælles mål.

Pkt. 10 er en illustration af pkt. 9.

Pkt. 11 og 12 viser klart, hvorledes harmoni kan skabes. De, der når de store resultater, lader sig ikke påvirke af verdens gøren og laden, men beskæftiger sig alene med det, der bør gøres.

Pkt. 13, 14 og 15 demonstrerer klart den genvej, der er skabt til åndelige resultater, og skulle gøre det klart, at man for stedse kan befri den enkelte fra den opfattelse, at man må gøre sig en mængde anstrengelser, før man kan nå frem til en åndelig afklaring. Den enkelte må acceptere sin åndelige tilstand som et resultat af det, som alle vore afklarede lærere lige fra tidens begyndelse har erkendt, og selve denne afklarede indstilling er i sig selv en præstation.

Pkt. 16 og 17 giver på udmærket måde lejlighed til at understrege den værdi, der ligger i individuel eller gruppevis meditation om åndelige ting. Dette udgør det egentlige og grundlæggende arbejde i enhver gruppe eller klasse, og negligerer man dette, mister man af syne den mest betydelige styrke i opbygningen af et åndeligt herredømme i styreform eller individuel kraft til at opfylde hverdagens krav.

Pkt. 18 og 19 illustrerer samme emner som omtalt i pkt. 13, 14 og 15.

Pkt. 20 og 21 illustrerer princippet i harmoniseringen og kan med fordel belyses med eksempler.

Pkt. 22. Dette afsnit bør for stedse eliminere elevens forestilling om, at koncentration er en tilstand, hvori man mentalt fikserer eller indstiller bevidstheden på tanker, ideer, billeder eller objekter. Koncentration er en udvidet sindstilstand, hvori man fornemmer alle tings entydighed og enhed i modsætning til forsøg på at udelukke noget fra tanken. Det er en proces, hvori man sætter alle ting i relation til den egentlige oprindelse.

Pkt. 23 og 24. Den såkaldte underbevidsthed er blot en reaktionær forestilling i intellektuel tankegang, som har afskåret en person fra den naturlige aktivitet, der udgår fra en universel tankegang. Der findes ingen hvirvler i en vandstrøm, medmindre dens direkte forløb på en eller anden måde forhindres, og således bliver der ikke tale om nogen underbevidst tanke, når strømmen af afklarede tanker forløber uden hindringer. Når man bevæger sig i selve livets strøm, har man kun fornemmelsen af en vidunderlig bevidsthed om virkeligheden.

Pkt. 25 er illustrerende og kan udvides alt efter underviserens egen viden.

Kapitel IV,

GRUNDLAGET FOR EN FREMTIDIG ÆNDRING I SAMFUNDSSTRUKTUREN.

Når vi tager fat på dette emne om en ændring i samfundets struktur, vil vi begynde med Hawaii og situationen der. Der er en stor lighed mellem tankegangen hos det hawaiianske folk og vort eget amerikanske, især når det drejer sig om tanker baseret på erfaringer. Man kan anbringe en hawaiianer hvor som helst på havet, og han vil altid kunne orientere sig. Aldrig er de taget ud i deres kanoer, uden at der har været mindst én i hver kano, der kunne orientere sig så godt, som havde de haft verdens bedste kompas om bord. Det var de øvriges opgave at håndtere båden og denne enes opgave til enhver tid at navigere. De har bevaret denne evne ned igennem tiderne.

Engang bragte vi en hawaiianer med ud i Atlanten, hvor han aldrig havde været før, og vi konstaterede, at han var født med denne orienteringsevne. Vi satte ham i en båd sammen med søfolk, der intet kendte til navigation, og han styrede dem frem til Kap-Verde-øerne hundreder af kilometer derfra. Hawaiianerne sidder lige så stille og finder uden videre en løsning. De benytter denne evne ganske bevidst.

Den store opfinder-evne, som amerikanerne besidder, er en funktion af den samme evne. Forskellen ligger hovedsagelig i de områder, evnen rettes imod, og vi benytter denne evne i langt højere grad, end vi selv gør os det klart. Når vi ved, hvordan vi fungerer ifølge vor natur og dernæst bevidst begynder at arbejde i harmoni med os selv, vil vi gøre langt større fremskridt i alle retninger. Har du aldrig observeret, hvorledes du på visse måder ofte handler efter en indre fornemmelse eller tilskyndelse og så bagefter finder frem til argumenterne derfor? Mange mennesker prøver på at argumentere på forhånd, men så kommer de aldrig videre end til at gruble, for der er ikke nogen åbenbar løsning på noget, før man har gjort det.

Fornemmelsen af, at noget kan gøres eller bør gøres, eller at det var bedre på den og den måde, er den første form, hvorunder denne evne gør sig gældende, og hvis man så stopper op i stilhed, kommer resten af sig selv og kompletterer hele aktionsplanen. Og på det tidspunkt kan den intellektuelle forklaring eller de tanker, der definerer processen, let formuleres. Den ræsonnerende tanke, som vi i almindelighed kender den, bevæger sig kun inden for de områder, den kender på forhånd, men tanken er aldrig komplet, før denne anden evne er taget med i betragtning.

Den nye samfundsorden vil komme på samme måde som opfinderens ideer. Den vil så at sige komme som en tankeåbenbaring, hvorefter den vil blive formuleret og ført ud i livet. Menneskets beskrivelse af denne nye orden vil først blive fuldført, efterhånden som systemet kommer til at fungere. Fornuften er beskrivende, men denne anden evne ser ud over og fører videre end fornuften og åbner vejen for en højere form for fornuft.

4. Dette er ikke en fase, der kan betegnes som noget superbevidst, som nogen kalder det, eller som noget underbevidst. Det er evnen til at trænge igennem til begge. For hawaiianerne er det noget helt bevidst. Det bringes frem ved involution - en tilbagevenden til det oprindelige. Det er en gave til dem, og den udvirkes igennem dem. Dengang, de bevægede sig til fods rundt på øerne, dvs. før de havde nogen former for transport, drog de til steder, hvor der var behov for dem. Jeg har set fyrrer eller halvtreds hawaiianere vandre tværs over øen, hvor de fandt nogle af deres folk i vanskeligheder. Og somme tider kom deres venner fra den anden side af øen over til dem. De svigtede aldrig. De var i

stadig kontakt med hinanden hele tiden. Jeg har spurgt dem ud om dette forhold, men de tænker ikke på det som noget særligt. De fungerer simpelt hen på denne måde, fordi de aldrig har tænkt på det som andet end en naturlig ting. Hvis de mennesker, der boede på den ene side af øen, kun tænkte på sig selv, ville de ikke bekymre sig om, hvad deres venner på den anden side kunne trænge til. De er forenede i fælles interesser og bekymrer sig om, hvorledes mennesker omkring dem har det, og det er denne interesse for andre, der gør dem følsomme over for de behov, der opstår hos mennesker uden for deres egen kreds eller lokale område.

Opstår der et behov eller nød blandt deres fæller, så drager de denne følelse af behov til sig ved hjælp af den sympati, der forbinder dem og gør dem til ét, og således kommer den ene gruppes behov øjeblikkeligt til en anden gruppes kendskab. Selviskhed og egoisme adskiller os og isolerer os fra den øvrige del af menneskeheden, og denne følelse af isolation gør mennesker immune over for andres behov, hvorved den sociale balance forstyrres. Det er på denne måde, det går til, at der udvikler sig stadig større behov hos én gruppe, mens en anden udvikler stadig større overflod, således at balancen i hele samfundsstrukturen forskydes, og der skabes krige og modsætningsforhold. Kan I forestille jer to grupper, der går i krig, hvis hver især bestræber sig på at møde den anden gruppes behov? "Naturen har en rædsel for det tomme rum," og ligesom voldsomme storme og uvejr opstår på grund af ekstreme forskelle i lufttryk, således opstår krige primært på grund af ekstremer i de menneskelige vilkår.

Den evne, som hawaiianerne besidder, består hovedsagelig i en erindring, der går tilbage til tidligere generationer. De har aldrig været den foruden. Der findes ikke nogen barriere mellem dem og deres forgængeres liv. De siger selv: "Vi har ikke levet på dette sted altid, men vi ser altid alle disse steder som fra ét udgangspunkt. Vi har aldrig været adskilt fra det. Vi behøver blot at være stille, så ved vi, hvor vi vil hen."

Det er på en måde det samme instinkt, som dyrene bruger, men ligesom mennesket er en langt højere stående skabning end dyret, således er også alle dets evner langt mere udviklede. Hos dyret er der tale om et instinkt, men hos mennesket er det en langt finere evne, som kan betegnes intuition eller en form for åndelig skelnen eller klarsyn, om man vil. Dyret besidder kun denne evne i en vis grad, men for menneskets vedkommende er den helt suveræn. Mennesket kan se klart for sig nøjagtigt det, han vil opnå eller skabe. Dyret bevæger sig på det område, som det kender, men mennesket kan bevæge sig, hvorhen det vil, uden at være bundet af det kendte.

Man kan ikke med bestemthed fastslå, i hvor høj grad denne evne kan føre dyret ad nye veje, men vi er helt klare over, at det er denne evnes primære funktion, der har banet vejen for de fremskridt, der er sket inden for alle områder af menneskets udvikling. Den eneste forskel, der er mellem de mennesker, der har skabt de store fremskridt, og de, der forbliver i middelmådigheden, er den, at de "store ånder" beskæftiger sig meget lidt med det, der tidligere er gjort, eller med det, der kan stå i vejen af hindringer eller tilsyneladende fornuftgrunde, men koncentrerer sig udelukkende om det, der kan eller bør gøres. De, der i deres tanker og følelser retter blikket bagud og nægter at lade

denne evne række frem og nå ud i det uopdagede, ødelægger denne evne i sig selv og lukker sig derved inde i begrænsningernes fængsel. Men man bør notere sig, at dette fængsel blot er et udtryk for deres egen naturs tilbageslag eller refleks. Geniet er den, der går fremad trods ydre betingelser og konditioner, og som til enhver tid udvikler og udvider den nyskabende kraft.

Muligheden for at benytte denne evne til ubegrænset frem-skridt er til rådighed for enhver. Alle kan benytte den. Hawaiianerne er sig den langt mere bevidst end andre folk, vi kender til, med undtagelse af polyneserne. De kan komme til Hawaii på besøg over en afstand af et par tusind kilometer. De ægte polynesere og hawaiianere er ægte kaukasere. Det ser ud til, at denne evne gør sig afgjort gældende hos den ægte kaukasiske race. Hvis de ikke undertrykker den ved at tvivle på dens eksistens eller lade den standse af tilsyneladende begrænsninger, synes den at blive stadig stærkere.

Det var det samme, Theodore Roosevelt mødte i Afrika, og det forekommer også i Alaska og Sibirien. Da jeg i 1905 rejste ud for at bringe hjælp til Amundsen, var der ikke tegn på noget spor overhovedet, men da vi var ca. 15 kilometer fra den pågældende landsby, kom beboerne os i møde og kunne fortælle os, hvor mange hunde og slæder vi havde og i store træk alt om vort selskab og dets udstyr. Grunden til, at amerikanerne ikke ejer denne evne, er den, at de har alt for mange bekvemmeligheder. Vi har blot ladet den slippe fra os og ikke bevidst gjort noget for at bevare denne evne. Underbevidst eller ubevidst har amerikanerne i høj grad denne evne, og de fleste amerikanere har haft erfaringer med den, men de viger tilbage fra at bruge den i almindelighed eller at sige noget om den.

Gennemsnitsamerikaneren mener, at det er et tegn på, at man er lidt til en side, hvis man foreslår noget, der ikke synes at være en åbenbar grund til. En sådan indstilling er et resultat af uvidenhed om menneskets sande evner og det mest væsentlige middel, mennesket besidder, til at opnå resultater. Det er menneskets manglende tro på sig selv og på denne evne, der holder det tilbage. "Hvis I blot tror og ikke tvivler, er intet jer umuligt," sagde Jesus. Denne evne er den primære forudsætning for sund tænkning, medens de øvrige tankeprocesser, man normalt forlader sig på som den eneste basis for intelligent tænkning, er sekundær. Store resultater er blevet hentet hjem fra områder, der lå uden for fornuftens grænser, og ræsonnementerne derfor viste sig først bagefter. Sund fornuft etableres ved først at skue klart frem gennem begrænsningerne og fange et glimt af det, der ligger hinsides det åbenbare, og som dog er fuldt muligt, og ved dernæst at opbygge de ydre ræsonnementer efterhånden som disse kendsgerninger udarbejdes. "Læg viden til troen," siger skriften, men de fleste af os forsøger at finde frem til troen ved først at vide alt om en ting på objektiv måde.

På samme måde lader vi andre tænke for os. Vi slår vor lid til andre, når det kommer til at udtænke alle ting og til at give dem form, og vi forlader os dernæst på det færdige produkt. Den, der frembringer og skaber bliver dygtigere og dygtigere, og den afhængige bliver mere og mere afhængig. Det var det, Emerson mente, når han refererede til den kendsgerning, at det, vi vinder på ét område, tabes på et andet. Vi har urværker, men vi har mistet evnen til selv at finde frem til,

hvad tid på dagen det er. Det at forsømme sin egen udvikling ved at være afhængig af noget uden for sig selv er ensbetydende med at svække sin egen natur.

De kaldæiske astronomer fandt frem til deres oplysninger om astronomi ved brugen af intuition - eller evnen til ad tankens vej at trænge igennem til kendsgerningerne. De forlod sig fuldstændigt på denne evne og udarbejdede dernæst alle deres teorier. De gamle kaldæere medtog det, de fandt frem til ved hjælp af denne evne, i deres historie, og den har altid været åbenbar. Dens påvirkning eksisterer stadig, og hvis vi ønsker at gøre brug af den, behøver vi blot at gøre os til ét med den.

Dette er "sjælens øje", som mystikerne skrev om. Med dette "øje" har menneskene læst og vil vedblive med at læse de "aka-shiske" optegnelser. På samme måde kunne vi måske opfatte ting, der sker et stykke borte fra os eller med lysets hastighed (300.000 km i sekundet) forudse fremtidige hændelser. Det hænder for os fra tid til anden i forbindelse med et jordskælv eller anden ekstrem begivenhed.

"Fremtidige hændelser kaster deres skygge foran sig." Alt sker først på et højere plan, dernæst kommer reflektionen her. Det finder sted i den "devashanske" periode mellem bevidsthed og form. Det er de to hoveder på gargoylen ved tempelporten. Ser den til den ene side, må den lade vildfarelsens begrænsning få adgang til templet, det menneskelige væsen, - ser den ind i åndens rige, giver den adgang for illuminationens frihed og kraft.

Hawaiianerne ejer en betydelig naturlig indsigt, og de kan forudsige ting og anstille prognoser. Der er en bestemt gruppe hawaiianere, der samles for at lytte sig til de påvirkninger, der er til stede. Hvis de opfanger en påvirkning, der ikke er til gavn, overlader de den til en anden gruppe for at den skal modarbejde den, og således kommer den aldrig til at manifestere sig. Hinduerne siger, at ét menneske kan profetere, og et andet kan afværge opfyldelsen af profetien.

I vor erfaring med hawaiianerne kunne vi ikke finde ét eksempel på, at det ikke var lykkedes dem at afværge de negative begivenheder, der var blevet forudsagt. Man påstår, at de har afværget mange invasioner. De, der udførte denne mission, trak en bestemt linie, som fjenden ikke kunne overskride. Ofte udgør noget sådant en del af deres legender. Til tider var det end ikke muligt for deres fjender at gå i land på deres kyster.

Carnegie Instituttet eksperimenterede for nogen tid siden med en gruppe indianere i Arizona. Denne gruppe trak en bestemt linie, som ingen kunne overskride undtagen i kærlighed. To mænd forsøgte at tvinge sig vej med magt, og de mistede begge livet.

De, der ikke ejer illuminationen, gør sig skyldige i den fejlagtige tro, at en profeti er uundgåelig, og at noget, der er ved at ske, absolut må ske. "Omend der findes profetier, så skal de ikke gå i opfyldelse," siger skriften. Profetier kommer for det meste fra den etablerede mentalstruktur, der umiddelbart omgiver jorden, idet den er en projektion af menneskets egen, begrænsede tankegang. Hvis man styrer sin opfattelsesevne mod dette felt, kan man fornemme den

retning, i hvilken denne mentale påvirkning går, og hvad det sandsynlige resultat vil være på det materielle plan. Dette tilhører de falske profetiers gebet og kan altsammen lægges til side. Skriften advarer mod falske profeter, der drager menneskenes opmærksomhed bort fra Gud. Den sande profeti er resultatet, når man vedholdende styrer denne sans imod det åndelige plan, indtil individet opfanger tendensen i den universelle lov. Universets lov tilsidesætter uden vanskelighed hvad end, der har ophobet sig af modsat art i enkelte menneskers eller folkeslags tankegang. Dette opnås med samme lethed, som skygger bortjages af lyset. Solen fordriver natten, og et enkelt lys vil bortjage mørket fra et værelse, thi uanset hvor stort eller lille et lys er, har det ubegrænset magt over omgivende mørke.

Selv en ubetydelig illumination i det enkelte individ kan bortvejre det negative, begrænsningerne eller de falske profetier, der omgiver det, for disse er blot vage skygger uden nogen kraft i sig. I skal ikke acceptere profetier om ødelæggelse eller ulykker. Se frem mod åndens sfære, så forsvinder de.

På Hawaii var der en gruppe mennesker, der kom fra Japan, og som bragte sort magi med sig. De påstod, de kunne bede en person ihjel, men denne gruppe eksisterer ikke længere. Før et menneske kan praktisere sort magi eller optræde som antikrist, må det først være øvet i kristus-bevidsthedens kræfter, dvs. dette menneske opnår en kristus-magt og bruger den forkert. Resultatet af en sådan praksis er selvødelæggelse, og samtidig med tilintetgørelsen af de mennesker, der hengiver sig til at praktisere sort magi, forsvinder også deres kunst.

Det mest smertelige om end ikke den hurtigste vej til selvødelæggelse er misbrug af åndelig indsigt. Det menneske, der fristes til at bruge denne åndelig indsigt til at påvirke og kontrollere andre eller vinde sig fordele på andres bekostning, bør erindre sig, at alt, hvad han udsender fra sin egen tanke eller gennem sin tale, passerer hans eget væsen og bliver til en magtbefaling i hans egen natur, som påvirker ham selv på samme måde, som han havde til hensigt at påvirke andre. Det var det, Kristus mente, når han sagde, at himmeriges rige fandtes i os selv. Jeres væsen er et rige, der kan styres af den eller det, I selv bestemmer jer til. Om hans befaling accepteres af en anden, gør ikke nogen større forskel for den, der udsender befalingen. Den modtages og adlydes i hans eget rige, og han er sikker på det mest fuldstændige resultat i sit eget væsen. Det rige, der findes i den enkelte, vil kun blive et himmelsk rige, hvis han udsender befalinger, der kommer fra himmelske sfærer eller fra den ånd, hvori alle ting bevæger sig i harmoni for at fremme trivsel og fremgang for alle mennesker på jorden. "Gaven er giverens og vender tilbage til ham," hvad enten den er god eller ond. "Som I giver, således skal der gives jer."

En retning inden for rishi'erne i Indien er i stand til at forudane en begivenhed, der forestår. Hvis det er en skadelig begivenhed, bliver den straks overtaget af en anden gruppe, der sørger for, at den slet ikke finder sted. Dette gjorde sig også tidligere gældende inden for den jødiske race, og de forhindrede mange stridigheder blandt deres folk på denne måde.

Der er mange, der benytter den samme metode i dag til at afværge ulykker. Mange mennesker udsættes aldrig for

ulykker. Vi arbejdede sammen med en gruppe på over syvhundrede mennesker i USA, der ganske konkret arbejdede for at afværge ulykker, og i de treethalvt år, vi var sammen med dem, skete der ikke nogen ulykke for nogen i gruppen. Denne gruppe er nu blevet forøget til i dag at omfatte cirka 4000 medlemmer. De arbejder i det stille og er ikke kendt af offentligheden.

Hvorfor skulle mennesket ikke bruge alle sine kræfter på at arbejde for et godt formål? Ved at bevare sin evne til forudelse, eller hvad man nu vil kalde den, i virksomhed inden for det åndelige felt, hvor alt bevæger sig i harmoni henimod det fuldendte liv for enhver, udvikles der en tilsvarende virksomhed i alle folkeslagenes tankegang. Hvis de alle arbejdede i lydighed mod den magt, der virker for alles vel, ville de umuligt kunne sige eller gøre noget, der ikke var til gavn for hinanden. Med andre ord: ved lydighed mod den højeste lov ville der ikke kunne opstå konflikter mellem mennesker. Krige ville ikke forekomme - eller ulykker, og ej heller noget af alt det andet, der skaber elendighed for menneskene.

Denne evne kan bruges på forskellige måder. Der er eksemplet med verdenskrigsveteranen, Dejong, der blev behandlet på Letterman-hospitalet i San Francisco, og som, skønt han var blind, demonstrerede, at han havde modtaget denne højere illumination ved at gøre bil gennem San Franciscos og Los Angeles' gader. Denne unge mand havde tidligere udviklet denne evne, men dette var blot hans pludselige opvågning til brug af den, - og dette sker ofte.

Dette indebærer, at hvis evnen kan vækkes, som det i så mange tilfælde er blevet bevist, så er det, fordi den er til stede. Hvis den er til stede, så kan man også komme til at forstå den, og ved at styre den i den rigtige retning kan den vækkes til sin rette brug. Vi må beskæftige os med disse ting og gå intelligent til værks for at afdække de latente muligheder, der ligger i vor egen natur, hvis vi vil nå op på et plan, der svarer til mestrenes. Og der er ingen andre end os selv, der kan gøre dette for os.

Dette kræver fuldkommen følelsesmæssig kontrol mere end psykisk kontrol. Vi må bringes frem til en entydig målrettethed. Når vore kræfter centrerer, fungerer denne positivt. Som Jesus sagde: "Det ene mål er Gud." Hele spørgsmålet om vor sociale reorganisering centrerer omkring en dybere forståelse og indsigt. Mennesker må lære at udvikle denne evne. Dette vil blive den sociale reorganisation: At have indsigt nok til at gøre de rette ting på de rette tidspunkter. Det vil hjælpe os nu at fastholde tanken om altid at foretage de rette handlinger. Vi vil nå til et punkt, hvor vi vil være sikre på, at det, vi gør, er det rette, og at tidspunktet er det rette. Dette er det væsentlige i fremtidens sociale funktion.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Denne lektion beskæftiger sig med det motiv, ud fra hvilket den nye sociale orden vil udvikle sig og opstå af disse skiftende tider, og som vil vende tilbage til menneskets primære evne til at skelne tingenes åndelige tendens fremfor at forlade sig på fortidens intellektuelle normer og materielle værdier. Vore tidligere erfaringer har på en måde sløvet denne åndsevne, og den må nu genopvækkes, hvis vi skal

kunne indstille os på den retning, hvori de universelle love bevæger sig.

Pkt. 1 og 2 viser, hvorledes de mere primitive racer, som vi kalder dem, har en sans, der på visse måder er højerestående end vore, og viser, hvorledes de på nogle områder er bedre farende end vi.

Pkt. 3 viser, på hvilket felt denne evne mest klart fungerer hos os, men den må udvides i åndelig retning, hvis vi skal få det bedst mulige ud af vore muligheder.

Pkt. 4 og 5. Denne evne kan betegnes forskelligt, men i den mystiske videnskab kaldes den "den penetrative sans" eller evnen til at presse eller lede tanken ud på nye områder. Når den styres mod sit højeste formål, vil den lede os frem til åndelige værdier på samme nøjagtige måde, som den har ført os frem til geniale opfindelser.

Pkt. 6, 7 og 8 forklarer sig selv, men kan udbygges alt efter omfanget af underviserens viden.

Pkt. 9, 10 og 11 giver lejlighed til klart at vise, hvorledes menneskets tankegang forplumres ved alt for megen bekymring om tingenes virkning, og viser hvorledes den kan klares op ved at rette tanken tilbage mod årsagerne. Pkt. 12 skulle give sig selv, men giver rig lejlighed til uddybning. Pkt. 13 kan behandles på samme måde.

Pkt. 14 vender tilbage til samme kategori som pkt. 1 og 2.

Pkt. 15 og 16 trækker i nogen udstrækning de muligheder frem, der er forbundet med denne evne, og ligeledes de områder, hvori den normalt gør sig gældende. Man kan sige mere om, hvad denne evne egentlig består i. I sin enkleste form er det den tankefase, der ser bagud for at fastslå, hvad vi gjorde i går, eller hvad vi håber på at kunne i morgen ... den simpleste form for opmærksomhed. Hvis vi retter tanken mod formen, opdager vi kun dens komplikationer, men retter vi den mod det åndelige, udvider den sig til det, der omfatter den åndelige virkelighed.

Pkt. 17 bringer nogle af de muligheder frem, der åbner sig ved denne evnes brug. Dette kan i høj grad uddybes og kan blive til stor gavn for eleven, hvis han vil rette sig efter de råd, der ligger heri. Pkt. 18 behandles i samme forbindelse.

Pkt. 19. Det, der bør gøres klart opmærksom på i dette afsnit, er, at en profeti ikke er nøjagtig, når den er baseret på det psykiske eller fysiske plan. Noget, der er helt organiseret på det psykiske plan, kan vise sig på det fysiske plan, medmindre det tilsidesættes ved en direkte anvendelse af åndelig autoritet. En sand profeti proklamerer de konstruktive resultater, der følger af den autoritative anvendelse af klarlagte åndelige bevægelser.

Pkt. 20. Det tåbelige i at misbruge åndelige kræfter skulle stå klart for enhver, men det bør bringes til at gøre et tydeligt indtryk på hvert individ som en selvopholdelsesforanstaltning. Den vane, der udvikler sig i mange metafysiske kredse, og som går ud på at påvirke folk til at gøre andres vilje, er sort magi i sit allerførste stadium og kan kun føre til kaos.

Pkt. 21 bør behandles i forbindelse med pkt. 20.
Pkt. 22 og 23 kan behandles som pkt. 19 og kan udbygges yderligere under instruktørens ledelse.

Pkt. 24 taler for sig selv, men giver praktisk mulighed for at vise grundlaget for det reelle samarbejde, der skal til ved indførelsen af tingenes nye orden. Den åndelige aspirants sande motiv er i harmoni med det universelle motiv, der arbejder lige godt for helgen som for synder, rig og fattig, trællen og den fri, og i et fælles motiv kan der ikke opstå uenighed eller strid, og derfor heller ikke krig. "Hvis flere faktorer er lig den samme størrelse, er de også lig med hinanden," og dette er grundlaget for universel enhed.

Pkt. 25 og 26 giver lejlighed til at indprente hver enkelt elev det faktum, at der ikke er nogen, der nogensinde har udviklet eller udtrykt såkaldt usædvanlige kræfter eller evner, men at den samme potentielle kraft eller evne er til stede i enhver, og det er den enkeltes sag at udvikle sine egne evner, hvis han skal kende omfanget af sin egen sjæl.

Pkt. 27. Man kunne skrive en hel bog om nødvendigheden af selvkontrol. Den er lige så væsentlig for individets kraft og fremgang, som det at organisere og anvende energi er væsentligt for mekanisk kraft. Uden den er der ikke nogen praktisk kraft til rådighed til konstruktive formål på nogen af disse områder.

Pkt. 28 kan suppleres ud fra den enkelte undervisers kapacitet.

Kapitel V, DET TALTE ORDS MAGT.

Det talte ord har stor magt, men én ting er sikker: Vi må udvælge ordene og dernæst give dem magt. Der er ikke nogen magt i et negativt ord, medmindre vi udvælger ordet og giver det magt. Det har ingen magt i sig selv. Ordet får sin magt tildelt af den, der udtaler det. Men naturligtvis er den tanke, der går forud for ordet - efter Østens filosofi - vigtigere. Følgelig kan tanken være den motiverende kraft bag det talte ord, og på denne måde tilsættes der magt, så ordet - som mestrene udtrykker det - må træde frem og være skabende.

Hvis et ord på den anden side udtales tilfældigt eller uden tankekraft, skaber det intet. Ved udvælgelse af det samme ord kan den magt, der gives det gennem tanken, ikke undgå at skabe netop det, den blev udsendt til. Det er baggrunden for, at de fordrer en sådan udvælgelse af det talte ord og for deres udtalelse om, at det talte ord altid er selektivt. Den magt, vi sætter bag ordet for at opnå en virkning, må være den energi, vi selv opfatter. De siger det på denne måde, at ikke den energi, vi giver ordet, men den energi, der skal til for at opfylde ordets hensigt, er det, vi opfatter og modtager.

Jesus sagde: "Mit ord er ånd og liv, og det opfylder det, hvortil det blev udsendt." Ånden er den skabende kraft i universet, og vore ord er kun magtfulde i samme grad, som denne ånd er den skabende kraft bag dem. Det er den aktivitet, der ligger i naturens kraft, der får frøet til at spire,

for intet frø har nogen magt i sig selv. Det er et opbevaringssted eller et redskab for denne kraft. Det samme gør sig gældende med hensyn til ord. Skriften siger: "Ordet er som et sædekorn," og åndens kraft virker på ordet, ligesom naturen gør det på sædekornet. Vor bevidsthed eller fornemmelse af ånden er det centrale i dette spørgsmål om ordets magt. Intetsigende og tomme ord er uden kraft og skaber ikke noget, selv om de på en vis måde kan være medvirkende til den hypnotiske tilstand.

Frygter man negative ord, øger man blot deres hypnotiske energi og øger derved den påvirkning, der udgår fra negative ord. Den magt, der ligger i uvidende eller intetsigende ord, består blot i, at de kan intensivere menneskesindets hypnotiske tilstand, men de ændrer overhovedet ikke noget ved den oprindelige, skabende kraft. Den magt, der tillægges negative ord, er blot en modernisering af den gamle opfattelse af djævelen og er et direkte brud på den kendsgerning, at der ikke findes nogen anden magt end Gud. I den universelle udvikling findes der ikke nogen magt, der står i modsætning til det absolut gode.

Det, der synes at stå i modsætning hertil, eksisterer i vore egne tanker, som ofte arbejder i modsat retning af den guddommelige hensigt. Universets skabende udvikling, eller Guds vilje og hensigt, går i retning af en ophævelse af uvidenheden på samme måde, som lyset ophæver mørket;

5. Vi har set dem - "dem" brugt i denne forbindelse refererer altid til mestrene - fremsætte et ord, hvorefter det, som ordet repræsenterede, straks blev til virkelighed. Der var slet ikke tale om noget tidselement. I virkeligheden er der ingen måde, hvorpå noget tidselement kan sættes i forbindelse med det talte ord, hvis energien - ånden - er med i det. Som de siger, må et ord, der udtales direkte og med sand tankekraft bag sig, instantant skabe den selvsamme kondition. Det er helt åbenbart, at den vestlige verden betragter ordet som mindre kraftfuldt. Det vil sige, at et ord kan udtrykkes, men er der ingen energi bag det, mister det fuldstændigt sin virkning. Det siges ofte, at dette er grunden til, at den vestlige verden fortæber sig i barnlig snak. Man forsømmer at tillægge ordene den rette værdi.

Men ordet bør altid gives den tanke, der ejer den rette selektivitet, eller som har den tilhørende styrke - ikke for at gennemtvinge ordet med viljens kraft, men for at give ordet den magt, der tilkommer det. Det drejer sig naturligvis om åndens kraft, og den indeholdes kun i vore ord ved hjælp af særligt udvalgte tanker, der svarer til universets kreative hensigt. På denne måde er det viljen med sin styrende evne, der udsender ordet, men det er ikke viljen, der giver det talte ord magt. Viljen udvælger eller indgår i tankeudvælgelsen og i udtalelsen af ordet, men magten gives det eller indrømmes det ved en udvidet bevidsthed om åndens tilstedeværelse og kraft. Men når et ord udvælges for sin mening eller sin brug, udvælges det altid i den frekvens, hvor det hører hjemme, og hvor det også placeres.

Dette skulle eliminere den frygt, som mange mennesker har, for negative ord, og burde på samme tid inspirere individet til en mere intelligent udvælgelse af sine ord og en bedre anvendelse af dem. "At tænke Guds tanker efter" er essensen af åndelig magt, for bag sådanne ord ville ligge selve den kraft, der skabte himlen og jorden. Menneskenes ord burde altid være et udtryk for deres medfødte åndelige

natur og et middel til skabelsen af denne åndelige natur i menneskers ydre liv. Udelukkende at udtrykke sig i harmoni med de højeste og mest konstruktive idealer ville være ensbetydende med at udtrykke sig med den største kraft, og på denne måde ville det, der synes højst usandsynligt, blive det mest sandsynlige, fordi sådanne ord har den største magt. Med andre ord: Jo mere guddommelig tanken, realiseringen og bevidstheden er, jo større er den kraft, der involveres i processen.

Som Østens filosoffer udtrykker det, så kan man ikke fjerne sig en tøddel fra princippet, hvis blot man bruger selektive ord. Hvert ord, der udtales, kan derfor gøres selektivt, og man giver ikke energi til noget negativt. Man giver kun energi til den eneste mulige konklusion.

Hinduen - eller det ariske menneske - siger det således: "Mennesket er skaberen af ord, og derfor er mennesket den, der udvælger eller har herredømme over ordene. Han udvælger eller anbringer de ord i sammenhæng, der skal virke eller have tillagt magt." Og i det omfang mennesket bruger dette på den rette måde, er der ingen grund til at forbinde denne magt med negative ord, som de udtrykker det. Følgelig indgår negative ord ikke og får heller ikke nogen opmærksomhed fra den, der ønsker at frembringe former eller manifestationer. Denne beskæftigen sig med manifesteret form går altid ud på at etablere den tilstand, hvori mennesket er i stand til at skabe. Det er her, mennesket har magt over hvert udtalt ord. Sproget sanskrit giver i en af sine sætninger mulighed for denne tilstand. Heri ligger evnen til at manifestere. Hermed mener vi, at én position i sanskrit kun giver mulighed for fire positive ord eller udtryk, dvs. ord, der kan blive til positive udtryk, hvorfra man ikke kan afvige.

Naturligvis spørger alle, hvad det er for fire positive ord. Det er altid ord, der indebærer den positive ytring af et faktum. Enhver kan udvælge dem. Naturligvis er det første ord det mest positive, nemlig Gud, og idet man går tilbage til dette princip, formulerer man sin ytring med dette som basis. Man formulerer altså med dette ord den positive sætning, man har tænkt sig. Hertil kommer så den magt, der ligger i det talte ord. Nøgleordet er altid den højeste eller Gud. Dernæst udvælges de ord, der skal ledsage det, så de udgør den positive ytring.

Akkurat som al matematik udspringer fra den enhed, der er symboliseret ved tallet 1, således må alle ord udgå fra en enkelt afledning eller et enkelt princip. Gud er - og eftersom Gud er til, gælder det, at jeg er. Gud er liv, altså: jeg er liv. Gud er intelligens - jeg er intelligens. Gud er magt - jeg er magt. Gud er alt stof - jeg er alt stof osv.

"Fader" på sanskrit betyder: 'den, der først bevæger sig', og tankens første bevægelse i det enkelte menneske må altid udgå fra den egentlige oprindelse og styrkes og opretholdes gennem bevidstheden. Giver man noget som helst, der ikke har sin oprindelse i Gud, adgang til sin bevidsthed, forfalsker man den livsproces, der foregår i én, og i samme grad mister man bevidstheden om sin egen guddommelighed. Mennesket må hengive sig til hele tilværelsens grundliggende kendsgerninger, -det må vente i Jerusalem - dets kontakt med altet - indtil Helligånden - eller hele Guds ånd - er blevet den motiverende drivkraft i hver tanke, hvert ord og

hver handling.

Mennesket kan ikke udtrykke et ord eller en tanke uden for sit eget kompetenceområde med nogen skabende kraft.

Mennesket kan ikke gå uden for dette område, fordi selve det ord, der udtales, afgrænser det område, hvori mennesket kan handle.

Gennemsnitsmennesket ved faktisk ikke, hvad et ord repræsenterer. Det er blot et middel, der anvendes i hjernens processer til at formidle eller præsentere visse tankeprocesser. Ordet kan ikke formidle noget, der ikke er til stede i tanken. Webster siger, at ordet "navn" betegner en tings "inderste natur". Et ord er kun navnet på visse bevidsthedstilstande, og det er noget, der kommer an på hvert individ. En person kan sige: "Jeg er lykkelig," og det vil måske ikke formidle noget som helst til den, der hører ordet. Hvis personens bevidsthed ikke er særlig glad, formidler ordene ikke megen autoritet. Men hvis samme person stråler af glæde, vil hans ord formidle fuld overbevisning. Intetsigende ord er tomme ord, ord, der ikke indeholder bevidstheden om virkeliggørelsen af et åndeligt faktum. I vil indse, at de ord, vi bruger, har værdi efter det indhold, vi giver dem, og bestemmes af vor bevidsthed, som igen bestemmes af den grad af intelligent udvælgelse, vi foretager.

Det er ikke gentagelser, der gør et ord effektivt. Den første ytring er tilstrækkelig, hvis den er sand. Der er ikke andet at gøre end at stå ved sin udtalelse, at stå fast på sine ord. Gentagelsen er dog ofte en effektiv måde, hvorpå man kan bringe sig selv i overensstemmelse med de muligheder, der er indeholdt i en ytring. Man kan ofte gentage en sætning eller en forskrift om og om igen, før meningen klart går op for ens bevidsthed. Uden denne udvidelse af tanken frem imod de inderste kendsgerninger er gentagelsen kun af hypnotisk virkning.

Hvis man gentager ord, og de ikke virker hypnotisk på en selv, så bringer denne gentagelse én i nærmere overensstemmelse med de kendsgerninger, der ligger bag ordene, og det bevirker en højere grad af realisation. Det er umagen værd at fortsætte med gentagelser, indtil et vist punkt er nået, men derefter gavner de ikke, for så har ordet fæstnet sig. Når man bliver klar over, at ordet klart er etableret, er gentagelser ikke til nogen som helst nytte. I virkeligheden forstår vi, at vore ord altid etablerer sig, og så gentager vi dem aldrig.

Hvis den manifestation, vi har ønsket med vore ord, udebliver, er det ikke noget bevis for, at de har været uvirksomme.

Den bedste fremgangsmåde i sådanne tilfælde er at takke for, at manifestationen er sket. På den måde forsvinder tvivlen fuldstændigt, men hvis man fortsætter med at gentage sine ord, kan man meget hurtigt komme i tvivl. Hvis man derimod udtaler taknemmelighed, kommer man i bedre harmoni med sine ord og bliver lettere overbevist om, at ens ord har gjort sig gældende.

En blot og bar gentagelse af et ord gør ikke noget til, at det realiserer sig. Gentagelsen bringer blot én selv i harmoni med det, der ligger i ordet, - det, der er. Det er ofte muligt at bringe sig selv i et mere harmonisk forhold ved at takke for, at det nu eksisterer og er blevet realiseret.

Når man gør sig klart, at hele spørgsmålet om resultaterne af manifestationer mere er et spørgsmål om at åbne

bevidstheden og at se eller omfatte noget, der allerede eksisterer i virkeligheden, end om at prøve på at bringe noget, der ikke eksisterer, til at manifestere sig i form, er sagen meget mere ligetil. Hele mysteriet ligger i dette: "Det land, som I skuer, det vil jeg give jer til arv." Det er en realitet i ånden, det er en realitet hvor som helst og på ethvert såkaldt plan, for der findes kun ét plan, og det er det åndelige. Når tanken udvider sig for at se eller fatte den åndelige kendsgerning, så kan der ikke være tale om nogen tvivl med hensyn til denne kendsgernings manifestation. Hvis det er således hos Gud, så er det således alle vegne, for Gud er i alt. Det er ene og alene et spørgsmål om erkendelse fra vor side, og vor erkendelse må udvides, så den omfatter bevidstheden om det åndelige faktums realitet og eksistens.

Det var den måde, Jesus arbejdede på. Hvert ord blev til virkelighed for ham. Han opløftede hvert ord gennem sin bevidstheds opløftelse, idet han vidste, at alt allerede var blevet til virkelighed. Hinduen befinder sig i samme position. Han fremsætter sin ytring og siger måske, at det er fuldent. Han indtager den holdning, at det allerede er fuldført, det eksisterer allerede, det er hans, og så går han videre. Man opnår langt mere på denne måde end ved at ty til gentagelser, og tilsyneladende gør det én stærkere for hver gang.

Når talen er om behandling af såkaldt sygdom, gør de fleste metafysikere den fejl, at de beskæftiger sig med sygdom og sundhed som to modsætninger, og den ene tilstand skal afløse den anden. I Østen arbejder man ikke på denne måde, og det gjorde Jesus heller ikke. Når man søger fuldkommenheden, så må man vide, at den allerede er blevet til virkelighed for én. Opløft fuldkommenheden, - den eksisterer uafhængigt af begge modpolerne sundhed og sygdom. Fuldkommenheden er i al evighed et etableret faktum ifølge "princippet" og er komplet i sig selv på hvert såkaldt plan. Ifølge Østens filosofi er både sundhed og sygdom vildfarelser, for de udgør begge en del af den menneskelige opfattelse. For eksempel er jeres opfattelse af sundhed og godt helbred i dag en anden, end den vil være om fem år, for sundhed er noget relativt i jeres egen bevidsthed. Der er ikke noget i det skabte, der er relativt, alt er komplet, alt er fuldent, og den sande læge identificerer sig selv med virkeligheden og beskæftiger sig ikke med vildfarelser. Giv helt slip på alle modsætninger og lad fuldkommenheden tage deres plads. Vi ved, at Jesus ikke på noget tidspunkt behandlede modsætninger. Han satte den sande fuldkommenhed i stedet for begge modpoler. Han udtalte altid ønsket om det fuldkomne, og det var denne fuldkommenhed, der altid blev til virkelighed for ham.

Hvis jeg skrev på tavlen: To plus to er tre og dernæst: To plus to er fem, ville I så begynde at beskæftige jer med tre og fem for at finde frem til den rigtige løsning? Nej, I ville ignorere disse to tal, beskæftige jer med det faktiske forhold, at to plus to er fire, og disse to yderligheder ville forsvinde. Alt, hvad der er større eller mindre end det rigtige svar, har intet at gøre med det faktum, der eksisterer ifølge "princippet", og det er kun ved at anvende dette på situationen, at det rette svar er muligt. Vor opfattelse af sundhed og sygdom er ikke på højde med det fuldkomne, der er at finde i universets grundprincipper, og det, der er mindre end fuldkommenheden, kan aldrig bringes i overensstemmelse med den. I

beskæftiger jer med noget, der ikke har relation til nogen af disse ekstremer. "Vær da I fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen," er den rette fremgangsmåde.

En såkaldt demonstration mislykkes for de fleste mennesker, idet de udtaler ønsket om virkeliggørelsen af noget fuldkomment, men dernæst straks begynder at vende blikket tilbage mod de ekstreme modpoler. Kun "når dit blik er rettet mod dette ene, skal du fyldes med lyset". Lots hustru vendte sig om og så de to alternativer, og hun blev til en sten- eller saltstøtte. "Derfor skal I herefter kun fæstne jeres blik på det fuldkomne," sagde Jesus. I samme øjeblik vi etablerer fuldkommenheden, fremstår Jesus som den sejrende. Hver af disse ting virker til skabelsen af den anden, for det faktum, der eksisterer i ånden, er selve det, der skabes ved virkeliggørelsen.

Resultatet af en sand, åndelig behandlingsmåde er ikke afhængigt af den "behandlede" persons grad af åndelig udvikling. Vi behøver ikke beskæftige os med denne persons bevidsthed, for den er baseret på troen på modsætningerne, ellers ville han ikke være syg. Det åndelige faktum er en realitet, og i samme øjeblik vi fremtræder i fuldkommenhed, er vor bevidsthed også fuldkommengjort.

Selve det "at tale ordet" er aldrig af hypnotisk virkning, for det er essensen af selve skabelsens sande natur. Sygdomsbehandling eller det "at tale ordet" er ikke et spørgsmål om at fremsætte vore tanker om sundhed for at modvirke sygdom; det ville være hypnotisk. "At tale ordet" er kun et spørgsmål om at tale sandhed og at erklære det for sandt, der ifølge "princippet" altid har været og altid vil være sandt for det enkelte menneske, dets omgivelser eller vilkår. Hypnose er et resultat af en talen ud fra den menneskelige tankegang med dens ufuldkomne opfattelser.

Det er ikke en forudsætning, at den person, der er syg eller har andre behov, beder jer om hjælp, og heller ikke at han er sig bevidst, at I udsender "ordet" til ham. Hvis I udsender det til ham ad den "direkte Kristus-bølge", så er der blot tale om, at han modtager sin egen iboende fuldkommenhed, og på denne måde frigør I både jer selv og ham, for I har blot at gøre med noget, der er et faktum. I arbejder ikke mod noget menneskes vilje, når I arbejder med fuldkommenheden, for ethvert menneske er født med viljen til fuldkommenhed.

Dette frigør snarere menneskets vilje fra de forvirringer, der er blevet til ved beskæftigelsen med falske vaner og opfattelser. Der er ikke tale om nogen form for såkaldt "påvirkning" i denne måde at se situationen i øjnene på.

Der er blot tale om at vække noget til live, der hele tiden har været der, således at det tiltrækker opmærksomhed fra alle involverede parter, så de ser, hvorledes det hænger sammen. Der er altid magt i det talte ord, hvis vi ser det som ånden, for så kan det ikke være andet end ånd. Det er os, der afgør det. Vi er på samme tid magten og den, der giver udtryk for magt, og det er os alene, der afgør, hvad ordet skal bringe med sig, og der er magt i medicinen på nøjagtigt samme grundlag. Den er blot overbringeren eller formidleren, hvorved patientens sind udvides til at acceptere universets kreative autoritet. Gud er til stede i lægen, i patienten eller i tabletten.

Ethvert individ uanset profession eller status behøver blot fremkalde fuldkommenheden. Naturligvis ville vi, hvis vi altid arbejdede med denne fuldkommenhed og manifestation af det fuldkomne, snart komme til det punkt, hvor vi kunne undvære medicinen helt og holdent, idet vor verden ville være helbredt.

Der er ikke noget forkert i at bruge hjælpemidler af en eller anden art i et forsøg på at afhjælpe menneskehedens lidelser. Der findes mange trin på vejen og mange metoder, men kun én kraft. Hvis vort ideal er fuldkommenheden, vil vi nå til et punkt, hvor der ikke er brug for hjælpemidler. De hjælpemidler, den enkelte benytter sig af, indikerer blot den udvikling, han er nået til i sin egen tankegang med hensyn til de mest velegnede og mest effektive midler til at opnå fuldkommenhed. Nogen mener, fuldkommenheden opnås ved hjælp af en pille, en anden tror, den vil komme gennem højtidelige erklæringer, men uanset hvorigennem den kommer, er det principets fuldkommenhed, der manifesterer sig. Kun de højeste idealer er store nok til at rumme det fulde mål af kraft, der udgår fra det guddommelige princip, for jo større et kar, jo mere kan det indeholde. Når karret og dets indhold er ét -fuldkommenhed - så er det fuldstændigheden opnået på ethvert plan.

Skal man give behandling på afstand eller det, metafysikerne kalder fjernbehandling, er tanken både hurtigere og mere kraftfuld end ord. Tanken kender ikke til tid eller rum, medens et ord eller en lyd tilhører det materielle plan og må passere gennem rum og vedvare i tid for at nå sit bestemmelsessted. Bemærk, hvordan din tanke øjeblikkeligt er hos solen, jordens centrum eller et hvilket som helst andet sted. Tanken bevæger sig ikke, den er der med det samme. Ethvert åndeligt faktum er allerede til stede, og desuden er det allerede åbenbart. Ser man dette faktum, løfter man sig selv ind i det, og ser man det for en anden, løfter man ham ind i det. Hvis jeg blev løftet op, dvs. hvis den perceptive eller modtagelige evne løftes op på virkelighedens plan, så ville den drage alle ting ind i denne sfære. Dette er den sande fremgangsmåde frem for at prøve at løfte noget eller nogen op i den perfekte tilstand. Hvis det var tilfældet, så kunne vi lige så godt forsøge at udvikle energi af jord ved at bruge hakke og skovl.

Vi kender en mand i Indien, der vandrer gennem et uvejr blot ved at forestille sig uvejrets fuldkommenhed. Han kan gå lige igennem en regnstorm uden at blive våd. Vi har set ham standse ildebrande og uvejr. Mennesket selv er Guds ord, hvis han bliver i dette ord. "Hvis I forbliver i mit ord, og mit ord forbliver i jer, så er I i mig og jeg i jer," er hele sandheden i denne sag. Da Jesus udsendte sit ord og helbredte høvedsmandens datter, sendte han ikke noget, vi kan måle i vor tredimensionale verden. Jesus, eller Kristus, var selve ordet, og der blev ikke skabt noget andet end det, som det selvsamme ord skabte. Derfor var der ikke tale om, at det ord, han "udsendte", bevægede sig gennem rummet, for ordet var allerede til stede som sandheden i høvedsmandens datter, ligesom den var det i Jesus. Det, der ganske enkelt skete, var, at Jesus udtrykte et universelt, sandt og åndeligt faktum, og at de omkringværendes tanker vågnede op til dette faktum. "Den hjælp skal ofte søges i os selv, som vi tilskriver himlen" - Shakespeare.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1. Er det ikke sandt, at herredømmet over alle ting i begyndelsen blev givet til mennesket? Hvis dette er tilfældet, så er den magt stadig menneskets, og den tilsyneladende magt, som noget som helst kan have over mennesket, udvirkes af den magt, som mennesket selv har givet sådanne ting. Men selv om magten synes at komme fra en bestemt ting eller person, så tilhører den i virkeligheden det enkelte menneske, for det er i mennesket, magten lever og føles. Det bør derfor være en af menneskets primære hemmeligheder, når det drejer sig om magt, at kunne styre sin egen naturs handlinger og reaktioner. Det altid at bevare sin natur i fuldendt overensstemmelse med fuldkommenhedens guddommelige ideal, vil derfor være ensbetydende med at have al magten i himlen og på jorden.

Pkt. 2, 3 og 4. Det bør stå klart for enhver, skønt det ikke synes at være tilfældet, at de ord, vi taler, ikke har nogen som helst magt, lige så lidt som det er tilfældet med cylindrene i en bilmotor. De formidler blot energien, og alene arten og kraften i den energi, der forplanter sig gennem dem, afgør deres styrke. Da Jesus sagde: "Mine ord er ånd," mente han, at han var sig bevidst, at Guds kraft virkede gennem det, han sagde eller tænkte, og det var denne motiverende energi, der udvirkede den synlige helbredelse. Forfægtelsen af fakta er uendelig i sin kraft over for det, der ikke udgør et faktum. Forfølg denne tanke med eksempler på, hvad der er sandt og falsk, lys og mørke.

Pkt. 5. Det, der er vigtigt i dette afsnit, er at gøre eleven opmærksom på, hvilke uendelige muligheder hver især går glip af ved at tale med tomme ord. Hvis blot man går frem med omtanke, vil ens ord i stedet kunne formidle en endeløs energi, som ville befri én fra middelmådigheden.

Pkt. 6 bør behandles omhyggeligt, og vi bør skelne mellem den naturlige kraft, der ligger i et anerkendt faktum, og vore viljers forsøg på at fremtvinge en tilstand, som vi tror er bedre end den, der allerede eksisterer. Det at acceptere en given ting kræver aldrig nogen viljestyrke. Det at tage imod en gave, der gives én, er uendeligt mere effektivt end at forsøge at tvinge nogen til at give sig noget, som den pågældende ikke har i sinde at give fra sig. Det at acceptere et faktum, der har universel gyldighed, kræver ikke nogen hævde af den enkeltes vilje. Fuldkommenheden skabes ikke ved, at vi udkaster vore tanker, men ved at vi vågner op til erkendelse af, at den allerede eksisterer som en del af tingenes orden.

Pkt. 7. Sørg for definitivt at befri eleven fra den opfattelse, at negative ord har nogen som helst magt. De repræsenterer kun et spild af tid og bidrager til en hypnotisk tilstand. Jo højere idealet, jo klarere er tanken, og jo mere kraftfuld bliver den. Dit letteste ord er det ord, der indeholder den største illumination.

Pkt. 8. Brug jeres dømmekraft rigtigt ved udvælgelsen af ord, så kun det, der svarer til jeres højeste idealer, videregives eller bringes til at manifestere sig.

Pkt. 9. Menneskets herredømme er det, det har over sig selv. Menneskets væsen burde være "himmeriges rige". Kun den lov, der råder i det uendelige rum, bør styre menneskets

tanker og følelser, dets fysiske og reelle tilstand. Det rige, mennesket reagerer over, ligger i dets eget væsen, og det er kun et himmelsk rige i den grad, hvori det styres i overensstemmelse med de fakta eller kendsgerninger, der udgår fra princippet.

Pkt. 10 og 11 viser klart, hvorfra alle konstruktive tanker og ord udgår, og at hele den sfære, der omfattes af tanke og handling, bør udvikles efter denne procedure.

Pkt. 12 og 13 viser, hvad det er, der giver et ord magt: Gentagelse kontra realisation.

Pkt. 14, 15 og 16. Ordenes funktion eller selve ordet er ikke det at frembringe noget nyt, men det er ensbetydende med at udvide menneskers sind og tankegang, så de ser det, der altid lige fra verdens begyndelse har været til stede. "Jeg har været til før Abraham" gælder lige så vel for ethvert faktum i ånden som for Kristus.

Pkt. 17, 18 og 19 er en videreudvikling af den samme sandhed - at træne sindet og tanken til at se igennem hypnosens slør, igennem tempelforhænget og ud på den anden side, hvor alt allerede er fuldkomment og åbenbart. Det er altsammen et spørgsmål om at træne tanken til at se. Pkt. 20 og 21 indeholder praktiske råd ikke blot til metafysikeren, men også til den, der ønsker at hjælpe en ven i nød. Der er så megen mental praksis, der udelukkende er af hypnotisk art og kun erstatter én tilstand med en anden, der er lidt bedre end den hidtidige. Men hvorfor erstatte den ene menneskelige tilstand eller opfattelse med den anden, når Guds egen fuldkommenhed er til stede og blot venter på at blive erkendt?

Pkt. 22. Proceduren består i at stå fast ved det faktum uanset konsekvenserne. Det eneste, man kan miste, er sine illusioner, og det, man vinder, er selve livets sandhed, så hvorfor skulle vi tøve.

Pkt. 23, 24, 25 og 26 er tilstrækkeligt klart definerede og skulle give enhver den højeste grad af illumination, men de kan godt uddybes yderligere alt efter, hvor rigt underviseren selv er begavet.

Pkt. 27. Forskellen mellem formidleren og det, der skal formidles gør hele forskellen på, om man har held til at gennemføre nogen form for helbredelse. "Det er ånden, der befordre sagen," og behandlingens resultat afhænger af, i hvor høj grad ånden har været med i udøvelsen.

Pkt. 28 og 29 eliminerer den opfattelse, at der kan være tale om helbredelse af sygdom over en afstand, for i ånden findes der ikke nogen "afstand". Ånden er til stede til enhver tid og er den samme hvor som helst, - den skal blot erkendes.

Kapitel VI

BEVIDSTHEDEN.

Bevidstheden er menneskets tilstand, når det er vågent og åbent for indtryk. Det er evnen til at erkende og vide, og erkendelse og viden er afgørende for menneskets evner og muligheder på alle felter. Mennesket kan være sig sandheden bevidst, men det kan også udvikle en bevidsthed om noget, der ligner sandheden, men som er fuldkommen falsk. Hvad der for et menneske er sandt eller falsk afhænger derfor af dette menneskes bevidsthedstilstand.

Bevidstheden må være det, der repræsenterer de højeste egenskaber, og den må sættes i relation til alle ædle egenskaber. Vi bringer vor bevidsthed i overensstemmelse med en Guds-bevidsthed, der indebærer, at vi er os alle ting bevidste, inklusive os selv som værende på det højest mulige niveau. Det er den tilstand, hvori vi gennemskuer alle konditioner og alle vilkår. Som mestrene udtrykker det, vil det sige, at sløret er fuldstændig væk -det slør, som hidtil syntes at adskille det dødelige eller fysiske fra ånden. Her er der ingen begrænsninger. De dødelige og fysiske opfattelser forlades fuldkommen til fordel for det rent åndelige.

Den åndelige bevidsthed udelukker ikke sanseaktiviteter. Den højeste bevidsthedstilstand omfatter altid en sand sanseaktivitet. I sin retmæssige funktion er sanseaktivitet en ægte åndelig aktivitet. Kun når de såkaldte sanser ikke styres af den rette påvirkning, fungerer de på begrænset vis. Når de aktiveres uf åndelige fakta, fungerer sanserne fuldtud, og man kan da sige, at der er blevet åbnet op for dem.

Man stilles ofte over for det spørgsmål, i hvilken bevidsthedstilstand man befinder sig, når man er i trance. Trance er kun et delvist udtryk for sanseaktivitet. Vi kan lige så godt bringe vor bevidsthed til sand aktivitet eller fuldstændighed hele tiden, og i så fald bliver dette delvise udtryk en ægte aktivitet, så vi aldrig vil være i trance eller i en destruktiv hypnotisk tilstand.

Det samme gør sig gældende for det, vi sædvanligvis klassificerer som bevidsthedens underafdelinger. Man burde ikke forsøge på at klassificere bevidstheden, for den kan ikke underopdeles. Der er en bevidsthed, og i den tilstand kan vi ikke begynde at tænke i afdelinger og adskillelser.

Underafdelingerne er udtryk for illusioner, ligesom trance er det. De er så underfundige, at de kan være meget vildledende for den, der ikke benytter sig af en udviklet form for skelnen. Det er meget lettere at betragte det hele som en enhed. Det var mennesket, der fandt på underafdelingerne, og som betragtede dem som attributter, hvilket de i hvert fald slet ikke er.

Det, de fleste undervisere koncentrerer sig om, er muligvis at formidle budskabet med størst mulig klarhed, men det er bedre, hvis de altid koncentrerer sig om én ting. Enkelhed er, når alt kommer til alt, det, der giver størst klarhed. Det, der er det kedelige ved underopdelinger, er, at de næsten altid betragtes som attributter. Det er bedre at holde blikket fæstnet på én enhed. Vi geråder i en negativ tilstand, når vi benytter underopdelinger. De er næsten altid symbolske, og de fleste af vore symboler repræsenterer bevidsthedens underafdelinger. Det er endnu en grund til, at symboler ikke længere er sagen. Det er velkendt, at vi i dag har arbejdet os

igennem symbolismen. Som mestrene siger, er vi i bevidsthedens klare dagslys. Det bliver langt enklere at have den bevidsthed, det fuldkomne lys, som vort mål - uden nogen som helst underafdelinger.

Tænk på en ting som det at spise, fordøje, assimilere og genopbygge kroppen ved at konvertere føde til energi, muskler, knogler, blod, tænder, hår osv. Forestil jer, at I udarbejdede en teori om, at hver af disse forskellige funktioner skulle behandles særskilt, og at I ved hvert måltid skulle tage stilling til, hvilken del af føden, der skulle behandles under hver af disse særskilte funktioner, og hvornår hver af dem skulle træde i funktion. Hvordan ville I undgå den store forvirring? I virkeligheden anerkender I det hele som én proces, der består af mange faser, og hver af disse faser er en selvstændig proces inden for ét system. Under en normal fysisk tilstand er der ikke en enkelt fase i det samlede system, der fungerer uafhængigt, men hver af de forskellige faser udgør selve systemets funktion.

Kroppen er kun et symbol på sjælen eller det menneske, der lever i kroppen. Dvs. at kroppen er et symbol på bevidsthedens funktion. For at beskytte bevidstheden og bestemme det, der trænger ind i bevidstheden, hvilket sker gennem opmærksomhedens kontrol, opererer hele bevidsthedssystemet som en enhed. Der er ikke noget, der er bevidst, underbevidst eller superbevidst, men kun én strålende og levende bevidsthed om det, der er virkeligheden. Dette er en tilstand, der betyder fuldstændig frigørelse fra symboler og derfor også fra hypnose.

Nogle mennesker bliver så interesserede i den psykiske sans eller bevidsthedens laveste faser, at hele deres jordiske liv overgives til dette i en sådan grad, at den ægte bevidsthed ikke kan manifestere sig. Den bedste løsning på dette er simpelt hen at give slip på det og blive ét med helheden. Det var det, Paulus konkluderede, da han sagde: "Betragt jer selv som døde for synden, men levende for Gud." Forskellen ligger i en klar erkendelse og en viden, der er blevet givet gennem påvirkning. Klarsyn er det, som clairvoyance har til hensigt at formidle, men den almindeligt anerkendte betydning af dette begreb er kun et delvist og tåget syn - man ser kun en del af helheden.

10. Det kan forekomme, at visse relative fænomener virkeliggøres ved clairvoyance og clairaudience, (det at høre noget, der ellers ikke er hørligt), således som det praktiseres, eller ved en hvilken som helst af de fem af bevidsthedens afdelinger, men de kan aldrig udgøre eller føre til helheden. De kan nemlig blive falske, og under en manifestation af disse tilstande vil vi kunne få en fuldkommen forkert opfattelse, hvilket jeg som regel refererer til som en negativ opfattelse.

Når vi gør os til ét med helheden, kan vi hverken blive negative eller falske. Det skulle være en klar erkendelse af selve sandheden. Vi kan ikke opnå denne erkendelse eller entydige bevidsthed gennem medier eller nogen anden form for hypnose. De er alle afgjort ødelæggende for åndelig udfoldelse. I denne ophøjede sans bliver alle sanser forenet. De bliver alle til en enhed i fuldendt harmoni. Vore sanser er fuldstændigt koordinerede, og hver del og celle i vore legemer er koordinerede og vibrerer i forening. En stor gene ved disse øvrige tilstande er, at vi kan risikere, at et lem i vor krop vibrerer inden for det forkerte område, og da føjer de

nye celler sig ikke rigtigt til det organ, de tilhører. Enhver celle, der skabes, repræsenterer det organ, den skal tilsluttes. Hvis en af cellerne kommer ud af det vibrationsfelt, den tilhører, vil den måske slutte sig til det forkerte organ, hvorved der opstår en uharmonisk tilstand.

Denne disharmoni intensiveres ofte stærkt ved de forskellige okkulte metoder til koncentration om de fysiske centre eller organer. Denne praksis påfører blot den manifesterede skabelse en hypnotisk tilstand på mere afgørende vis, og resultatet er større forvirring. For det første er hypnose kun funktionen af en partiel bevidsthed eller en specialiseret bevidsthed under en eller anden særlig form eller i en særlig retning. Derfor gælder det, at jo mere spredt et område, det drejer sig om, og jo mere sektioner-inddelt bevidstheden er, jo mere hypnotisk bliver den, og arbejder man bevidst med underafdelinger og faser af bevidstheden, bliver resultatet den største tænkelige hypnotiske påvirkning.

Opmærksomheden bør altid rettes mod helheden, mod den fuldstændige enhed, så virker fordelingen af vibrationsenergien gennem bevidsthedens mekanisme, akkurat som det er tilfældet for kroppens vedkommende. Og da er der en fuldendt synkronisering eller harmoni hele organismen igennem.

Tanken om en indre og en ydre bevidsthed er også en hypnotisk fase, for denne teori nødvendiggør en adskillelse eller sektionering. I virkeligheden findes der ikke nogen indre og ydre bevidsthed, en personlig og en universel. Når selvet bliver bevidst i det ydre, er det blot én bevidsthedsholdning, og den er på alle måder komplet, - den er ét med og i overensstemmelse med den universelle bevidsthed. Jeg og Faderen, vi er et.

Vi har derfor ikke nogen fornemmelse af indre bevidsthed, for den indre og den ydre er samfaldende. Helheden er altid åbenbar. Hvis vi ser og projicerer vor vision eller vort ideal, er det for den fuldendte helheds skyld. Mestrene kalder det at have et "sundt sind" eller at være sund i sin bevidsthed. Det er noget fuldendt og noget sundt. Kroppen er ligeledes sund og fuldendt. Den, der erkender, og det, der erkendes, bliver til en enhed. Paulus havde dette med i sine skrifter, men det kom aldrig med i oversættelserne. Vi kan blive det erkendte lige så vel som erken-deren, hvis vi blot vil bruge de to ting til fuldkommenhed og forene dem. Problemet består i, at vi foretager en adskillelse, hvor der i virkeligheden ikke eksisterer nogen.

I lyset af dette bør man med skønsomhed overveje anvendelsen af fornægtelser som et effektivt middel til en frigørelse, der kan føre til denne fuldendte tilstand. Fornægtelsen skulle udvise fra sindet eller fjerne fra bevidstheden og dernæst fra menneskets væsen en erfaring eller proces, der ikke er sand, eller som tilsyneladende er i modstrid med menneskets fuldkommenheds- eller enhedstilstand. Men er den sædvanlige brug af fornægtelsen, som den praktiseres i vor metafysik, et effektivt middel til at frembringe den frigørelse? Hvis fornægtelsen, sådan som den i almindelighed benyttes, frembringer det ønskede resultat, da er alt vel, men hvis ikke, lad os da finde frem til det, der ligger bag, og til den effektive praksis, der er nødvendig. Lad os tage et specifikt eksempel på fornægtelse i forholdet til det, vi i almindelighed betragter som arvelighedsloven.

Der er ikke behov for nogen fornægtelse. Den har en tendens til altid at kaste én dybere ind i illusionen, fordi fornægtelsen holder tanken fikseret på den pågældende tilstand, således at der er større sandsynlighed for, at denne tilstand forstærkes. Det er naturligt, at tanken forstærker den tilstand, den koncentrerer om. Formålet er, at tilstanden helt skal elimineres, og for at dette kan ske, må den fjernes helt og holdent fra ens tankegang. Man bør slet ikke tolerere den.

I realiteten findes der ikke nogen arvelighedslov. Det er blot en manifestation, og man behøver ikke at fornægte noget, der slet ikke eksisterer. I vil erfare, at det er langt bedre at sætte fuldkommenheden i stedet for fornægtelsen, så når I hurtigere til resultater. Som regel knytter fornægtelsen tilstanden tættere til individet, hvorimod man ved at erstatte den med fuldkommenheden langt hurtigere erkender tilstanden. Det har vist sig ved gentagne eksperimenter, at det er langt bedre blot at frigive tilstanden. Frigøre den ved ikke at beskæftige sig med den. Skub den fra jer. Det var helt åbenbart det, Jesus mente, da han sagde: "Løs ham og lad ham gå."

Der findes hverken race- eller familiearvelighed, for den ene er en forudsætning for den anden. Folk ser måske ens ud, men dette skyldes altid et eller andet tidligere, tæt tilknytningsforhold eller lighed i tidligere erfaringer og miljø. Der er en tilsyneladende kromosom-tilstand, der viser evolutionsprocesser, der løber parallelt, men disse processer er i realiteten ikke parallelle processer eller parallelle evolutionstilstande. De løber naturligvis parallelt med den menneskelige race og også med dyreriget, men slet ikke med den samme frekvens. Det er i dag et velkendt, faktum, at enhver frekvens i det menneskelige legeme er højere end dyrets. Videreførelsen af de tilegnede karakteristika kan påvirkes af tanken, men den kan også sættes til side ved modgående tankevirkning.

Det er den mentale indstilling, der forårsager de karakteristika, der optræder i den ydre form, og lighed heri skyldes en lighed i de mentale og følelsesmæssige erfaringer, der opstår blandt en gruppe individer. To mennesker, der i begyndelsen ikke ligner hinanden ret meget, vil ved længere tids tilknytning til hinanden og ved generelt at være underlagt de samme mentale og følelsesmæssige reaktioner i den sidste ende udvikle ensartede karakteristika. Når en mand og en kvinde lever sammen i en årrække, og hvis de har samstemmende interesser og gensidige følelsesmæssige reaktioner, vil de også begynde at ligne hinanden af udseende. Dette virker som en gengivelse af mentale tilstande, der ligner hinanden.

I dag går man inden for den medicinske videnskab i modsat retning af tidligere meninger, hvad angår arvelige sygdomme. Da Jesus helbredte den epileptiske mand, ville disciplene vide, om det var manden selv eller hans forældre, der havde syndet. Dette var hans direkte svar: "Hverken denne mand eller hans forældre har syndet, medmindre I ser synden." Det var kun synd på grund af det, der foregik i forældrenes eller hans omgivelser tankegang. I virkeligheden var den eneste synd, der forekom i forbindelse med hans tilstand, den synd, der bestod i en fejltagtig tankegang. Den såkaldte lov om Karma kommer ind under den samme kategori. Det kan i dag bevises, at der ikke findes nogen

skyld i Karma, at sjælen ikke bringer noget af dette igennem. Åndelig forståelse tager ikke hensyn til Karmas tilstand eller til nogen fuldkommen tilstand. Det er lige så tåbeligt som at sige, at man må korrigere sine fejl i matematik, før man kan studere reglerne. Faktum er jo, at fejlene korrigeres afsig selv, når reglerne anvendes. Ens adgang til reglerne er altid direkte uanset ens fejl, og når først reglerne kendes og følges, forekommer der ingen forkerte resultater.

De førende og bedre universiteter i Indien, fra Calcuttas universitet især dr. Bose, hævder i dag, at det, vi kalder arvelighed, ikke ville forekomme, hvis folk gik fuldkommen bort fra det i deres tankegang. Også med planter kan man påvise arvelighed, men den kan korrigeres gennem den tankegang, der foregår i de personer, der omgiver planten. Det, der i almindelighed opfattes som arvelig sindssygdom, er blot en tilstand, der hæftes på ofrene af andre mennesker.

De befinder sig i parallelle grupper. Der er tale om noget, man får udefra, ikke om arvelighed. I stedet for at acceptere denne arvelighedsteori skulle vi hellere sætte Paulus' tanke, at vi har vor arv fra Gud, og at den er uforanderlig og ikke kan ændres, i stedet. Dette er den effektive måde at fornægte racearvelighed på, dvs. at sætte det sande i stedet for det falske og lade det falske helt ude af vore betragtninger. Gud har intet at gøre med de tanker, der besætter menneskets sind, og som Guds sønner behøver vi det heller ikke.

Jesus sagde, at vi ikke skulle kalde nogen mand på jorden vores far, for vi har kun en Fader, som er i himlen. Dette er da menneskets sande arvelinie, og skal han skaffe disse forstyrrende mentale processer ud af sin tankegang, behøver han blot at vende tilbage til sit væsens grundliggende faktum. I begyndelsen skabte Gud ... dvs. begyndelsen af alt, hvad der er skabt, er i Gud. Dette refererer ikke til tid, men til faktum. Når mennesket ikke indlader noget i sin tanke, der adskiller ham fra denne begyndelse - eller oprindelse - kan der heller ikke forekomme nogen anden arvelighedsfølge, for der vil ikke være noget fra nogen anden oprindelse, der vil få adgang. Tanken er altid den afgørende faktor, og ved altid at vende tilbage til sin oprindelse, til Gud, arver mennesket til enhver tid og gennem sin egen tanke det, der stammer fra hans oprindelse.

I andet kapitel af skabelsesberetningen har vi en forkert oversættelse, der i høj grad har medvirket til vore forkerte forestillinger om synd og arvelighed. Det skal ikke forstås sådan, at mennesket syndede og derfor blev dødeligt, og at denne dødelighed blev givet videre til resten af menneskeheden. Det var ikke meningen, at man skulle tro, at synden ændrede menneskets natur, men at synden selv kunne være blevet ændret, at den kunne være blevet korrigeret. Jesus lærte, at synd kan tilgives, og at den ikke behøver at blive videreført med de resultater, dette vil medføre. Læren er, at fejltagelser og vildfarelser kan ændres og styres i modsat retning.

Alle de såkaldte love for menneskelivet eller mentale love hører hjemme i denne kategori. De udgør alle en fejltagelse, idet de ikke definerer den sande lov, der styrer universet og alt, hvad dette indeholder. Men de kan når som helst sættes ud afspillet. De kan fornægtes ved simpelt hen at afvise dem til fordel for den sande lov. Bose har endeligt bevist dette. Han hævder, at alle såkaldte arvelighedslove blot er manifesteringer, der fremkommer som et resultat af

menneskers tankegang, og at de når som helst kan blive sat helt ud af funktion.

Men først må vi dog blive ét med Kristus selv. Det kræver en kristusbevidsthed at tilsidesætte disse love, ligesom det kræver sand viden at tilsidesætte falske opfattelser. Denne kristustilstand må først opnås eller udfoldes, og når først dette er sket, eksisterer der naturligvis intet andet.

Hypnose kan have sin oprindelse i to forhold: Dels en partiel bevidsthedstilstand og dels en falsk bevidsthedstilstand. En partiel bevidsthedstilstand tillader visse evner, og man føler sig begrænset og ude af stand til at bevæge sig ud over det, bevidstheden indikerer. Enhver begrænsning eller følelse af manglende evner er blot en tilstand af partiel hypnose. Den falske bevidsthedstilstand består i en fornemmelse af, at visse ting er sande, når de i virkeligheden slet ikke er det. Denne tilstand repræsenterer en komplet mangel på realitetssans. Det er en mental tilstand, der er opbygget af indtryk, der er helt falske, og en bevidsthedsholdning opbygget omkring noget - hvis man kan kalde det det - som slet ikke eksisterer, eller, på den anden side, opbygningen af indtryk, der er helt forkerte, omkring noget, der i sig selv er sandt.

Dette kan illustreres med den opfattelse, menneskene engang havde om, at jorden var flad. Det hypnotiske resultat heraf var, at mennesket blev holdt inden for visse begrænsede aktivitetsområder, idet de frygtede at gå uden for disse rammer for ikke at styre ud over jordens kant. Denne opfattelse forekommer os fuldkommen latterlig nu, hvor vi ved, at jorden er rund. Jorden var hele tiden rund, men menneskene var akkurat lige så begrænsede i deres udfoldelsesmuligheder, som hvis jorden faktisk havde været flad med en stor afgrund uden for dens kanter.

Eventyrere, som havde en anden opfattelse af jorden, vovede sig ud over disse begrænsninger, andre levede under, og de sejlede ud over afgrunden uden nogen vanskeligheder. For dem eksisterede denne afgrund ikke, og det gjorde den heller ikke i virkeligheden. Men de andre var ikke i tvivl om, at de ville falde i. Den måde, vilkårene blev mødt på, var ikke et spørgsmål om at komme tværs over afgrunden, for den eksisterede ikke. Det var simpelt hen et spørgsmål om at sejle ud over de meningsbegrænsninger, der eksisterede, og derved opdagede man, at der slet ikke var nogen begrænsninger. Det er på nøjagtig samme måde, mestrene møder enhver situation. De siger: "Det er slet ikke det, der ser sådan ud, der eksisterer."

De bliver ikke hypnotiserede af de opfattelser, menneskeheden sidder inde med, eller af de ydre vilkår, sådan som menneskeheden ser dem, for de kender det, der er virkeligheden. De bevæger sig i en verden af fakta - eller kendsgerninger - og de bevæger sig gennem tid og rum, ligesom Columbus sejlede ud over jordens kanter. Der var ingen yderste kant på jorden, og der findes ikke tid og rum for mestrene. Alt dette er kun illusioner, ligesom det var en illusion, at jorden var flad.

Det var dette, Jesus mente, da han sagde: "Vig bag mig, Satan," som det er oversat. I virkeligheden sagde han: "Vig bag mig, alle begrænsninger." For de eksisterer ikke. Han forviste begrænsningen fra sin tanke- og handlingssfære, for i hans illuminerede tilstand kunne den ikke eksistere. Han så tværs igennem den hypnotiske fortryllelse, igennem

tempelforhængen og levede fuldt og helt i virkeligheden.

I søvnen bliver bevidstheden helt universel. Den erkender med alle evner vågne. Det er derfor, vi ofte kan gøre ting i drømme, vi ikke kan i vågen tilstand. I dagens løb fortrænger vi det på grund af vore ydre aktiviteter. Vi lever i stor travlhed hele dagen, så vi er fuldkommen udmattede, når vi kommer til natten, og så flyder vor bevidsthed straks tilbage til den alvidende og alt-erkendende tilstand, skønt vi ikke ved af det. Vi burde være lige så bevidste som i vor såkaldt vågne tilstand. Søvnen giver den fuldkomne bevidsthed mulighed for at træde i funktion.

Det er grunden til, at psykoanalysen lægger så stor vægt på drømmetilstanden som værende den vågne tilstand overlegen, når den bruges rationelt og i sin rette sammenhæng. Men de to tilstande - den sovende og den vågne - burde være akkurat det samme. Hvis vi rettede vore tanker mod denne højere form for bevidsthed, ville vi altid være i denne tilstand. Vi ville vide og erkende. Medmindre vi retter vore tanker mod en højere eller en erkendelsestilstand, bliver drømmen snarere en meget lav fremfor en clairvoyant tilstand. Men hvis vi gør det, vil vore drømme altid blive sande og ikke være noget, der slet ikke er hændt os. Normalt er drømme en blanding af de jordiske og højere erfaringer. Hvis vore tanker altid befandt sig i denne højere tilstand, ville vore drømme svare dertil, og vore dage ville blive ført tilende i det øjeblik, vi faldt i søvn. Somme tider, når mennesker på grund af alvorlige problemer, som de ikke kan løse, ligesom kommer til en mur, så er der noget, der tyder på, at éns udmattede tilstand beroliger én, så løsningen kan komme igennem. Man har blot fortsat en forkert levevis, indtil man når til bunden af sine kræfter. Det er akkurat det samme, som var man faldet i søvn. Den standsning af aktiviteter, der følger udmattelsen, får éns tanke til at slippe denne tilstand, og løsningen bryder igennem.

Den afslapningsmetode, mestrene benytter, går ud på helt at slippe alle ydre forhold og altid projicere tankerne frem mod en fuldendt aktivitet. Det fysiske, følelsesmæssige og mentale må bringes i ro ved at styre opmærksomheden mod noget højere.

Forskellen på en almindelig drøm og et mareridt består i, at det psykiske fænomen i mareridtet er åbenbart og forbundet med en ydre aktivitet, således at det tillader hvad som helst at komme ind på samme måde som i psykisme eller suggestiv påvirkning. Jeg har set mennesker blive hypnotiseret, så de slet ikke var sig selv. De teede sig som aber eller gik omkring og gøede som hunde. Dette svarer ganske til mareridtet.

Når man befinder sig i et mareridt, er det muligt at komme ud af det ved at tænke på det, man i vågen tilstand ville tænke på. En patient har vist sig at kunne helbrede sig selv helt for ekstreme tilfælde af mareridt ved at tænke, mens han havde disse mareridt. "Hvad ville jeg gøre, hvis jeg var vågen?" Han ville være nået til det samme resultat, hvis han havde tænkt på, hvad han ville gøre, hvis han havde befundet sig i en fuldendt, åndelig bevidsthedstilstand og løftet sig selv nærmere op mod denne tilstand. Hvis han havde spurgt sig selv, hvad han ville have opnået, hvis han kunne se direkte frem til det åndelige faktum, ville det have været langt mere enkelt og nyttigt, fordi tilstanden da havde været fa fa fa

permanent. Man ville automatisk kunne bryde et mareridt, hvis man, lige før man lægger sig til at sove, erklærer, at man føler sig ét med fuldkommenheden. Når man befinder sig i denne tilstand, har det ingen chance for at slippe ind. Samme praksis kan anvendes lige så vel på den såkaldt vågne tilstand. Alle negative forhold og vanskelige problemer kan hver gang løses ved hjælp af denne metode. I vil opdage, at det er meget praktisk hver gang, man står over for problemer eller tilsyneladende negative forhold, at spørge sig selv, hvad man ville gøre, hvis man befandt sig i en åndelig bevidsthedstilstand. Befri jer på denne måde for de vanskeligheder, der opstår med den jordiske livsform. Så enkelt er det virkelig.

At være "stille og vid, at jeg er Gud" dækker fuldtud dette emne, for det er fuldendelsen af det hele. Og den anden sætning:

"Gud er i sit hellige tempel, lad hele jorden være stille for Gud og fryde sig," er lige så anvendelig tillige med dette: "Alle ting skabes i evig glæde."

Glæde er den allerhøjeste tilstand. Det er sjælens opløftelse, ligesom den fysiske lystfølelse er kroppens opløftelse. Men det er menneskets sande følelsesmæssige tilstand, som skabes ud fra den indre frigørelse hen imod menneskets sande væsen. Det er kun, når vi kommer bort fra den tilstand af glæde og harmoni, at vi begynder at fjerne os fra det højeste. I kommer til at høre en hel del til dette i de kommende år inden for alle teologiske retninger. Det er ganske bemærkelsesværdigt, hvorledes dette nu er ved at ske, og hvorledes denne ændring manifesterer sig endog i oplæringen af børn til at være harmoniske og til at lade forvirringen omkring dem gå sin egen gang uden at lade sig påvirke af den.

I samme øjeblik man øver børn i at reagere på konstruktive idealer og slutte sig sammen om at fremme harmonien og derved udvikle masseinstinktet, angriber man selve roden til fortvivlelse, elendighed, nød og krig i verden. Den hidtil benyttede metode gik ud på at udvikle og fremme modsætningerne. I samme øjeblik en eller anden optrådte på en måde, der vækkede forargelse, vrede og modstand, begyndte alle at indtage samme holdning, og på denne måde er vi blevet øvede i at udvikle en følelse af modsætningsforhold over for andre. Kun ved at vende denne proces i modsat retning og vende tilbage til den sande tilstand vil vi opleve tilblivelsen af en fuldendt samfundsstruktur.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2. Den fulde sandhed bag menneskets udvikling ligger i ændringen fra menneskets nuværende bevidsthed om sig selv som en materiel skabning til bevidstheden om at være en åndelig skabning. Det er en strukturel ændring i bevidstheden, der må overvejes, for alle de øvrige ændringer, mennesket har bestræbt sig på at gennemføre, er afhængige af denne ene. Det er ganske enkelt et spørgsmål om at være i stand til at skelne forskellen mellem det, der er sandt, og det, der er falsk, imellem den rette viden og uvidenheden. At være sig selv bevidst som et åndeligt væsen udsprunget fra et uendeligt åndeligt system og ét med alle de

kræfter og evner, der hører hjemme i det åndelige system, er selve udviklingens kerne.

Pkt. 3. En vækket tilstand eliminerer ikke det ydre menneske eller dets såkaldte sanseaktiviteter. De løftes op i et højere niveau og bliver formidlere af menneskets illumination i stedet for at være modtagestation for begrænsede og falske informationer.

Pkt. 4. Selvkontrol og selvudtrykkelse er livets lov i modsætning til en underkastelse af ydre kræfters kontrol eller den kontrol, der kan udøves af partiel viden.

Pkt. 5, 6 og 7. Bevidstheden sløres altid, når der er tale om en partiel aktion i bevidsthedsmekanismen. Er man kun delvist bevidst i en af de såkaldte bevidsthedsfaser, er den centrale bevidsthed ikke komplet. Inden for den nyere psykologi anerkender man, at sindet er og fungerer som en enhed, - at der er tale om én proces og ikke om mange funktioner eller processer. Bevidstheden er det åndelige menneskes funktion, ligesom det at spise, fordøje og assimilere er kroppens funktioner, og det fysiske er blot en ydre gengivelse af det åndelige. Det er derfor, det ydre altid kaldes symbolet.

Pkt. 8, 9 og 10. Ren viden og en ren livsform er resultaterne af clairvoyance eller klarsyn, et syn, der ser igennem til det åndelige faktum, sådan som det eksisterer i det guddommelige princip. "Og han løftede sine øjne mod himlen" er den øvelse, der vækker til rene visioner og til klarsyn. Det, der sædvanligvis kaldes clairvoyance, er blot en forlængelse af den fysiske evne til at se, hvorledes de menneskelige tanker bevæger sig inden for de mentale eller psykiske sfærer. Kun selve sandhedens udstråling kan gøres til genstand for dette klarsyn.

Pkt. 11 og 12. Den mest intense form for hypnose består i at påtvinge kroppen en eller anden tanke i stedet for en tidligere eller at forsøge med tanken at vække visse fysiske centre, for det er en bevidst tankepåvirkning, der bliver stærkt bindende. Har I nogensinde lagt mærke til, hvorledes en levende følelse af glæde fungerer lige stærkt og helt automatisk ud i hele éns væsen. I behøvede ikke at stimulere nogen del af jeres væsen for at opnå denne tilstand af glæde. Forestil jer, hvor lang tid det ville tage jer at blive glade, hvis I skulle til at koncentrere jer om at vække alle delene i jeres krop til at føle glæden og dernæst på samme måde beskæftige jer med hvert center i jeres krop, indtil I endelig følte jer lykkelige. Mentale processer fremkalder ikke åndelighed, og de kan heller ikke vække de fysiske centre. En åndelig opvågning gennemstrømmer øjeblikkelig hele menneskets væsen, og når det centrale jeg opløftes, opløftes hele personen med det.

Pkt. 13 og 14 kan behandles som ovenfor med yderligere uddybning, hvis man ønsker det.

Pkt. 15 og 16. Fornægtelsen er ikke ensbetydende med, at man behandler negationen direkte, men anvender den praksis at ignorere den. Tankens første funktion er opmærksomhed, og alt det, der optager opmærksomheden, udvikler sig gennem den mentale proces. Fornægtelsen består derfor i, at man sætter den pågældende ting uden for bevidsthedens rækkevidde. "Vig bag mig, Satan" er det samme som at sætte enhver fornægtelse uden for sit betragtningsområde.

Man behøver ikke engang at beskæftige sig dermed, for det er kun en skygge. Lyset bortjager skyggen, og viden eliminerer uvidenheden.

Pkt. 17, 18, 19 og 20. Alle den materielle verdens såkaldte love er blot forsøg på at definere adfærdsreglerne i det materielle system. Stoffet er ikke bundet i lydighed mod sådanne love, men undslipper altid og bevæger sig ud over disse loves såkaldte grænser, idet de adlyder en højere lov. Stoffets højeste styrende princip er ånden, for hele universet er et åndeligt system. Såkaldt arvelighed er slet ikke resultatet af nogen lov, men af falske tankeforestillinger, som har tiltvunget sig adgang til livsprocessen. Den såkaldte arvelighed er ikke nogen lov, men resultatet af en modhandling imod den egentlige lov. Livets ånds lov er det sande, styrende princip.

Pkt. 21. Karma er ligeledes resultatet af en modhandling mod livets ånds lov. Denne lovs frugter er befrielse, illumination, fuldkommenhed. Kun så længe denne lov holdes ude fra den enkeltes bevidsthed, er der noget, der blot ligner Karma eller resultatet af en anden påvirkning. At besejre Karma er ikke et spørgsmål om at beherske eller komme over resultaterne af vore fejltagelser, men om at korrigere fejltagelserne. Dette sker ved en forståelse af og lydighed mod den sande lov.

Pkt. 22, 23 og 24 etablerer menneskets arv som noget, der udspringer fra én oprindelse og ikke fra de kanaler, mennesket har passeret undervejs. Strømmen er vandet, der flyder ud fra sin kilde, og ikke de bredder, den flyder imellem. Den får sit vand fra kilden, fra bredderne får den kun mudder.

Pkt. 25, 26 og 27. Åndens lov straffer ikke synd, men frigør mennesket fra resultatet af dets fejltagelser. Den forkerte fremgangsmåde må korrigeres, og der er ikke tale om, at mennesket må døje resultaterne af sine vildfarelser. Menneskets natur kan ikke ændres, for det vil altid vedblive med at være et åndeligt væsen. Mennesket kan kun ændre sin opfattelse af sig selv. Mennesket burde ændre sin fejlagtige opfattelse af sig selv som en materiel skabning og holde fast ved sandheden om, at det er et åndeligt væsen skabt i Guds billede.

Pkt. 28 og 29. Den bevidsthed, der sætter begrænsninger, er i samme grad hypnotisk. Mennesket er frit og almægtigt og har fra begyndelsen fået magt og herredømme over alle ting. Den eneste begrænsning, der kan gøre sig gældende, er den, der opstår i menneskets egen bevidsthed. Frigør man bevidstheden, frigør man også mennesket.

Pkt. 30 er en fortsættelse af den samme tankegang.

Vægten i denne lektion bør lægges på en understregning af, at det vigtigste er at lære - både i vågen og sovende tilstand - at bygge bro over den kløft i bevidstheden, hvor enhver følelse af menneskets begrænsning holder til huse. Så længe vi på noget punkt holder døren åben for noget, der er mindre end det højeste, begrænses vor natur i samme grad. Man kan akkurat lige så godt modtage den rene bevidsthed direkte fra sin oprindelse, som man kan modtage partiel viden og erkendelse fra lavere planer. Hvorfor søge det næstbedste, når det bedste uden begrænsning er til rådighed. Hvorfor

ikke træne os selv og vore børn i erkendelsen af det, der er realiteter, og lade alverdens begrænsninger og uvidenhed ude af betragtning?

Kapitel VII, GUD.

Folk er som regel interesserede i mestrenes forestillinger om Gud og Guds placering, og vi skal derfor tage emnet op i dette kapitel. Det vil dog være umuligt at behandle dette spørgsmål uden også at medtage mennesket, for efter mestrenes opfattelse kan Gud og mennesket ikke adskilles fra hinanden.

Mestrene taler meget om Gud, men de betragter begrebet som en væsensevne - idet væsenet udgør evnen - eller som én enhed, der omfatter hele universet, det synlige og det usynlige. Mennesket fik sin opfattelse af Gud ved overtroen om Gud, og så da ikke andet end billedet af Gud. Det blev derfor nødvendigt at bringe mennesket tilbage til opfattelsen af sig selv som Gud og af, at der ikke er nogen adskillelse mellem det individuelle og det universelle, men at mennesket er en integreret del af helheden og i sin natur identisk med helheden.

De lærer, at Gud altid er til stede i mennesket, akkurat som Jesus lærte. Det har altid været opfattelsen og holdningen hos dem, der ejer illuminationen. Mennesket er lig Gud. Den erklæring, at "jeg er Gud", er en af de mest afgørende erklæringer, mennesket kan fremsætte. Vi har aldrig erfaret, at mestrene har afgivet skriftlige instruktioner, men de giver dem mundtligt, ligesom de holder taler. De kalder dog ikke selv deres taler for instruktioner, - de fastslår jo blot fakta, der er åbenbare, og de mener, at det åbenbare bør gøres kendt for alle overalt. Derfor underviser de ikke, men bekræfter blot det, alle mennesker instinktivt ved, og det, som er den universelle sandhed.

Som vejledning i individuel udvikling foreslår de læsning af Mahabharata'en, Vedaerne, Upanishaderne og Gita'en. Man foreslår denne læsning som en forberedelse for den, der ønsker at beskæftige sig med virkeligt, åndeligt arbejde og koncentration. Det er bedst at læse nogle få vers ad gangen. De foreslår aldrig, at man læser en hel bog på én gang. De læser ofte kun én sætning på en hel dag. De forskrifter, der gives i Gita'en, er skridt henimod opnåelse af individets forståelse af, hvad Gud egentlig er, og at bringe det til at fæstne sig i bevidstheden, hvad dette indebærer.

Man vil i det hele taget først kende Gud, når man selv har erfaret ham som en realitet i sit eget væsen. "Intet menneske kender det, der hører Gud til, før Guds egen hånd, som er i mennesket, har afsløret det for ham." Det forberedende arbejde, der går forud for opdagelsen af den åndelige eller hemmelige læresætning eller doktrin, som den somme tider kaldes, er resultatet af en træning af tanken til at fatte det, der ligger i udtalelserne, for det er det, der er det åndelige arbejde eller den åndelige doktrin. Det er som at læse for at forstå betydningen af en matematisk læresætning. Tanken er den, at når man har trænet sig op til at forstå det, der ligger i den indre mening med læren i Gita'en eller Bibelen eller

andre hellige bøger, da er man i stand til at ransage sit eget indre for at finde meningen med én selv. Mennesket er ikke en fysisk organisme, men det indre og åndelige jeg, der lever gennem den fysiske organisme. Det indre, åndelige arbejde består i at finde det indre væsen i sig selv, der er lig Guds væsen.

Der er så mange ortodokse opfattelser i dag, som hælder mod den teori, at Gud er skabt i menneskets billede i stedet for det, der er sandheden, at mennesket er skabt i Guds billede. Men de tænker på mennesket som noget fysisk snarere end det, der ligger bag det fysiske, det indre væsen. Mennesket er virkelig Guds billede og udtryk.

Hvis Gud er summen af alle synlige og usynlige ting, den uendelige, da omfatter Guds billede al tid og alt rum, for der er intet, som ikke er en del af Gud. Mennesket kunne kun blive skabt i hans billede, for der findes ikke nogen uden for Gud, hvoraf mennesket ellers kunne skabes. Mennesket eksisterer i selve Guds billede, ligesom jeres tanker eksisterer i og lever som en integreret del af jeres sind og tankegang. Mennesket er ikke blot skabt i dette Guds billede eller indeholdt i Gudsaltet, men det er skabt af det inderste væsen i Guds natur og i lighed med det. Hvis årsagen er Gud, så er virkningen Gud i manifesteret form. Årsag og virkning må være en enhed. Kan man forestille sig tanker uden et sind eller en personlighed, og kan man forestille sig en personlighed eller et sind uden tanker?

Foreningen af alle konditioner og vilkår bringer mennesket direkte tilbage til Gud. Mennesket behøver ikke at præstere noget, for det er selv Gud. Dette betyder, at princippet er helt og komplet. Det er illusionens materielle karakter, der får os ud i alle slags vanskeligheder og modsætningsforhold. Med denne fuldstændige princippets harmoni i mennesket løfter vi os helt ud af objektiveringen, således som vi kender den. En ren manifestering af Gud finder sted, men det er ikke nogen materiel eller begrænset objektivering. Det er en tilstand, der er betegnet ved et bevidst udtryk for alt det, princippet står for og indebærer. Men der er ikke tale om selv den ringeste grad af adskillelse eller begrænsning. Det er som en lysstråle blandt utallige lysstråler, som tilsammen udgør det lys, der er universelt, men hver stråle er lys.

Udtalelsen "jeg er Gud" ledsaget af realisationen af det, som dette i sandhed indebærer, vil helbrede enhver tilstand øjeblikkeligt. Hvis I forstår dette og ikke ser andet end denne sandhed, så vil kun sandheden kunne manifestere sig. Når I skal behandle jer selv eller andre, skal I kun se og påberåbe jer den evige enhed med Gud. Dette lys frembryder øjeblikkelig, for det er det sande lys, og vi ved da, at denne enhed eksisterer i os selv og i alle andre. Det er altsammen fuldendt. Det er Kristuslyset eller Kristusprincippet.

Dette eliminerer den teori, at det er nødvendigt specifikt at bearbejde kirtlerne, de fysiske centre, selve kroppen eller sygdomme, som man kalder det. Det fysiske vil falde på plads, så snart vi erfarer denne fundamentale enhed. Når denne tilstand opnås, bliver kirtler og alle fysiske funktioner stimuleret, indtil de finder en fælles harmoni. Hvert atom i kroppen stimuleres og vækkes til aktion i fuldendt koordination med ånden. Det er ånden, der fremmer processen. Man kan ikke ved en tankeproces hæve kroppens

aktioner til at stemme overens med ånden, for ånden er hævet over tanken, akkurat som himlene er højt hævet over jorden.

De ti bud er slet ikke Guds anskueliggjorte lov. Moses forsøgte i dem at nedlægge en lov for mental og moralsk opførsel eller levevis, men en sådan måde at leve på kan ikke lade sig gøre uden for åndens lov, og bevidstheden om åndens aktivitet må derfor udskilles som den eneste suveræne lov. Udtrykket: "Når du står forenet med loven, så vil du ikke" gøre disse ting, var den oprindelige hensigt med ordene, men de blev senere oversat som "må du ikke" eller "du må ikke -". Hvis man lever i pagt med fordragelighedens og harmoniens lov, da vil der ikke opstå ufred og disharmoni, men blot det at afholde sig fra disse ting er ikke ensbetydende med, at man lever i overensstemmelse med harmoniens lov. At holde sig fra ufred og disharmoni kræver jo blot, at man slet ikke foretager sig noget, og det ville i hvert fald aldrig kunne frembringe en musiker, og det ville heller ikke være et udtryk for harmoni.

Selve det at udøve loven frembringer virkninger, der er i overensstemmelse med loven. Livet er aktivt, dynamisk og ikke statisk. Det er spørgsmål om at udøve sandheden og ikke blot om at afholde sig fra det, der ikke er sandheden.

Hvis man lever i lydighed mod selve loven, vil man automatisk afholde sig fra at gøre visse ting, som ikke hører hjemme i lovens naturlige funktionsområde. Man gør ikke disse ting, hvis man følger loven, men selve det at undlade at gøre disse ting bevirker ikke, at man derfor opfylder loven, - man adlyder blot sine egne ønsker. "Du må ikke" var den mosaiske lov, som Moses gav den fra sig. Det var noget, der blev udsendt af "Sephiroth" eller livets træ. Han tilslørede dette faktum og anskueliggjorde det for folket, men gav præsterne den egentlige mening i Talmud.

Da Gud talte til Moses med "høj stemme" eller "høj røst", som det gengives, var det ikke meningen, at det skulle forstås således, at han talte højlydt. Gud er en "Stærk røst", der giver udtryk for lys. Det var det, Moses sagde. En "stærk røst" ikke en "høj røstet stemme". Der er en betydelig forskel. Hvis vi har en "stærk røst", så er stemmen en enhed og vil frembringe lys. Den giver os den evne. Den er måske helt uden lyd, eller hvad vi ville kalde lydløs. Og det er det, vi kommer til i dag: lydens lydløshed. Så er vi helt ud over begrebet støj, og I lægger ikke mærke til støjen eller lyden omkring jer, fordi I forbliver i den stærke røst eller det afgjorte princip.

Sundhed er styrke, og da Gud talte med en sund eller stærk stemme, talte han med hele sin styrke eller hele sin personlighed. Det er det samme, når vi siger om en person: "Han lagde hele sin styrke eller personlighed i det, han sagde." Det er kun, når hele vor personlighed er vågen og i aktion, at vores stemme er stærk, eller vi taler med styrke eller overbevisning. Da taler vi ikke stykkevis eller delt, men som en komplet helhed. Da Gud sagde til Moses: "Jeg er den, jeg er, og der er ikke andre ved siden af mig," talte han med en "stærk røst", for han udelod intet fra sin ytring, men talte som en helstøbt enhed. Dette virker særligt oplysende og illustrerende, når man tænker på den forkastede psykologiske tanke, at bevidstheden er noget, der er inddelt i

sektioner eller afdelinger, der hver består af mange funktioner. Det er den hypnotiske påvirkning, der er resultatet af manglende sundhed eller styrke. Jo mere man opdeler tanken eller sindet, jo mere usundt bliver det. Prøv at studere nogle af de mennesker, der tror på og praktiserer denne sektionsdeling af sindet, og se, hvordan de koncentrerer sig snart her, snart der og flytter deres tankegang rundt fra den ene til den anden del. De er utroligt usunde og er aldrig trygge på sig selv, og det er heller ikke forsvarligt at følge dem, for de fører kun mod forvirring. Det kan måske være en god måde at opbygge en stor tilhængerskare på, for en gruppe mennesker, der er mentalt usunde, er lette at samle i en organisation, men i den sidste ende bliver det til et trældoms-forhold, især for den, der således forråder folk.

Sundhed er det samme som at være hel - at være en helhed. Siger I "Jeg er Gud" i bevidstheden om, at I er ét med altet, og at altet er inden i jer selv, og at I bevæger jer i og deltager i helhedens aktiviteter, er det den eneste virkelig sunde erklæring, for den er komplet og altomfattende. En bygning eller anden form for konstruktion er ikke stabil, medmindre den er en enhed, og et menneske er ikke stabilt, før det bliver en fuldendt helhed i og med princippet.

Vi kan ikke standse i vor udvikling med organisationer og systemer, hvad enten de er ortodokse eller metafysiske, for de repræsenterer noget sektionspræget, sekterisk, og lærer en doktrin, der er mere eller mindre påvirket af tanken om sektionsind-delning. De er blot skridt på vejen i menneskets forsøg på at finde sig selv. Vi kan ikke standse på noget som helst punkt uden at blive ortodokse, - det ville hindre al videre fremgang, indtil vi løsriver os.

Det er her, at så mange mennesker bliver involverede i bekræftelser og fornægtelser. Naturligvis bliver mange af vor tids organisationer med bestemte tankeretninger involverede i samme problematik, når de begynder at fornægte noget. De hæfter en tilstand på sig, som ikke eksisterer, og når de dernæst føler den falske påvirkning fra deres egen mentale reaktion, kalder de den ondskabsfuld, dyrisk magnetisme. De begynder igen at blive psykisk eller spiritistisk påvirket, idet de fastholdes i denne tilstand af deres gentagelser.

Man arbejder faktisk ikke godt, når man fornægter noget. Fornægtelser adskiller os fra ånden, for vi standser op for at tage hensyn til noget, vi betegner som værende "ikke åndeligt". I ånden findes der ingen adskillelse, og derfor er det kun ved adskillelsen herfra, at mennesket involveres i det psykisk/spiritistiske eller fænomenprægede. Moses klassificerede alt, hvad der havde med fænomener at gøre, som en adskillelse fra ånden. Det er åbenbart, at de ortodokse kirker kommer i vanskeligheder, fordi de giver plads for adskillelsen. De har opbygget et mægtigt himmelsk billede, som de kalder Gud. Der ligger en psykisk tendens i det, som de ser, og de tror, at det billede taler til dem, medens det i virkeligheden er deres egne stemmer, der taler til dem gennem psykiske påvirkninger. Guds stemme taler til mennesket indefra, sådan som Jesus lærte det. Det er Faderen, der er i os selv.

Kristi fornægtelse af begrænsningen - af Satan - var ikke en erklæring, der gik ud på, at Satan ikke eksisterede. Han frigjorde sig simpelt hen for tanken om ham som værende falsk. Han så helt bort fra tanken om ham.

Når Moses talte om en sondring mellem himlen og jorden, mente han åbenbart, at jorden var den ydre del. På sanskrit er der et ord, der definerer jorden som den ydre tilstand eller sfære. Den skal beherskes, og dette herredømme skal ske i tanken alene. Det, Moses mente, var, at himlen og jorden skulle være et komplet hele, en enhed til alle tider. Han slap jorden fuldstændigt i tanken og derved opstod den entydige tanke om princippet. Han vidste helt klart, at formen var åndens fuldendte legemliggørelse som liv.

Det var det samme, Job forsøgte at anskueliggøre, da han sagde: "End i mit kød skal jeg se Gud." Det udtrykkes endog på samme måde i Upanishaderne. Frembring i alle forhold Kristus-personen i jer selv og se virkeligheden i stedet for en afsondret fysisk skabning. Kroppen er af et udstrålende og rent, åndeligt stof, og den vil fremvise denne tilstand, når tanken om dens materielle eksistens trækkes tilbage og giver plads for sandheden om, at kødet i sin sande tilstand er Guds strålende lys, hvori og hvorigennem Gud manifesterer sig i sin åndelige fuldkommenhed.

Kødet behøver ikke at åndeliggøres, for det er allerede manifesteret ånd, ligesom vand er ilt og brint i manifesteret form. Vandet er ét med sin oprindelse og i sin natur identisk med sin oprindelse. At adskille ilten og brinten fra vandet ville være det samme som at ophæve vandets eksistens. På akkurat samme måde gælder det, at "jeres legeme er den levende Guds tempel", og når kroppen genforenes med sin oprindelse, bliver den ren og fuldkommen som strålende lys, det lys, der var i begyndelsen og hvorudfra alle ting blev skabt. Det, der får kroppen til at synes noget andet, er den forplumrede mentalitet, der har trængt sig ind mellem kødet og dets sande oprindelse. Kroppen - den levende Guds tempel - er blevet til et tilholdssted for tyve, der berøver kroppen dens sande, livgivende princip.

I Fadervor var det ikke tanken med "du, som er i himlen", at himlen var et andet sted. Jesus mente det, som var betydningen på sanskrit, nemlig: Den altid tilstedeværende indre fred og harmoni. Det er himlen i dens sande betydning. Himmeriges rige er iblandt jer. Der er en indre mening i Fadervor, der ikke kan forklares undtagen rent personligt og mundtligt. Hvis mennesket forstod denne indre betydning, ville det være i himmeriges rige. Dette indebærer en fuldstændig overgivelse af det, vi hidtil har kaldt selvet og accepterer det jeg, der er den eneste virkelighed, nemlig det åndelige jeg, for der findes ikke noget andet. De, der er nået frem ad vejen, har fulgt dette spor og indgår i den tilstand, der opløfter alt til ånden. Et sådant menneske erkender sig selv som Gud.

Dette er vanskeligt for mange at forstå, fordi de kun opfatter sig selv som det, deres bevidsthed dikterer. Alle sådanne tanker må fraviges. Virkeliggørelsen omfatter også den menneskelige bevidsthed, når Kristusbevidstheden er blevet individets fulde bevidsthed, for den menneskelige bevidsthed indgår da i den totale og fuldkomne bevidsthed. Alle de tanker, der omslutes af vor bevidsthed, og som ikke stemmer overens med sandheden, må opgives. Det var det, Jesus mente, da han sagde: "Fornægt jer selv." Opgiv jeres egen opfattelse af jer selv, accepter, at I står i fuldendt relation til helheden. Det er ensbetydende med at tage afstand fra alle ydre forhold til fordel for den arkitektoniske tegning, der er baggrunden for det hele. Kristusbevidstheden er altid den

samme som Gudsbevidstheden.

Når et menneske når til fuld erkendelse af Gud, vil hans gerninger straks blive fuldendte. Hvis dette menneske er fuldkommen ét med Gud, vil hans arbejde øjeblikkeligt blive fuldendt.

Jesus sagde: "Det er fuldbragt," og gik dernæst videre til andre opgaver. Hvis vi erkender fuldkommenheden, bliver vi selv en del af den. Vi har ikke behov for nogen anden erkendelse. Alt er Gud, hvis vi vil udtrykke det på den måde. Det var det eneste, menneskene for to tusind år siden havde imod Kristus. De anså det for "blasfemi", at han betragtede sig selv som Gud, for i deres hypnotiske tilstand kunne de ikke forstå mysteriet i den position, han hermed tiltog sig, men som er ethvert menneskes sande position. Det var det eneste, de holdt imod ham. Når vi påstår det samme over for mennesker, der ikke har fået denne erkendelse, og som er dybt forankret i uvidenhed hvad angår al skabningens sande tilstand, anklager de os for blasfemi i dag, ligesom de anklagede Kristus for to tusind år siden. Men hvorfor skulle vi tage os af det? Så længe vi tager os af, hvad folk tænker, lige så længe holder vi os selv fangen i jordens hypnotiske net. Men et menneske, der er vågnet op til sandheden, går aldrig omkring og spreder sådanne ydre påstande over for den profane verden. En af betydningerne i udtalelsen: Jeg er Gud - er "jeg er tavs".

Forsøget på at gøre Gud til en treenighed kom med tanken om at differentiere fra den ene. Forenklingen af alle elementerne til ét element - eller strålingsenergi - fører til begrebet om tre i én enhed og direkte til den sande treenighed eller treklang som en eneste væsenskvalitet. Dette er Helligånden - hele ånden - den skabende ånd som en fuldkommen handling. I samme øjeblik vi projicerer vore tanker til Helligånden, projicerer vi os selv til den fuldkomne skabende ånd i aktion. Det er helheden, der bevæger sig.

Når Helligånden kommer over jer er I jer bevidste, at alle handlinger i og uden for jer er fuldendte handlinger udgående fra princippet i sin helhed uden den ringeste form for adskillelse eller afvigelse. Det er én eneste handling. Der kan faktisk ikke syndes mod Helligånden. I den originale tekst finder vi intet om soningen af synd. Mennesket alene begår det man kalder synd, og det er mennesket alene, der tilgiver synd. Menneskesønnen på jorden har magt til at tilgive synd. Der kan ikke forekomme nogen synd mod Helligånden, for det er umuligt for mennesket at adskille det uadskillelige eller at separere enhedens enehandling. Det synes kun, som om mennesket gør dette. Det er herfra kongers guddommelige ret stammer. Hvis en konge har en guddommelig ret, kan han ikke fejle, og er mennesket konge, da kan det heller ikke fejle. Dette gjaldt ikke blot en bestemt konge eller en bestemt slægt, der herskede over et land, men det gjaldt også mennesket, som hersker over sig selv. Når mennesket hersker over sig selv, bliver det konge. Hvert menneske er konge, når det erkender sig selv som Gud og udøver sin guddommelige magt til fuldstændigt at underkaste enhver del af sig selv den enerådende tanke.

Fortolkningen af Gud som talende til individer eller grupper af mennesker som særligt udvalgte er falsk. Det, Gud siger til ét menneske eller én nation, siger han til alle mennesker og alle nationer, for han skabte alle mennesker og alle nationer som værende af samme blod, og hos ham er der ingen personanseelse. Men ud fra denne falske fortolkning

har mennesket opbygget opfattelsen af Gud som værende Gud for én race eller én nation. Dette har resulteret i religionskrige og skabt særgrupper inden for nationerne. Ifølge Dr. Lyman Abbot har de ortodokse kirker på grund af dette had mere end noget andet bidraget til civilisationens tilbageskridt. Den vigtigste hensigt med præsentationen af Gud var at få jer til at rette blikket direkte mod det lys, der udgår fra hvert individs eget væsen som værende ét og samme lys, og at Gud på samme måde manifesterer sig for og igennem alle mennesker uden partiskhed eller personanseelse. I samme øjeblik I kan projicere jeres vision til dette lys, er I straks helt bevidste, dvs. i den guddommelige bevidsthed, og deri kan der ikke eksistere nogen adskillelse. Når der ikke findes nogen adskillelse, kan den heller ikke gøre sig gældende mellem trosretninger eller nationer, og følgelig er der ingen grunde til stridigheder eller krig.

Her vil jeg gerne referere til "Østens vises liv og lære", hvor Emil skilte nogle sjakaler ad, der sloges om et ådsel, hvorefter han sagde: "Det er ikke den person, som I ser, men udelukkende Guds-jeg'et, der gør dette." Han mente hermed, at når man slipper frygten for dyret og projicerer Guds-jeg'et, er der fred og harmoni. Og dyrene fandt sammen og åd deres måltid i fuldendt harmoni i stedet for at slås. Dette er teorien bag vort eksperiment med at gå gennem ild. Mestrene fortalte os bagefter, at vi havde hævet vore vibrationer til et niveau, hvor der ikke var nogen konflikt mellem os og ilden. Der var fuldendt harmoni og enhed. Vi så klart, hvorledes ilden rasede omkring os, men vi følte ikke nogen hede eller noget ubehag. Vort tøj blev end ikke svedent. Dette eksperiment blev gentaget for ganske nyligt i London af en ung hindu-yogi under den strengeste videnskabelige kontrol. Billeder heraf blev vist i Amerika i en af nyhedsrevyerne, og den berømte nyhedskommentator, Edwin C. Hill, skrev ret udførligt om emnet. Kopi af denne kommentar blev sendt til 100 lærere, der holder forelæsninger om disse lektioner.

Mestrenes liv er simpelt hen Gudslivet. De siger altid: "Livet er lyset." "I samme øjeblik vi giver udtryk for lyset, fremstår livet." Hvis I lever dette liv, vil I nå til vished og erkendelse, og denne erkendelse er komplet og fuldkommen. Det er ikke et liv i askese eller afsondrethed. Det er livet og lyset i en højere enhed, i fuldkommenhed og helstøbthed.

Hvem som helst kan bryde sin tilsyneladende bundethed til en tilstand, der ikke er af Gud, ved blot helt at slippe denne bundethed. Det er vi blevet trænet i fra barndommen. Hvis der sneg sig en disharmonisk tilstand ind i vore omgivelser, slap vi den helt og holdent. Der kan somme tider gå hundrede dage, uden at mestrene spiser noget, - de er ikke bundet på nogen som helst måde. Men selv om de ikke spiser i det ydre, så ernærer de sig ved Prana, det åndelige stof, som omgiver dem overalt. De indtager pranisk stof, og det assimileres til direkte og fuldstændig opretholdelse af kroppen. Planterne ernærer sig også ved Prana, og når mennesker anvender grøntsager i ernæringen, indtager de også Prana. Mennesker kan endog, hvis de vil, indtage det direkte og på en lettere måde, end det er tilfældet for planter og grøntsager.

Det ville ikke være klogt af den vestlige verden at kassere Bibelen til fordel for Bhagavadgita'en. Vor Bibel er af større

betydning for den vestlige verden, for vi forstår ikke Bhagavadgita'en. Men den er nummer ét for Østen. Vesten kan med udbytte læse Bhagavadgita'en, idet det ville spare den ulejligheden med at kæmpe sig igennem Bibelens folkløse og forkerte oversættelser. Bhagavadgita'en har fjernet alt dette. Den vediske filosofi er i de fleste tilfælde det bedste udtryk for mestrenes lære. Mange mennesker får en mere forenklet tankegang og kan assimilere disse tanker gennem veda'erne. Dernæst kan de gå videre til den vediske lære.

Grunden til, at Vestens folk har svært ved at forstå det spirituelle, er den, at den vestlige bevidsthed altid har været en undvigelse fra princippet, fordi man ikke vidste, hvad princippet betød. De vildledte endog sig selv, hovedsagelig ved at acceptere deres filosofers lære om, at princippet er en ukendt størrelse. De, der har en tankegang som mestrene, ved, hvad princippet er, men vi kan på samme måde acceptere princippet og erkende, hvad det betyder. Vi må acceptere det mål, vi arbejder henimod, ellers lykkes vort arbejde slet ikke.

Man kan ikke tage til Indien med en indstilling baseret på egoisme, selvished og onde hensigter og da få noget som helst ud af Indien, lige så lidt som man med en lignende indstilling kan få noget ud af disse lektioner, af Bibelen eller af en hvilken som helst kilde til sandhed. Der er intet i sandheden, der er foreneligt med disse holdninger. Man får det ud af Indien, som man tager med dertil. Det er slet ikke et spørgsmål om at tage til Indien. Det er en tilstand, der findes overalt, hvis man er modtagelig for den.

36. Det drejer sig ikke om at tage til Indien, at studere Bibelen eller Bhagavadgita'en. Det drejer sig om at slippe alle de forvirrende begreber, der inficerer sindet, og de forstyrrede tilstande, der resulterer heraf. Man kan dernæst finde stor åndelig støtte i Bibelen eller ethvert andet skrift. Vi begynder nu at se, at vi får det ud af Bibelen, som vi selv tillægger den. Selve beslutningen om at finde meningen med bogen vil åbne dens hemmeligheder for os i nogen udstrækning. Hvis vi læser Bhagavadgita'en eller enhver anden bog, må vi indtage samme holdning til den. Der er naturligvis ikke noget i Bibelen, der ikke er fortolket i Bhagavadgita'en, Mahabharata'en eller Veda'erne, for det er herfra den viden kommer, der findes i Bibelen.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2. Det, der nok er det vanskeligste for gennemsnitsmennesket, er at gøre sig det klart, at Gud er den store, universelle skabelsesplan, og dette punkt bør understreges af underviseren og indøves af eleven, indtil dette helt fundamentale faktum er blevet til en personlig erkendelse. Personligheden er en individuel identitet, medens Gud er den universelle identitet, hele universet som en enkelt, bevidst identitet, summen af al bevidsthed, magt, kærlighed, liv og stof.

Pkt. 3. Mennesket kan ikke undslippe den højeste form for enhed, der består mellem det og universet, for mennesket er en del af det universelle system. Som et produkt af det universelle system må mennesket rumme alle universets

muligheder, og uanset hvilket navn, mennesket giver universet, så er det også dets eget navn og dets egen natur. En lysstråle er lige så ægte et lys som et dusin lysstråler, eller en million, en milliard, eller alle dem, der findes.

Pkt. 4 og 5. Det er ikke det, man studerer, men måden, man studerer det på, der er hemmeligheden bag illuminationen. Det er ikke det, vi ved om en ting, men det vi har erfaret med den, der gør forskellen. Man kunne lige så godt give sig til at klassificere og beskrive størrelsen, formen, farven og tyngden af frø som et forsøg på at lære naturen at kende, som man kunne gøre sig håb om at lære Gud at kende ved blot at læse beskrivelser om ham. At kende naturen er at kende den i sin helhed, at se dens vækst omkring sig og i en vis grad føle den kraft, der frembringer den. Mennesket må være stille og erkende Gud på samme måde. Vi må ophøre med beskrivelserne og komme til at "føle og mærke ham", hvis vi skal opleve hans nærhed, hans kraft, visdom og substans som en bevægende kraft i vor egen natur. Dette er den åndelige eller hemmelige doktrin.

Pkt. 6 og 7. Her gælder det samme som for pkt. 4 og 5.

Pkt. 8, 9 og 10. Hvis Gud er alt, og mennesket er skabt i hans billede, hvorledes kan mennesket da udvikle sig på anden måde end ved at udvide sin bevidsthed til at forstå storheden i sin skabelsesstatus. Han opnår egentlig ikke andet end at opdage det, der allerede findes. Spørgsmålet er, om han vil opdage sig selv lidt efter lidt, eller om han vil afsløre det endelige faktum fra begyndelsen. Alle vise ned igennem tiden har erklæret, at dette er den sande måde at gøre det på. Udtalelsen: "Ved I ikke, at vi er Gud og sønner af Den Højeste," kalder mennesket tilbage til sin begyndelse, som er fuldkommenheden i og med Gud.

Pkt. 11 og 12. Hvis man befinder sig i en bestemt bevidsthedstilstand, udtrykker man ikke automatisk det, der svarer til den modsatte tilstand. På den anden side fremkalder eliminationen af visse adfærdsmønstre heller ikke en modsat bevidsthedstilstand. Det er handling - og ikke manglende handling - der fremkalder resultater. Det kan måske nok være en god ting, når man ikke kender sandheden, at afholde sig fra forkerte tilstande i proceduren, men det er ikke en sådan fremgangsmåde, der fører til illuminationen. Hvis man ikke er lykkelig, så bliver man det heller ikke ved blot at nægte at opføre sig, som om man var ulykkelig. Og hvis man derimod er lykkelig, så optræder man ikke som værende ulykkelig eller ser ulykkelig ud. Dette kan illustreres på mange måder.

Pkt. 13 og 14. Sundhed er det samme som at være hel og stærk, at være en komplet helhed. I sundhed forekommer der ikke nogen separation. En sund og stærk bygning eller en sund og stærk bro er et bygningsværk, der er sammensat af mange enheder, der er bundet sammen til én enkelt enhed. Man vil ikke betragte en bygning, der er adskilt i enkeltdele, som en sund bygning. Sundhed, helhed og styrke er synonyme. Den sunde eller stærke stemme i denne sammenhæng refererer som det "sunde" sind i en tidligere lektion til den entydige bevidsthed i aktion. Et menneske er ikke sundt, hvis det opfatter sig selv som et sammensat væsen, og det er det heller ikke, hvis det fungerer delvist, og på samme måde gælder det, at man ikke taler sund tale, hvis man kun udtrykker den halve sandhed. Sandheden er det, der

er sandt om Gud, for Gud er alt, og Gud er kun én.

Pkt. 15. Når som helst en gruppe mennesker, en race eller en nation udskiller sig selv som et udvalgt folk, et særligt folk, som skulle være mere direkte forbundet med eller foretrukket af Gud, da er det ikke et sundt folk, og dets doktriner kan aldrig være sunde. For Gud er der ingen personanseelse, og hans skabninger er alle en manifestation af ham selv og udgør uden forskelsbehandling en del af ham selv. Det kan slet ikke lade sig gøre, at nogle folk er udvalgte af Gud og andre ikke. Han skabte alle mennesker, og derfor er alle Guds udvalgte. Alle folkeslag er en manifestation af Gud selv, ligesom alle former for planteliv er naturens manifestationer. Ligheden for alle er en del af livets faktum, og den ydre lighed afhænger af den grad, hvori vi har realiseret det universelle faktum i os selv.

Pkt. 16, 17, 18 og 19. Fremskridt skabes ikke ved fornægtelser, men ved at praktisere en stadig forening af alle ting med den egentlige oprindelse. Når alle ting er forenede med oprindelsen, begynder de at manifestere deres lighed med den, og alt det, der ikke svarer hertil, forsvinder, ligesom uvidenhed forsvinder, når viden træder i stedet, eller skygger, der viger for lyset. At have at gøre med det faktiske er ensbetydende med at bortjage det opdigtede. Arbejder man med tankespind, arbejder man med ingenting, og man når ingen resultater. Skal man skabe noget, må man arbejde med noget, der eksisterer. Man kan aldrig skabe noget ud af ingenting.

Pkt. 20 og 21. Om dit ansigt stråler af glæde eller er hærget af sorg, så er det dog det samme ansigt, men det ser forskelligt ud under forskellige påvirkninger. Kroppen er i lige grad manifesteret, åndeligt stof, hvad enten den er syg eller rask. Det er kun den bagvedliggende påvirkning, der trænger til at ændres. Når bevidstheden udvides til sin sande erkendelse af altet og enheden med Gud, så manifesterer kroppen automatisk denne tilstand. Det vil sige, at kroppen vender tilbage til sin sande tilstand som et stof, der udstråler Guds ord.

Pkt. 22 og 23. Virkelighedens rige omgiver os allerede, og det eneste, vi behøver at gøre, er at ændre vor opfattelse af, at det er noget, der ligger langt borte. Alt det, der er Gud, er noget, der findes indeni, ved og omkring alle mennesker, og mennesket er selv omfattet af denne altomfattende helhed i Gud. Det eneste, mennesket kan gøre, er at acceptere denne kendsgerning, og ved at gøre dette og ved at leve i harmoni med den bliver den til virkelighed for én.

Pkt. 24 og 25. Årsag og virkning er én og samme ting, og at erkende sandheden er at blive fri i samme øjeblik. At erkende Gud som sundhed er at blive rask i samme stund. At erkende, at Gud forsyner os med alt, er straks at blive forsynet, for det ene er en forudsætning for det andet eller omfatter samtidig det andet. Der kan ikke forekomme nogen adskillelse.

Pkt. 26. Vi må gøre os det klart, at vi er på vej tilbage til vor Faders hus og ikke på vej bort fra det. Vi går fremad mod enhed og ikke mod adskillelse. "Se Gud er én Gud" er den sang, der lyder i den hjemadvendende sjæl.

Pkt. 27. Afslutningen på lektionen forklarer sådan set sig selv, men kan illustreres og udvides alt efter som underviseren har lyst eller føler sig inspireret. Hele lektionens formål er at komme bort fra menneskers forudfattede meninger, som har ledt dem til en følelse af adskillelse og splittelse, og lede dem tilbage til bevidstheden om enheden med verdensaltet, menneskets lighed med helheden og dets adgang til alt det, der eksisterer i det uendelige rum.

Kapitel VIII, MENNESKET.

Ligesom det i foregående lektion var umuligt at studere Guds væsen uden at medtage menneskets, således vil det i denne lektion være umuligt at studere mennesket, uden at det indebærer et yderligere studium af Gud. Den ene forudsætter den anden, og de er uadskillelige. Det er ikke muligt at have en konge uden et kongerige, og det er umuligt at tale om et kongedømme uden at have en konge. Man kan ikke forestille sig en skaber uden det, han har skabt, og man kan såvist heller ikke tænke sig en skabning uden skaber. Det er blot to sider af samme sag, og uden den ene kan den anden ikke eksistere. Mennesket er derfor en uundværlig del af den universelle helhed.

Mestrenes opfattelse af mennesket er, at det befinder sig i sin sande tilstand, når det altid er aktivt og lader princippet arbejde igennem sig og komme til udtryk. Som de ofte udtrykker det: "Mennesket, der projicerer Gud, - mennesket, der bliver Gud, - idealet af al fuldkommenhed, - en selektiv Gud, men helt universel". Udvælgelsen foregik åbenbart udelukkende ved menneskets foranstaltning. Mestrenes opfattelse går altid ud på, at mennesket må foretage udvælgelsen, men heri kan mennesket aldrig føre udvælgelsen ud over helheden eller ud over det, der er i overensstemmelse med princippet eller ånden. Og det betyder naturligvis, at mennesket aldrig kommer bort fra sit sande væsen eller sin sande oprindelse. Hvert menneske er sin egen bestemmende faktor, og denne faktor er altid ét med princippet, aldrig adskilt og aldrig afhængig af andet end princippet.

Mennesket kan som menneske aldrig blive en helt uafhængig organisme, for det er uløseligt forbundet med helheden. Hvorledes skulle mennesket kunne fjerne sig fra det uendelige? Isolationen er blot noget, mennesket forestiller sig, og denne forestilling er den eneste årsag til menneskets begrænsning. Det er ene og alene indbildning.

Grænserne for menneskets frie vilje - eller ret til udvælgelse - kan ikke strækkes længere end dertil, hvor dets forestillinger rækker, men i virkeligheden er mennesket altid forenet med sin oprindelse. Det behøver blot at frigøre sig fra sine tomme forestillinger og acceptere det uundgåelige, og mennesket befinder sig da straks på sin retmæssige plads i det universelle system. Mennesket er konge alene i den forstand, at det har det privilegium at udøve kongerigets love, og enhver konge, der ser bort fra sit riges love, vil ikke forblive konge ret længe. Kongemagten er underkastet rigets love, ligesom undersåtterne er det, og de udgør alle en enhed i et enkelt system, hvori loven til enhver tid er den rådende.

Kun ved lovens bindende magt forbliver kongeriget en harmonisk enhed.

Mennesket er en treenighed, men denne treenighed deles aldrig, den er altid en enhed. I forstår alle menneskets evner, hvis I forstår, hvad mennesket er. Grækerne vidste dette og udtrykte det således: "Menneske, kend dig selv". Det er åbenbart, at vi ikke er begyndt at kende os selv, vor betydning, vor guddommelighed. Med guddommelighed menes her: at være en del af helheden og som sådan at vide alt og at være manifestationen af altet.

Der er ikke nogen triangel, medmindre de tre linier, der udgør siderne, samles. Hvis ikke siderne forenes, er det kun tre linier og slet ikke nogen trekant. Treenigheden er afhængig af enhed, og enheden udgør treenigheden. Mennesket skal ikke analysere sig selv, indtil det forstår sin treenighed, - det ville kun skabe splittelse. Menneskets fremgang er en tilbagevenden til sin "Faders hus", og dets fremgang i denne retning er ensbetydende med, om det opdager sig selv som en enhed, - den stilling, mennesket indtager som ikke-adskilt fra den universelle plan.

Det er altid muligt for mennesket at forbedre sin bevidsthed indtil det punkt, hvor det bliver lig Gud. Det var den første tanke med kongers guddommelige rettigheder. Det var ikke en konges sag at opslå sig som guddommelig hersker. Hele menneskeheden skulle være guddommelige herskere og herske som konger, men altid i kærlighedens udtryksform, som er tjeneste. Mennesket er ét med sin egen guddommelighed og dermed altid til tjeneste. Han opkaster sig aldrig til herre over et andet menneske. Hvis han er egoist, vil han ødelægge sig selv. Han kan ikke forblive egoist ret længe. Menneskets herredømme udspringer fra dets følelse af at være en del af helheden, og egoisme kommer af en følelse af, at mennesket er et separat ego i sig selv og af egen kraft. Derfor er egoisme den største forsyndelse mod hans væsens naturlige lov, og den forårsager katastrofale følger.

Oversættelsen af Bibelen er forkert der, hvor den siger, at mennesket blev skabt i Guds billede. I stedet skulle det have været "mennesket er Guds billede". Sådan lyder den oprindelige tekst, og netop her ser vi det illustreret, der er den største fejl ved den ortodokse opfattelse. Her forsøger alle at skabe Gud i menneskets billede og har herved skabt noget, mennesker ikke kan forstå. Mennesket kan forstå sig selv, og hvis det tænker på Gud som en personlighed ligesom sig selv, men i større proportioner, kan det aldrig komme til at forstå det sande forhold, der består mellem mennesket selv og dets oprindelse. Men hvis mennesket forstår, at det er en individualiseret udgave af det universelle, eller at det repræsenterer som individ det, som Gud er universelt, da har mennesket noget, det kan forstå.

Hvis vi udelader "skabt i", da er mennesket Guds billede. "Jeg er Gud" er den store erklæring, og den er helt og holdent menneskets. På sanskrit betyder billede eller lighed: nøjagtighed. Årsag og virkning kan i betegnelse og væsen altid erstatte hinanden, for den ene er i sit væsen den andens modstykke. Årsagens aktivitet er virkningens liv og form. Nogle vil ganske naturligt sige, at hvis dette er sandt, hvorfor sagde Jesus så : "Jeg er Guds søn", og aldrig: "Jeg er Gud". Men dette er kun én af hans udtalelser. Han sagde: "Jeg og Faderen, vi er ét". Og da oversætterne ikke forstod den

følgende sætning: "Man er Gud i samme grad, som man præsenterer Gud, derfor præsenterer jeg Gud for jer", udelod de den helt. Og dog sagde han: "Den, der har set mig, har også set Faderen - Gud".

9. Man må også erindre, at udtrykket: "Jeg er Gud" var udsigeligt for oldtidens mennesker. Teorien gik ud på, at man aldrig skulle udtale ordene hørligt. Ordene skulle udtrykkes i deres egne sjæles stilhed, og den eneste måde, de nogensinde måtte udtrykkes på, var i den naturlige udstråling af autoritet, fuldkommenhed og kraft, der kom fra denne indre og hemmelige erkendelse. "Faderen, som ser i løndom, skal belønne jer åbenlyst", er tanken. Det er det stille Guds væsens stille udtryk, - al skabnings åndelige og universelle faktum. I et tidligere foredrag bemærkede vi os, at en anden betydning af udtrykket: "Jeg er Gud" er: "Jeg er stille". "Jeg er Gud" er det stille vidnesbyrd i menneskets natur om et universelt faktum. Det er det hemmelige udtryk, der er gemt i Jesus Kristus, og det hemmelige navn på ethvert menneske, der lever og ånder, og selve navnet er dets åndedrag.

10. Det blev betragtet som blasfemi at udtale dette hørligt, og folk på Kristi tid udlagde hans udtalelser sådan, at de mente, dette udsigelige udtryk blev anvendt på ham selv. De fordømte ham på basis af deres egne fortolkninger af hans udtalelser. Men han var tro imod mystikkens love, og skønt dette faktum i mange af hans udtalelser var underforstået, så udtalte han det ikke.

Alle hans udtalelser såsom "I har sagt", "Jeg er" og "den, der har set mig, har set Faderen" refererer til dette faktum, men hvad end han har sagt indirekte, så har han aldrig udadtil udtalt ordene:

"Jeg er Gud". Teorien er, at mennesket selv er ordet, og at menneskets egen tilstedeværelse i universet er det udtalte vidnesbyrd, og det behøver ikke nogen yderligere ytring. I begyndelsen var ordet, og ordet blev kød, og da mennesket skabtes, blev mennesket det ord, der ikke kan udtales i lyd eller stavelser, for mennesket er det fuldkommengjorte ord i sin egen person. Hvis jeg er, omfatter alle ting, - er en levendegørelse af alting, da er det åbenbart og behøver ikke nogen videre projicering. Alt, hvad der bliver talt ud fra denne bevidsthed, er universets autoritet, der taler med al magt i himlen og på jorden.

Det indgik i hans udtalelse om, at "jeg var før Abraham", for mennesket som det formgivne aspekt af den universelle Gud har altid været og vil altid være den åbenbarede Gud. Han refererede helt tilbage til den gamle sanskrit-lov om Abraham: A-Brahm - lys-Gud. Dernæst kom David, lysbæreren, den, der bar lyset til hele menneskeheden, og Maria, der anskueliggjorde det skabende princip. I kan føre det hele tilbage til Ah Brahm", der betyder: kristusbarn, foreningen af alle kræfter til at præsentere verden for kristusidealet: At mennesket er Gud.

Der bør ikke skelnes mellem det universelle og det individuelle menneske. Man kan lige så lidt skelne mellem disse to som mellem omkredsen og centrum af en kugle. Det er her, problemet er opstået. Man kan ikke splitte mennesket op. Mennesket er en enhed, og ét med Gud. "Jeg og Faderen, vi er ét" var Jesu sande vidnesbyrd, og han gik endda videre, da han sagde: "Når I beder, da skal I bede til Gud, Kristus, og tag jer selv med som Kristus". Mestrene taler ikke om Gud og mennesket. I deres opfattelse er der altid kun én, - der er ikke tale om nogen adskillelse

overhovedet. Der er ikke tale om en præst for sig og en menighed for sig. Menighed og præst er en enhed. Huxley og Darwin og deres lige frembragte mange kendsgerninger om det dødelige menneske og prøvede på at bestemme det menneskeliges eller dyriskes oprindelse, idet de dermed håbede på at kunne forkaste skabelsesteorien.

Mestrenes opfattelse bygger på teorien om menneskets guddommelighed, at mennesket har en guddommelig oprindelse og aldrig på nogen måde er adskilt fra sin guddommelighed. Darwin, Huxley og alle de andre opbyggede deres bevismateriale på den forudsætning, at der ikke fandtes nogen Gud overhovedet, og det er grunden til deres fiasko. Det mislykkedes dem totalt at føre deres undersøgelser tilbage til princippet. Darwins allersidste udtalelse var: "Ud over det, vi har opbygget, forbliver princippet bag det hele stadig en gåde for os". Der findes ingen virkning uden årsag, og det er umuligt at fatte virkningen uden at have forstået årsagen.

Det er derfor, Emil med sand barnlig enfoldighed siger: "I kan gøre alt dette ligeså let, som jeg kan". Det var baggrunden for Jesu store gerninger, at han udelukkede enhver form for selvished. "I skal gøre større ting end disse".

Mennesket som en separat enhed formår ikke noget som helst. "Af mig selv formår jeg intet", siger Jesus. Når mennesket står isoleret, er det som en sporvogn uden forbindelse til luftledningen. Det har mistet kontakten med den motiverende kraft, der er den store grundliggende årsag til enhver manifestation. Den aktivitet, der er årsag, er ikke blot den motiverende kraft, der frembringer virkningen, men er også selve virkningen, og den eneste måde, hvorpå mennesket kan fortsætte, er ved at bevare kontakten med det, der i første omgang projicerede det. "Det er Faderen, der gør sin gerning i mig". Årsagen må altid være den motiverende kraft i virkningen, for virkningen kan ikke frembringe sig selv.

På denne rejse har vi indtil dato set mange racer, der er meget forskellige fra hinanden i udseende og skikke. Mestrene ser alt i lyset af én bevidsthed. Hvis vi tænker på dem som forskellige bevidsthedsfaser, er vi tilbøjelige til at etablere en adskillelse fra den rette ene. Forskellene består kun i det ydre, for alle motiveres af det samme indre - eller åndelige - ideal, som er Kristus, eller for hver især vedkommende den kerne, der kan betegnes: "Jeg er Gud".

Vi må bedømme alle mennesker ud fra dette, hvis vi skal kunne se bort fra de ydre forskelle. Når det, der er det indre, bliver det ydre, da vil der ikke være nogen ydre forskel og derfor ingen uoverensstemmelser, ingen begærlighed og ingen krig. Der er mange frø og knopper, men når hver af dem har opfyldt sin bestemmelse i den ydre form, udgør alle tilsammen naturen som én harmonisk helhed.

Det er ud fra dette synspunkt, mestrene betragter reinkarnationen. De siger, at den ikke er nødvendig, at den kun er en menneskelig hypotese. De siger, at hvis et lys er placeret midt i et værelse, så er den bedste måde at nå frem til det på, at gå direkte frem til det. Hvorfor kredse omkring det i cirkler? Hvis man går direkte frem mod lyset og løfter det op og inkorporerer det, da er man helt og holdent ude over spørgsmålet om reinkarnation og karma. Det er kun menneskets vægning ved at gå direkte til livets centrale

punkt eller livets faktum, der fastholder det i "livets ubønhørlige trummerum". Hvis vi vil acceptere det centrale faktum, som er det lys, der oplyser hvert menneske, der kommer til verden, vil vi være nået til målet, og al denne gåen rundt i ring vil ophøre og være tilendebragt.

Alle disse store problemer, der hjemsøger menneskers tankegang, bliver løst helt og holdent, når man lever mestrenes liv, eller det liv, hvor man selv er mesteren og er sit sande åndelige "jeg". Jesus sagde med myndighed, at sandheden skulle frigøre os. Mennesket befrier sig fra forestillingen om, at det ikke er Gud, ved at afvise de negative erklæringer. Hvis mennesket til stadighed fastholder erklæringen: "Jeg er Gud" som et hemmeligt faktum i sin egen natur, vil det være frigjort fra den negative erklæring om, at det ikke er det. Det er altid bedre at erklære det, der er sandt, end det, der er usandt.

Endog evnen til at analysere begrebet "jeg er" er et direkte åndeligt vidnesbyrd om guddommeligheden. Hvis det ikke eksisterede, så ville det jo slet ikke kunne analyseres, og det ville heller ikke falde én ind at forsøge at foretage en sådan analyse. For at blive ét med denne guddommelighed behøver man blot at acceptere den og afvise alle negative tanker og erklæringer om dens eksistens. Al analysen og alle forsøg på at indskrænke den til formaliteter holder én borte fra den. Selv inden for mekanikken producerer vi en ting først og redegør for den bagefter.

Alle forsøg på at analysere den på forhånd ville blot indikere, at den ikke var mulig. Dette gælder ethvert skridt fremad i udviklingen, også inden for det materielle område. Hvor meget desto mere skulle det da ikke være tilfældet med ting, der så fuldstændigt ligger uden for vor nuværende tankefære. Flyvemaskinen blev aldrig anerkendt som værende mulig, før den faktisk fløj. En første analyse viste, at den ikke kunne flyve. Men nu har vi en uendelig række forklaringer på, hvorledes og hvorfor den kan. Kendsgjerninger må altid komme først og forklaringerne og ræsonnementerne bagefter.

Hvis man er overforsigtig og ikke sig selv helt bevidst, kan det synes, som om man fastholder sin guddommelighed ved hjælp af en blind tro, men det er ikke nødvendigt. Hvis man derimod opfatter den helt og holdent ved blind tro, har man igen foretaget en separation og vil aldrig nå målet. Det er langt bedre at sige "jeg kan" og dernæst gå direkte videre til "jeg er". "Jeg kan" er det potentielle faktum, men "jeg er" er dets fuldbyrdelse i bevidstheden. Jesus sagde: "Jeg er vejen, sandheden og livet". Vi kan aldrig blive noget, vi ikke er, og vi kan heller ikke være andet end det, vi er.

Hvis vi kan blive hvad som helst, som man siger, så er vi det. Det er i virkeligheden ikke et spørgsmål om at blive, men om at være. Fordi I har accepteret denne "jeg kan ikke" -holdning under en eller anden omstændighed eller ydre vilkår, har I accepteret en splittelse. Jesus sagde, at man ikke kan gå på kompromis med synden, med andre ord, at man ikke kan afvige fra et faktum og samtidig udtrykke det.

Da Jesus overvejede forslaget om at forvandle stene til brød, gik det op for ham, at stenene jo allerede eksisterede, og han behøvede ikke at forvandle stenene til brød, da han blot kunne række sin hånd ud, så ville brødet være der. "Det, der

bør være til stede, er til stede", er mestrenes lære. Hvis Jesus havde brug for brød, behøvede han ikke at spekulere på stenene. Han vidste, at var der brug for brød, så var det også til rådighed, og han behøvede blot at takke for det.

Det ville være umuligt for mennesket at have behov for noget, hvis det ikke allerede eksisterede. Kunne I have behov for luft, hvis luften ikke eksisterede? Behovet indikerer det eksisterende faktum, og det eneste, man behøver, er at give slip på følelsen af behov og acceptere det faktum, der ligger i behovet, og som allerede eksisterer. Det, der bør være til stede, er til stede. Dette gælder det, vi refererer til som kroppens fysiske begrænsning. Det er udelukkende en hypnotisk påvirkning af tanken og har ikke nogen som helst baggrund i virkeligheden. Mennesket frembragte sansen for det materielle og ikke kroppen. Den "dødelige" krop er den hypnotiske krop, og når mennesket vågner op fra denne hypnotiske tilstand, vil alt dette stå for ham som et mareridt. Han vågner op for ikke at drømme mere. Hvis han føler behovet for et åndeligt legeme med udstråling, og som er fri for begrænsning og som udtrykker det vidunderlige legeme afløst, som er hans stadige drøm, da er det et forvarsel i hans bevidsthed om den totalt vågne tilstand. Tanken, behovet og ønsket er vidnesbyrd om det faktum, at en sådan tilstand allerede eksisterer for dette menneske, og det eneste, han behøver, er at acceptere dens tilstedeværelse. Denne ideelle tilstand er menneskets sande tilstand.

Dette legeme behøver ikke at blive åndeliggjort; det er det allerede, men menneskets falske forestillinger om det, har lukket dets tankegang af for dets udstråling og ubegrænsede muligheder. Ånd er altid ånd. Det var mennesket, der skabte den materielle opfattelse. Der er kun ét legeme, og dette legeme er åndeligt. Det er den levende Guds tempel, og Gud er i sit tempel; lad alverden fryde sig for Gud. Hvis I kalder legemet materielt, er det det samme som at fornægte Gud og profanere templet. Hvis I kalder legemet eller enhver sand tilstand for materiel, fornægter I Gud. I dyrker da en materiel tilstand mere, end I dyrker Gud. Det er på den måde, I kommer under hypnose. I samme øjeblik I fornægter Gud, kommer I under hypnotisk indflydelse, og i samme øjeblik I ser kroppen som noget materielt, er I under en hypnotisk påvirkning, hvorunder I fornægter Gud.

Kroppen er et middel, hvorigennem I kan bringe Gud til udtryk, og det er det bedste instrument, der kendes, til at udtrykke ånd. Det er så afgjort skabt, for at I hvert øjeblik kan præsentere Gud, ikke materialisme, hypnose eller psykisme, - og ikke for at fremvise fænomener, men for at udtrykke ånd. Vi er Gud, og vi kan ikke foretage nogen adskillelse. Hvis vi fuldkommen afviser enhver form for adskillelse eller splittelse, ville vi være ude over enhver materiel tilstand og ethvert psykisk fænomen. Det er på denne måde, mennesket kommer til at erfare og forstå den eneste rette kraft. Alt er en enhed: én kraft, én virkelighed. Og alt virker og fungerer under den ene kraft og den ene nærværelse i overensstemmelse med dens egen lov. Den forfalskes ikke af nogen anden opfattelse, men skrider frem som sig selv inden for sit eget fuldkomne område.

Man kan ikke differentiere mellem den individuelle sjæl og den universelle sjæl eller over-sjælen. Dvs. man kan ikke skille noget fra helheden. Som Jesus sagde: "Det er som at slå Guds princip i stykker". Der findes en generalisation,

hvorunder alle mennesker virker, men det er en samling af universelle enheder. Der findes en individuel identitet, men I er én ud af en helhed af universelle enheder, og det er alle mennesker. Alle udgør tilsammen en enhed, der fungerer under de samme harmoniske vilkår. Altid i harmoni. Der er ikke tale om at differentiere fra harmonien, men om at samles i harmoni.

Et Gudsmenneske er et geni; Kristus, der fremstår; et menneske, der udtrykker Gud uden forbehold eller begrænsninger. Grunden til, at børn ofte udtrykker det, vi kalder usædvanligt geni, er den simple, at børn endnu ikke er blevet hypnotiseret med den begrænsningens opfattelse, der dominerer deres omgivelser. Hvis de har held til fortsat at undslippe denne hypnotiske påvirkning, vil de vedblive med at være genier, eller deres eget guddommelige jeg, gennem hele deres jordiske liv. De opfatter ikke sig selv som jordiske, men som universelle og som Kristus i sig selv til hver en tid.

Selv at være mestre, at være det, vi er, er det, vi til enhver tid skal arbejde for. Østens vise - eller mestre - siger aldrig noget, der ikke understreger, at Amerika har 130 millioner mestre. Det vil sige, at alle og enhver er mestre. Og det gælder naturligvis hele verden. For dem er det noget verdensomfattende. Hvert menneske er mester. Selve menneskets begrænsning er for dem et bevis på dets egenskab af mester, idet kun en mester - eller herre - ville være i stand til at få sig selv til at synes noget, han ikke er. Den højeste form for præsentation af princippet er det, som i almindelighed af verden kaldes fremkomsten af en Avatara eller frelser. Hyldestråbet: "Se kongen" betyder, at mennesket lever i nær kontakt med princippet - ikke, at en stor personlighed kommer, men en, der lever i nær kontakt med princippet. Andre hylder ham som Avatara eller geni.

Men han er blot et menneske, der står frem i den personlighed, som potentielt er hvert eneste menneskes kongeværdighed. Han havde blot modet og overbevisningen til at opfatte sig selv som det, han var. "Kongen kan ikke gøre uret", for i samme øjeblik han gør det, accepterer han sig selv som noget, der er lavere end det at være konge, lavere end hans guddommelighed, og derved er han blevet noget, der er lavere end hans egen kongeværdighed. Kongen er herren, mesteren, geniet, der udtrykker sig i sin sande natur, og deri består hans kongeværdighed. Han er herre over sig selv, for han udgør sit eget kongedømme. Himmeriges rige består i det indre. Denne kongeværdighed, som han udøver, er også hans budskab til alle mennesker. Ikke, at han er konge, men at alle mennesker er konger i deres eget kongedømme, herre over sig selv og deres omgivelser, fordi de lever i virkeligheden, - de lever i det væsen, der er dem selv, og i tingenes virkelighed, som den reelt er. Dette er den vej, han viser andre, - eller det liv, han lever, bliver til hele menneskehedens livsvej.

Hans tilsynekomst eller genkomst på jorden er ikke afhængig af nogen åndelig åbenbaringstilstand, for han er selv dette i sin fulde udfoldelse. Han går direkte gennem denne tilstand og lever i enhed med ånden hele tiden. Åbenbarelestanken stammer fra mennesket og dets egne teorier. Mesteren har blot accepteret den tilstand, hvori han fra begyndelsen blev

skabt - som Guds lighed - evighedens eller guddommelighedens personificerede væsen.

31. Disse illuminerede sjæle, mestre eller Avatara'er skriver ikke bøger, fordi deres lære er så yderst enkel. Der kan ikke siges eller skrives noget om "jeg er", for det er i sig selv fyldestgørende. Det liv, de lever, er i sig selv en åbenbaring, det er livets bog gjort til virkelighed, åbnet op som en skriftrulle, der ikke behøver andet bevis end sin blotte tilstedeværelse. Når man når toppen, er der ingen trin, der fører derop. Trinene er blot den lære, der førte dertil, og når man når toppen, trækker man trinene med sig op. Derfor er der ingen lære at give videre. Der er blot livets faktum, livets sandhed afsløret som det, den er, som den altid har været og altid vil være. Trin på vejen, som mennesker ville undervise i og skrive om, er ikke andet end afspejlinger af den grad, hvori mennesket giver slip på falske opfattelser. Det kan lige så godt give slip på dem alle på én gang, for - som mestrene siger - "det at tænke sig selv et sted hen er det samme som at være der".

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2 bringer os tilbage til alle tings evige enhed og til det uopløselige forhold, der består mellem Gud og mennesket. Dette punkt kan ikke understreges for stærkt, for de vise har altid lært os, at der ikke er noget, der hedder Gud og mennesket, men kun Gud. Mennesket er en enhed i og med "det uendelige" og rummer således i sig selv uendelighedens muligheder, og alt står til rådighed for ham. Mennesket er et i og med universet.

Pkt. 3, 4 og 5. Mennesket kan ikke være en uafhængig organisme i universet, for hele hans væsen er afhængigt af den oprindelse, hvorfra han er udgået, og hans herredømme - eller funktion som mester - er helt og holdent afhængigt af, om han indtager sin rette plads i universet. Dette er historien om den fortabte søn, der vender tilbage til sin faders hus, det sted, hvor han bor og lever i det rette forhold til sin oprindelse. Han er intet i sig selv.

Pkt. 6. Kongers guddommelige ret, eller menneskets guddommelighed, ligger i dets udøvelse af den magt, der ligger i menneskets position i universet, - ikke i at herske over andre, men i sit eget kongedømme - sig selv - under de love, der styrer alle ting. "Det menneske er større, der kan styre sit sind, end den, der kan indtage en stad". Det er herredømmet indadtil, der er mestrenes styrke. Mesteren taler ikke om, hvad det vil sige at være mester. Kristus forsøgte ikke at afsløre sin guddommelighed, men at gøre alle mennesker bekendte med deres egen guddommelighed.

Pkt. 7. Mennesket er en personificering af det guddommelige princip eller universet udtrykt gennem individet. Mennesket er Gud udtrykt som en person eller personificeringen af det universelle og upersonlige.

Pkt. 8, 9 og 10. Erklæringen: "Jeg er Gud" hører ikke til i den opfattelse, mennesket har af sig selv, men er "oversjælens" projicerede og ideelle menneske. Af denne grund har de vise aldrig over for verden erklæret: "Jeg er Gud". De vidste det med sig selv, erkendte det over for Gud,

men over for verden blev de et udtryk for dette faktum, men lod det stå for sig selv. Dette er pagtens ark, den stille accept af det hemmelige forhold, der består mellem skaberen og hans skabning.

Pkt. 11, 12 og 13. Brahm var et navn for Gud, og en Brahm betyder en Gud. Før jeg var en individuel Gud, var jeg en universel Gud, for den ene er afhængig af den anden. De er en og samme ting, har altid og vil altid være det. "Jeg er med jer alle dage"

Pkt. 14. Der kan ikke etableres nogen materiel forklaring på mennesket, for det materielle kan ikke frembringe intelligens, og intelligens kan ej heller blive til ånd. Ånden er årsagen eller oprindelsen, og som oprindelse udstyrer det sin skabning med tankens evne og en legemliggørelse eller menneskeligt udtryk. Der er ikke nogen bestemmelse for noget andet end det at være et udtryk for ånden eller oprindelsen.

Pkt. 15 og 16. Vanen med at tillægge andre visse evner, som man ikke tror mulige for én selv, er en praksis, der for stedse afholder et menneske fra at nå til at erkende sig selv som mester. Man burde altid tænke: "Hvis andre kan gøre det, så kan jeg også, for det, der er muligt for ét menneske, er det også for alle andre. Menneskets opnåelse af de højeste resultater er blot en åbenbaring af mit eget jeg". Mennesket har opnået og manifesteret det, som jeg er, og det bør altid være vor opfattelse.

Pkt. 17. At opfatte alle mennesker som legemliggørelsen af den samme potentielle karakter eller at opfatte alle mennesker som Kristus er det samme som straks at bortvejde alle forskelle; for alle størrelser, der er lig med en bestemt størrelse, er også lig med hinanden. Dette er hemmeligheden bag den nye tingenes orden, hvor fred og god vilje vil blive skabt på jorden. Kun i en atmosfære af forskelle kan begærlighed og stridigheder udvikle sig.

Pkt. 18 og 19. Kan vi ikke én gang for alle erkende, at denne løben til og fra på jorden er fuldstændig omsonst, og at det hele skyldes den kendsgerning, at vi undgår det, der er sagens kerne. Accepterer vi livets centrale faktum, bliver vi fuldkommen frigjort fra alle disse opfattelser og processer, der ligger på et lavere plan end dette faktum. Hvis man når sit mål, er man frigjort fra den proces, det er at nå frem, og mennesket må lære at begynde sit liv ved begyndelsen, som er Gud.

Pkt. 20. "Man kan, hvad man vil" er et gammelt mundheld, men det har en betydning, der rækker endnu længere, nemlig til:

"Man er, det man vil". Det er lige så umuligt at ville eller ønske en ting, der ikke allerede er et faktum, som det ville være at ånde, hvis der ikke fandtes nogen atmosfære. Det, der fungerer i menneskets natur, er en indikation af det faktum, inden for hvilket funktionen sker. Det ville være umuligt for et behov at opstå i menneskets natur, hvis der ikke allerede var sørget for muligheden for det som et fuldendt faktum i Guds natur. Og dette faktum går forud for menneskets ønske, for ønsket er en erkendelse af, at dette faktum allerede eksisterer.

Pkt. 21. Forsigtighed er den forsinkende faktor, - når det gælder fakta, er dristigheden ikke formastelig. Det vil blot sige at acceptere, at det, der allerede er blevet bevist gennem andres liv, i lige grad gælder for én selv.

Pkt. 22. Det er ikke nødvendigt at forvandle én form til en anden, for denne anden er lige fuldt til rådighed. Man må træne tanken til at erkende dette, at arbejde inden for realiteternes domæne og ikke altid forsøge at gøre en realitet til en anden form for realitet. To og to er fire, og tre og tre er seks, og der er ingen grund til at gøre det ene udsagn til det andet, for de er begge to vel etablerede kendsgerninger.

Pkt. 23. En fortsættelse om den samme sandhed.

Pkt. 24. Der er ikke tale om, at man skal lave om på sin krop eller forandre sin tilværelse, - man skal blot erkende virkeligheden og tage afstand fra alle falske opfattelser om det hele.

Pkt. 25. Legemet er altid den levende Guds tempel. Det trænger til at få bortjaget vekselererne, de handlende i relative værdier og tankerne om egen profit. Hærskarers herre og kongernes konge må gives adgang til bevidstheden, så den gennem kroppen kan udtrykke det, den er.

Pkt. 26 taler for sig selv.

Pkt. 27. Mesteren, geniet, det guddommelige menneske er en og samme, og det er blot mennesket, som det er, uden meninger om racens erfaringer.

Pkt. 28. Mennesket behøver ikke at arbejde på at være andet end sig selv, for når dette "jeg" træder frem, indgår det i fuldkommenhedens rige. Men det får for stedse travlt, for det er først lige begyndt på sit værk.

Pkt. 29. Hvert individs guddommelige "jeg" er sin egen Avatara eller frelser, men han må acceptere sin frelser, være dette jeg.

Pkt. 30 er en fortsættelse af pkt. 29.

Pkt. 31. Når mennesket når frem til sin guddommelige tilstand, er livets bog blevet åbnet for alle mennesker som en dokumentrulle, bogens segl er brudt, og mennesket fremstår som det, det er.

Kapitel IX, LIVET.

"Mestrenes liv" er livet selv på den måde, de lever det. De lever livet sådan, som det er. Deres holdning til livet er den, at det er princippet på måde at handle på, aldrig delt eller adskilt fra sin oprindelse. De lever livet i overensstemmelse med dette princip, og således viser de, hvordan alle kan leve i pagt med livets princip. For dem er livet ikke en eksistensteori, men et virkeligt faktum, et faktum uden begyndelse og uden afslutning. Individet må nå til denne entydige livsholdning, der udspringer af den entydige tankeholdning over for livet. De siger, at det er Gud, der kommer til udtryk gennem det menneskelige individ, den mest ophøjede og udsøgte kanal, hvorigennem livet manifesterer sig. Livet kan således manifestere sig i en mere udsøgt og komplet form gennem det menneskelige individ.

De ser denne eneste ægte livsform udstråle gennem alle ting. I realiteten er alt det, der eksisterer, selve essensen af dette liv. Menneskene postulerer, at livet blev til, da denne skabning blev til, hvorigennem livet kunne manifestere sig, men livet eksisterede faktisk før denne skabning og frembragte den endog. Det var blot skabningens begyndelse, men ikke livets begyndelse. Livet har altid eksisteret og vil altid være til. Hvis vi udvælger en livsform eller måler livet på en specifik måde, kan vi måske manifestere det i denne udvalgte form. Det flyder af sig selv frit og universelt uden afbrydelse eller begrænsning.

Som følge heraf kunne vi udvælge og bruge denne livskraft, om man så må sige, på en degenereret måde, hvorved vi ikke tillader det at manifestere sig i sin højeste grad eller potens. Menneskene kan bruge det på den måde, men det er den enkeltes eller gruppens fejl og ikke på nogen måde selve livets fejl. Livet er, hvis vi lader det få lov til det, princippet alvidende, altseende og alteksisterende aktivitet. Hvis vi giver livet lov til at flyde igennem os i dets højeste udfoldelse, kan vi ikke undgå at leve som et udtryk for selve disse tilstande, der er en del af livets natur.

Når vi accepterer livet, som det er, bliver kroppen en levende enhed, der udtrykker livet i sin højeste potens. Når det ikke udtrykker sig i sin højeste potens, er grunden den begrænsning, som den menneskelige enhed sætter for livet. Vi styrer det i mange retninger, men i realiteten er der kun én retning, og det er livet i sit fulde udtryk.

Hinduernes opfattelse af de halvfjerds år som menneskets tilmålte tid er den, at dette er det punkt, hvor mennesket når sit højdepunkt. Ved halvfjerds skulle mennesket nå sin myndighedsalder - sit maksimum - eller sin højeste livsrealisation. Dernæst siger de, at mennesket skal leve fem gange så længe, som det tager ham at nå sit højdepunkt. Den vestlige verden har fuldstændig taget fejl af denne mening. Mennesket behøver ikke engang at være begrænset til det spænd af år. De begrænser slet ikke mennesket. Hvis man opnår de halvfjerds år, burde man fuldende hele livet og opfylde alle livets betingelser. Det er ikke det samme som at begrænse livet. Fem gange er ikke en grænse, for I kan gøre det til fem tusind gange, hvis I vil. Sædvanligvis begynder mennesket, når det har nået de halvfjerds år, at tænke mere ad åndelige baner. Denne tendens begynder at udvikle sig efter de fyrre år.

Når Jesus sagde: "Midt i livet er I i døden," advarede han ikke mennesker om, at de altid står ansigt til ansigt med døden. Han udtrykte sin forbavselse over, at døden fandt sted blandt menneskene, når de levede midt i livets uendelighed.

Mennesket bør blot leve livet, som det er, acceptere det, som det er, og ikke måle det i år og med materielle normer. I er en del af det evige liv her og nu, hvis I blot erkender det. Livet er ikke noget, der kommer senere, det er her netop i dette øjeblik, I oplever nu. Folk skiller sig selv ud fra det liv, der er, ved at forsøge at leve i fortiden eller i fremtiden. Men fortiden er død, og fremtiden fødes kun i det evige nu. Hele livet i det uendelige rum bevæger sig i dette øjeblik, og hvem der end vil, kan drikke frit af dette liv. I behøver ikke engang at forsøge på at leve evigt, for hvis I overhovedet lever, så lever I i det evige liv, og det eneste, I behøver, er at leve det sådan. Glem fortiden og prøv ikke på at kaste jer selv ud i fremtiden, for det er nu'et der er det eneste acceptable tidspunkt. Det er nu, I er i evigheden.

Der er en teori om, at mestrene ofte modtager deres erkendelse i deres syvogtredivte års forår. Men der er ingen begrænsning for dette undtagen den, der lægges af det enkelte individ. Syvogtredive betyder på sanskrit "evighed", fordi man kan gentage syvogtredive eller syvtallet lige så mange gange, man vil, fordi det fuldender oktaven. Det refererer ikke engang nødvendigvis til år, men til den individuelle bevidstheds forlængelse ind i det universelle liv eller til dets sande, åndelige udtryk.

I stedet for, at den opvågning, der kommer til menneskene, er et spørgsmål om år, betyder det simpelt hen, at mennesket bliver personligt modent, og mange af de opfattelser, som menneskeslægten giver den enkelte, annulleres ved denne sjælens modning. Falske opfattelser fortrænges fra bevidstheden, ligesom den svulmende knop trænger de blade til side, der har omsluttet den, og den indre karakter træder frem. Det er ikke hensigten at den gamle mand skal have sin anden barndom, når han bliver som barn igen, men han bliver barn for at kunne indgå i det himmelske rige. Han mister sansen for den materielle verdens betydning og for dens mange problemer og begynder at leve i livets realisation, således som det udfolder sig i ham.

Vore videnskabsmænd fortæller os, at der ikke eksisterer noget menneskeligt legeme, der er over syv år gammelt. Det vil sige, at cellerne hvert syvende år bliver fuldstændigt fornyet. Dette er ikke en begrænsning af livet, for livet bevæger sig i cykler og ikke i år, og man kan ikke begrænse en cyklus. Den har ikke nogen egentlig begyndelse og afsluttes ikke. Det er den evige proces, der opfylder sig selv, og den evige fornyelsesproces, der foregår inden i det instrument, hvorigennem livet kommer til udtryk.

Livet ophører ikke med de syv år, eller for den sags skyld nogensinde. Livet er evigt. Der findes ikke noget, der ikke har liv. Alle planeterne lever. Alt har liv. Selv stenen lever. Når vi udtrykker livet i dets sande og ubegrænsede naturlige udtryk, kan og vil vi blive vore egne bøger og lærere. Hvis I også kan anerkende det faktum, at alle kroppens celler fornyes hvert syvende år, vil I begynde at erkende livets muligheder. Hvis I holder jeres tankegang fornyet hele tiden, efter som livsprocesserne udfolder sig, vil I begynde at se, at

livet lige så godt kan fortsætte cyklus efter cyklus, er kontinuerligt. Knopperne på et træ er lige unge, hvad enten træet er gammelt eller ungt. Og knoppen har hele træet i sig. Det træ ældes kun med den begrænsning i år, som menneskene sætter for det. Der er intet, der bliver gammelt undtagen ved den opfattelse, menneskene påtvinger det.

Skriften siger, at Han har givet os herredømme over alle ting. Livet kan ikke måles i år, og vi burde ophøre med at forsøge på det. Livet kan kun måles med sig selv, og livet er evigt, altid nærværende og uden grænser. Det er den vitale handling, der udgår fra hele det system, der kaldes universet eller Gud. Mennesket sætter begrænsning på tiden ved at skildre tiden efter, hvad der passer det selv, og denne skildring sætter ikke på nogen måde grænser for livet eller tiden, undtagen hvad angår menneskets egne muligheder.

Dette er efter al sandsynlighed det eneste plan og den eneste tilstand, hvor døden anerkendes. Kristus sagde: "Lad de døde begrave de døde." Det sande menneske sætter ikke nogen grænse for tiden, - det gør kun det dødelige menneske. Vi kommer kun ind på det dødelige eller det fysiske ved at placere tiden eller at betegne tiden efter, hvad der passer menneskene. Vi er fortsat med at opbygge en hel verden af antagelser, en stor barriere af antagelser mellem os selv og den sande tilstand. Vi er blevet påvirket til at betragte denne barriere som uoverstigelig, og som følge heraf har mange af vore filosofier fortalt os, at livet er uerkendeligt og ikke kan løses. Naturligvis kan det ikke løses, når man sætter barrierer op imod det.

Mestrenes liv tilbringes ikke med det, verden ville kalde lukrative beskæftigelser. De er ude over dette stadium. Deres liv er altid et liv i tjeneste, og mange af dem går omkring fra sted til sted og hjælper til i praksis med ting, som vi ville kalde materielle. Vi har aldrig set dem tage imod noget til sig selv. Vi har set dem uddele mad og tøj og forsyninger af enhver art. En mester er en tjener. Hvis han er mester, er han hævet over denne verden, og den kan ikke give ham noget. Han må vende processen omkring og til gengæld selv give verden noget.

I denne tjeneste synes det ikke, som om de udsøger nogen, og folk søger heller ikke nødvendigvis dem. Mestrene møder folk i nød og med behov for hjælp i deres daglige tilværelse, når de færdes blandt mennesker. De hjælper også til med at opnå en universel holdning både ved tankevirkksomhed og ved tankeprojicering. De projicerer også fuldkommenhedens forhold og vilkår overalt i verden. Men naturligvis er de altid parate til at hjælpe, når et menneske beder dem om det. Vi har set dem hjælpe ikke blot enkeltpersoner, men store grupper af mennesker. Men selv medens de arbejder med sådanne opgaver, sender de åbenbart påvirkninger ud til resten af verden, som i tidens fylde vil helbrede de tilstande, de arbejder med lokalt. De siger, det er nødvendigt at arbejde lokalt for at hjælpe folk til en bedre forståelse, og i mange tilfælde skabes den bedre forståelse ved at forsyne dem med mad og tøj eller bedre levevilkår.

Mestrene går faktisk ud blandt folk, og folk beder dem ofte om hjælp, og de vilkår, de er underkastet, bliver forbedret næsten øjeblikkeligt. Hjælpen gives kun for at demonstrere en bedre måde at nå frem til resultaterne på end den, man

hidtil har anvendt. De går slet ikke ud for at prædike eller samle proselytter. De færdes blandt folk, og de, der genkender dem, kan bede dem om hjælp til hvad som helst, de ønsker - helbredelse, mad, tøj, husly - hvorefter de modtager det. Men de gør folk opmærksom på, at det er dem selv, der gør det, og ikke mestrene. Det, de modtager, er ikke noget, mestrene har, men de pågældende mennesker har selv opbygget det, der bringes dem, ved deres egen tankeholdning, - det er ikke noget, andre har, men noget, de selv har, og som tilhører dem. I øvrigt er der heller ikke nødvendigvis tale om, at man må bede om hjælp for at modtage den.

Udtalelsen om, at tjeneren er sin løn værd, betyder ikke, at man må gøre helbredelse til noget kommercielt. Det betyder, at den, der tjener på denne måde, er værdig til et højere liv, værdig til at være mester - eller herre - og ikke tjener. Naturligvis er mesteren den største tjener, for hele hans liv tilbringes i tjeneste, - det er det felt, han arbejder på, og hvor han udtrykker sig som mester.

Hvad angår føde, indtager mestrene langt mindre, end vi gør. Vi har oplevet, at de ikke spiste mere end nogle få gram ris om dagen, men de optager tilstrækkeligt med pranisk stof til at ernære sig fysisk i lange perioder, hvis det er påkrævet. De tygger deres føde grundigt. De kan tygge disse få gram ris en hel dag, og når de er færdige med det, har de optaget tilstrækkeligt prana til mindst fireogtyve timer. De har ikke nogen faste spisetider, for de arbejder ikke med samme tidsbegreber, som vi måler tiden i. De spiser, når som helst de føler trang til det. Vi har aldrig oplevet, at de har respekteret nogen spisetider, sådan som vi gør det. De kan klare sig helt uden føde i månedsvis.

Så vidt vi ved, sover de meget lidt, ikke over to timer i døgnet, og de er sig bevidst i disse to timer. Det er et velkendt faktum, at man kan klare sig uden søvn, hvis man forstår at leve uden at spille sin energi eller indsnævre sin bevidsthed ved at holde sig selv adskilt fra de universelle kræfter. Den vestlige verden og den måde, den lever på, gør mere eller mindre søvnen til en betingelse forårsaget af en såkaldt toksisk tilstand i kroppen. Denne toksiske tilstand modarbejder i stor udstrækning kroppens genopbygningsproces, og tusinder af mennesker er i denne toksiske tilstand i stedet for at være i en ægte søvn tilstand. Da Jesus sagde: "Vågn op, I som sove," mente han, at man skulle rejse sig fra denne comatilstand, hvorved man ville komme fri af den påvirkning, man er kommet til at ligge under for.

Mennesker i den vestlige verden indtager mindst ti gange så megen føde, som kroppen behøver, og bruger dernæst energi til at fordøje denne føde. Den energi, som bruges til at fordøje disse ni tiendedele overskudsføde, som vi ikke behøver, kunne bruges langt mere effektivt til at opbygge kroppen med. Det er et velkendt faktum, at den vestlige verden i dag spiser mindst ti gange så meget, som det er sundt at spise. Hvis vi tog livet eller energien direkte fra æteren, ville vi hele tiden tilføre vores krop energi i stedet for at forbruge den til at assimilere føde. Den ville gå direkte til hvert organ i kroppen og genopbygge og forny den. Det er ikke påkrævet at være sammen med en mester eller at opnå kontakt med en mester for at forstå livet og dets muligheder. Livet er fuldtud forståeligt overalt på jorden. Det er allestedsnærværende, og hvem som helst kan komme

i kontakt med det, hvis blot han retter sin opmærksomhed imod det og koncentrerer om det og vender sig bort fra de udvendige former, som livet antager, og hvorigennem livet udtrykker sig.

Hvis blot I indtager den enkle holdning, at hele det liv, I kan leve, er selve livet og begynder at ophøje livet, da vil I opleve det samme, som hvis I levede sammen med mestrene. Der er overhovedet ikke noget enestående ved deres liv. Som regel er de mennesker, der opsøger dem, kun på udkig efter noget særligt. Men hvis vi lever livet, kan vi ikke undgå at forstå det. Livet er en proces, hvorved den indre kraft arbejder sig frem til at tage form i det ydre. Det er universets vitale princip, der animerer alt i rummet og i alle former for liv.

Der er mange, der har den opfattelse, at mestrene foreskriver visse regler for daglige øvelser, et vist dagligt program af mentale og fysiske øvelser, men det er ikke tilfældet. Der er naturligvis mange, der begiver sig ud i denne form for lære til et punkt, hvor eleven erkender sig selv som mester. Og da står vejen åben for at møde den egentlige mester. I det øjeblik, mennesker tror, at der er nogen anden form for liv end det eneste sande liv, da er de fuldkommen ude af harmoni. Vanskeligheden ligger altid i personens mentale opfattelse. Der er ikke tale om menneskets fald og død i åndelig forstand, det kom blot ud af harmoni med livet, og det er det, der har resulteret i alle menneskenes vanskeligheder. I samme øjeblik livet bliver svært at leve, er det ikke noget liv. Et sådant menneske er kommet uden for livet i samme grad, som uharmoniske tilstande opstår, og disse tilstande burde være ham en advarsel om at vende tilbage til livet, som det virkelig er.

Børn er lykkelige, fordi de lever livet fuldtud. De begrænser ikke tilværelsen på nogen måde. I samme øjeblik vi sætter grænser for livets udfoldelse, ophører vi med at leve helt og fuldt. Der findes ingen vilkår, der kan begrænse livet. Livet ville ikke kunne begrænse sig selv. Livet kan ikke holdes på afstand undtagen ved ens egen holdning til det. Der er ikke to individer, der har den samme opfattelse af livet. Dette illustreres ofte på følgende måde: Det siges, at kun børn og visse mennesker er lykkelige; børnene, fordi de ikke har udviklet sansen for materielle værdier; de vise, fordi de ved, at det materielle ikke har nogen værdi. For dem har den ydre form ingen betydning, - det har kun det at leve livet.

Man kan betragte livet gennem et meget snævert hul i en mur og sige: "Jeg ser hele livet." Og synsfeltet kan omfatte en bakke, hvor der ikke er andet end klipper. Den næste person ser måske træer, og den følgende ser levende skabninger bevæge sig omkring. Hvis vi kun betragter livet gennem en lille åbning, hypnotiserer vi snart os selv til at tro, at der ikke er noget andet liv inden for hele det store univers af liv. Hvis vi blot ville acceptere den holdning at se universet som en legemliggørelse og et udtryk for det ene og uendelige liv, da ville vi udvide vort syn til at omfatte hele livet, og da ville der slet ikke være nogen som helst begrænsning for os.

Mestrene tager aldrig noget liv, der er bevidst. Det er ikke nødvendigt at dræbe bevidst liv, for mennesket kan assimilere alle livselementerne i sin bevidsthed, bringe dem til live i sig selv, leve dem og altid være ét med dem.

Følgelig er det slet ikke nødvendigt at dræbe bevidst liv. Mange spørger, hvorfor folk i Indien er bange for de lavere livsformer. Ikke alle i Indien er mestre, selv om de har lært, at der kun er én form for liv. De erkender ikke alt det, de har lært, lige så lidt som amerikanerne indser eller lever efter det, de har lært. Der er kun nogle få af de lavere klasser, der er bundet på denne måde, fordi de har lært at dyrke den tilstand. Det er derfor, de frygter dem.

Men hvorfor prøver mestrene ikke på at løfte folk ud af denne tilstand? Hvorledes skulle de kunne løfte folk ud af en tilstand, hvis de ikke bryder sig om at blive løftet? De kan ikke indgive folk deres egen tankegang. De kan kun vise den vej, de selv har fulgt. Hvis ikke man vil acceptere den vej, må man følge sin egen, indtil man er parat til at følge en bedre. Alle de højere kaster, selv de mægtige maharaja'er, arbejder for bedre tilstande i Indien, men de kan ikke på massernes vegne komme over denne indstilling eller forvandle dem til højere tænkende mennesker. Det arbejde må altid overlades til den enkelte.

Det er en forkert opfattelse at tro, at mestrene lever et asketisk liv. Vi har aldrig oplevet, at det har været tilfældet. Man kan finde dem iført lændeklæde eller i de højeste kredse. Og man vil slet ikke se dem isolere sig fra andre. Der er nogle få sammenlignet med deres samlede antal, der lever afsondret for i højere grad at kunne give hele verden visse forbedringer i vilkårene. Men der er blot tale om nogle grupper, der samles med dette særlige formål. De lever slet ikke noget asketisk liv.

Man kan se en yogi, der lever et asketisk liv en vis tid og kun med et bestemt formål, men de tillader aldrig at blive hypnotiseret af tanken om askese. Yogi betyder at leve for et stort eksperiment. Mange af de såkaldte "hellige mænd" i Indien lever en fuldstændig asketisk tilværelse, men som regel er de tiggere og ikke mestre. Mange af dem er så snavsede og så uhumske, at man ikke kan forestille sig det. De er som igler på menneskeheden og intet andet. Men det er ikke dem, der er mestre. Blot fordi et menneske vandrer omkring og fremsiger matra'er eller sidder i Samadhi, er det ikke derfor nogen mester.

Vi har aldrig erfaret, at nogen af mestrene, der har nået betydelige resultater, har bedt nogen om noget, men de giver hele deres tid til fremme af menneskehedens vilkår. De beder ikke engang om noget med det formål at give det til andre. De har, som de selv siger, alt hvad de behøver og mere til. De går ikke omkring og beder andre om at give. De organiserer ikke velgørende institutioner. De drager hele tiden ud for at hjælpe, men afholder sig fra at knytte sig selv til resultaterne, de fremkalder. Der er tusinder af mennesker i Indien, der ustandseligt giver til andre, og dog har vi aldrig erfaret, at nogen af dem har modtaget en penny af nogen. De tiggere, der kalder sig selv "hellige mænd", er det kun, fordi de selv kalder sig det. De har intet at gøre med mestrene. Livet er altid et spørgsmål om at give. Det at trække på det universelle liv, der flyder frit gennem hele det uendelige rum, er alles privilegium, og måden at leve livet på burde være at modtage fra denne kilde og dernæst at give det videre til alle omkring sig og inspirere dem til at søge livet der, hvor man selv har fundet det. Dette er ikke blot mestrenes arbejde, men det arbejde, alle mennesker burde udføre. Dette er at leve livet, som det bør leves, og det er rent

faktisk det eneste liv, der findes. Det blot at tage imod fra andre er slet ikke noget liv, men en eksistens, der konstant bliver mere begrænset. At søge livet i den materielle verden er ensbetydende med at miste det.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1. Det burde gøres klart for menneskehedens store masser, at livet, således som det afdækkes af de åndeligt oplyste, altid er blevet beskrevet i sit universelle og evige aspekt. Det liv, der manifesterer sig i de levende former, er kun et ydre udtryk for det vitale indhold, der fylder det uendelige rum. Livet er ikke begrænset til et periodisk udtryk i formen, men er og forbliver stedse den skabende krafts handling, som i første instans fremkaldte formen eller skabningen, og denne skabning blev frembragt med det ene formål at give dets eget væsen udtryk. Der er ikke nogen, der lever fuldtud, før man erkender, at livet bevæger sig i og igennem én og til evig tid altid søger et fuldere, friere og rigere udtryk.

Pkt. 2 og 3. Da livet er universelt, udtrykkes det universelt i enhver form, og når følelsen af noget delvist eller adskilt forsvinder fra menneskets tankegang, kan det i højere grad indgå i livets aktivitet og i mere fuldkommen grad bringe sig selv i pagt med dets formål. Det lader til, at det kun er i den menneskelige bevidsthed, der opstår komplikationer, og livet og bevidstheden er så uløseligt forbundet, at før mennesket kan realisere livet i dets største fylde, må det udvide sin bevidsthed til at erkende og leve livet, som det er. Det ser ud, som om kun menneskets mentale reaktioner hindrer det i at opnå dette mere tilfredsstillende liv.

Pkt. 4, 5, 6, 7 og 8. Teksten i disse afsnit viser klart, at det er den livsperiode, hvor menneskets udadvendte tankegang, den, der er udviklet via dets materielle kontakter, i så høj grad griber ind, ikke blot i menneskets liv, men i dets evner helt generelt. Det er denne periode med falske vurderinger af livet, af menneskets verden og af sig selv, der hæmmer hele menneskets tilværelse, og det er kun i tiden før denne tilstand og lejlighedsvis efter den, at mennesket synes at have den ægte glæde ved livet. Geniet er et menneske, der synes i en vis grad at undslippe denne periode med tankeundertrykkelse, - et menneske, der har mod og styrke til at følge sin egen afstukne kurs og ikke lade den øvrige verdens begrænsende tankegang hindre sig. Grunden til, at mennesket i sine senere år synes at leve et mere åndeligt betonet liv, er den, at det falske løber sig selv ud - som et 8-dages urværk - og da kommer den sande natur igen til kræfter. Hvis denne bevidsthed var blevet bevaret gennem undertrykkelsens år, ville menneskets krop heller ikke være blevet tappet for sine vitale kræfter, og dets bedste og virksomme år ville være blevet udvidet uden begrænsning.

Pkt. 9. Kroppens alder bestemmes ikke af det spand af år, vi kalder livet. Kroppen fornyer bestandig sig selv, og de celler og væv, der danner kroppen, erstattes konstant ved en fuldkommen naturlig proces. Det er det mønster, disse opbygningsprocesser tvinges til at fungere under, der giver kroppen sin alderskondition. Vi burde konstant forny vore tanker i overensstemmelse med livets sandhed, da ville mønsteret for kroppens fornyelsesprocesser blive af en sådan art, at resultatet ville blive en mere fuldendt og vital krop.

Pkt. 10. Mennesket er livets bog, Guds lov. Livets styrende princip er skrevet i menneskets indre, og den periode, vi lever i, burde være en selvopdagelses- og en selvudtrykkelsesproces. I udfoldelsen af menneskets egen natur lærer det hemmelighederne i sit eget væsen at kende. Studér jer selv på nært hold, undersøg de dybeste længsler i jeres egen inderste natur, se, hvorledes de folder sig ud, så vil I nå til forståelse.

Pkt. 11. Ifølge skriften er synden årsag til døden. Synden er hver tanke og følelse, der er ude af harmoni med livets hensigter. Disse tanker og følelser udgør en modsætning til livet, således som det burde komme til udtryk gennem mennesket. At fjerne denne forhindring ville naturligtvis være løsningen. I stedet for at fare frem i en bevidsthed, der berøver kroppen sin livgivende kraft, burde man vende sig bort fra denne falske bevidsthed og derved frigøre kroppen fra sin bevidsthed om døden. "Lad os glemme alt det, der ligger bag, og kæmpe os fremad."

Pkt. 12, 13, 14 og 15. Livet drejer sig om fremgang og ikke om økonomisk udbytte, sådan som vi forstår det. Udbyttet er afhængigt af vor fremgang og vor fremgang bestemmes af arten og kvaliteten i vort udtryk. Det menneskelige udtryk bør ikke være den konstante projicering af vore egne begrænsede meninger, men udtryk for et liv i overensstemmelse med vor egen natur, og disse dybere impulser er altid sande og ægte. Det er kun, når vi synker ned til det plan, hvor vi har at gøre med det, vi kalder det nødvendige eller hensigtsmæssige, at vi begynder at gøre vold på vor indre fornemmelse for, hvad der er ret.

Pkt. 16, 17 og 18. "Mennesket lever ikke afbrød alene." Man behøver blot tilstrækkelig føde til at skaffe materiale til kroppens naturlige genopbygning. Det, der er derudover, giver blot kroppens funktioner en ekstra belastning. Man burde i langt højere grad tære på det stof, der er til rådighed i menneskets skabende princip, da ville man finde virkelig næring. Ligesom føde er det råmateriale, der er nødvendigt til kroppens opbygning, således bruger søvnen den energi, der er blevet spildt ved, at vi i perioder har levet et uægte liv.

Pkt. 19, 20 og 21. Vi må lære at komme i kontakt med det, der er til gavn for os, og dets kilde. Det, vi søger, kommer ikke fra andre, og det vil ikke gavne os at kontakte en mester eller en lærer, medmindre vi derved inspireres til at søge det i os selv, som mesteren eller læreren repræsenterer for os. "Enhver, som siger 'herre, herre' til mig, skal ikke komme ind, men kun den, der gør min Faders vilje."

Pkt. 22. Livets værdier skal søges i sjælen, i det egentlige 'jeg', den indre mester, og ikke i verden. Verden ejer kun den værdi, der gives den ved en opvågning til den sande bevidsthed.

Pkt. 23, 24 og 25. Prøv på at finde frem til livet, som det virkelig er i sin store universelle sammenhæng, som afsløres i jeres egen natur gennem jeres højeste idealer og dybeste længsler. Kun når vi udmåler livet efter vore egne begrænsede opfattelser, bliver det begrænset i sin måde at manifestere sig på gennem os. Forlad jer på det universelle liv som jeres forsyningskilde.

Pkt. 26. Menneskets individuelle ret til at komme til udtryk

kan ikke tilsidesættes i livets sande processer. Det er ved egen kraft, vi rejser os og ikke ved andres indsats. Det at leve på andres vegne og uden egen indsats er destruktivt for vor egen karakter og vort eget vel.

Pkt. 27 til 30. Liv er handling, at ytre sig, at give. Det er lige så nødvendigt at give for at leve, som det at ånde ud i åndedræts-processen. Man skal modtage fra sin kilde og dernæst give ud fra denne kilde i de højeste udtryksformer, der er mulige. Man optager noget fra et princip ved først at tage det ind i sin bevidsthed, og dernæst udtrykker man det i en ydre præstation. Dette gælder lige så vel i livsprocesserne. At modtage uden at give eller at give uden at have modtaget er det samme som at gøre livet statisk ved overmættelse eller total udtømmning. At modtage fra jeres kilde og udtrykke det, I har modtaget, ved at manifestere jeres større evner og muligheder er den måde, livet skal leves på.

Kapitel X, UNIVERSET.

Universet er summen af alle ting, synlige og usynlige, som fylder det uendelige rum. Universet er den store helhed sammensat af alle sine dele. Man kunne sige, at universet er et andet navn for Gud, for Han sagde om sig selv: "Jeg er den, som jeg er, og der findes ikke nogen ved siden af mig". Det er summen af alt liv, alt stof, al intelligens, al magt. I det er indeholdt al viden, for det er alviden. Det er summen af al magt, for det er almagten. Det er summen af alt stof, for af det er alle synlige ting dannet. Det er summen af al kærlighed, for det er knyttet sammen i ét enkelt system og fungerer som en enkelt enhed. Kærligheden er integritetsprincippet, - det princip, der binder og holder universet sammen som en enhed og holder alle dets funktioner igang i fuldent harmoni og regelbundethed.

Mestrene tænker på universet som alle tings universelle udtryk, hvori ethvert forhold og enhver omstændighed er en del af dette univers eller dette universelle udtryk. Et menneske kan blive adskilt fra eller selv i sin tankegang skille sig ud fra dette univers. Derved bliver dette menneske en enhed, som alene i tanken er skilt ud eller adskilt fra helheden. Men han er dog ikke i realiteten adskilt derfra, - han er stadig en del af det store univers. Man kan i sin tankegang blive skilt så langt fra dette universelle udtryk, at man omgiver sig med en afstand til andre eller en følelse af begrænsning. Det kan ske, at man trækker sig så langt bort fra det universelle i sin tankegang, at man falder nedad eller går tilbage i evner og formåen og således i et vist mål bliver skilt fra det universelle, hvor man ellers i virkeligheden hører hjemme.

Det er naturligvis umuligt at adskille sig selv fra det universelle, for det ville være ensbetydende med at reducere sig selv til en ikke-eksisterende tilstand. Men når man vender tilbage til dette universelle princip i sin bevidsthed, bliver man ét med det og løftes op i en tilstand af større formåen. Dette illustreres af historien om den fortabte søn. Han vandrede gennem mange egne og satte alt til, men der ventede ham en velkomst i hans faders hus, da han vendte hjem, så selv broderen, der var blevet hjemme, blev

misundelig over den modtagelse, han fik. Men faderen vidste, at denne modtagelse altid var parat. Det er et allegorisk billede af, hvorledes man i sin tankegang kan fjerne sig meget langt fra det universelle og erkende, at man lever af det, man fodrer svinene med, og dog er alt til rådighed, når man beslutter at vende tilbage til sin faders hus. I virkeligheden var faderen sig ikke engang adskillelsen bevidst. Det gjorde ikke nogen forskel, hvor langt bort sønnen var rejst.

Enhver følelse af adskillelse, isolation eller begrænsning er kun noget, man forestiller sig, for en egentlig adskillelse er en faktisk umulighed. Hvis det var muligt, ville universet ikke være en helhed. David illustrerede dette faktum i sin erkendelse af, at det var umuligt at udskille sig fra det universelle system, ved at sige: "Hvorhen skal jeg flygte fra din ånd", og om end han drog til jordens yderste grænser, steg op til himlen eller ned til helvede, så ventede det samme universelle princip ham. Man kan ikke adskille det uadskillelige.

Det er det samme, når døden indtræffer. Mange føler, at der her er en adskillelse, men det er der i virkeligheden ikke. Vi kan være akkurat lige så nært knyttet til dem, som vi føler har forladt os, som vi var i det, som vi opfatter som livet. Den eneste adskillelse finder sted i vor bevidste tankegang. I det, vi kalder superbevidstheden, er der slet ikke nogen adskillelse. Hvis vi slap denne tanke om adskillelsen, ville der ikke være noget tegn på adskillelse, for adskillelsen eksisterer kun i bevidstheden. Man kunne måske med større sandhed sige, at adskillelsen kun eksisterer i "u-bevidstheden", nemlig når man ikke er sig den sande tilstand bevidst.

Adskillelsen er kun noget tilsyneladende, for i realiteten kan den ikke forekomme. Hvis universet er én enhed, og alt det, der indeholdes deri, er evigt forbundet i ét enkelt system, hvorledes og hvor ville der da kunne forekomme nogen adskillelse? Ergo kan det kun være en tilstand, man forestiller sig. Uvidenheden om de virkelige kendsgerninger er den eneste form for adskillelse, der kan forekomme, men trænger oplysningen ind, vil den blive helt elimineret. Se, der er kun én Gud, og alle ting og alle folkeslag lever i Ham, og ved at leve i Ham er de ét i og med Ham.

Vi er som mennesker et fuldent univers i os selv, og det fungerer i fuldent harmoni, hvis vi giver slip på enhver tanke om disharmoni eller adskillelse. Tanken om harmoni bringer os tilbage til enheden {principet. Vi kan tænke os selv så langt bort fra det harmoniske, at dårligt helbred og sygdom samt uharmoniske vilkår bliver resultatet, men disse ting repræsenterer kun en manglende harmoni. Hvis vi holder os i fuldent harmoni med det universelle i vore tanker, kan der ikke forekomme uharmoniske tilstande i vort liv overhovedet, for når vi vibrerer i harmonisk relation til det universelle princip, kan intet uharmonisk manifestere sig. Og dette er noget, der helt og holdent er muligt.

Den eneste måde, hvorpå vi kan gøre det muligt for det uharmoniske at manifestere sig, er ved at reducere vibrationerne i vores krop og ikke ved noget andet. Vi tillader det at ske, der burde være umuligt. Når vi betragter fuldkommen harmoni som en umulighed, så tilbøder vi disharmonien i stedet for at tilbøde harmonien. Det var det, Jesus lærte, da han sagde, at mennesker i sig selv altid er

fuldendte. Han refererede direkte til denne harmoni eller fuldendthed i princippet, som vi i virkeligheden altid manifesterer, og som vi ikke kunne undgå at manifestere, hvis blot vi ville slippe det personlige, egoistiske ønske om at blive betjent af vore medmennesker i stedet for altid selv at tjene.

Vore forventninger skulle komme ovenfra, og vor holdning over for den øvrige verden burde være den at give.

9. En af de sikreste måder at isolere sig selv fra det harmoniske eller fuldkomne på, er at kræve andres tjenester i stedet for selv at yde tjeneste hele tiden. Og det gør ikke nogen forskel, om vi retter vor tjeneste mod ét individ eller mod en million mennesker. Når vi kræver andres tjenester, befinder vi os altid i adskillelse fra helheden, men når vi tjener alle andre, er vi i fuldendt harmoni med det universelle. Når vi giver noget af os selv til andre, kommer vi nærmere og nærmere til det universelle fællesskab, hvor vi hører hjemme.

Det tærer ikke på vor energi at give os selv i tjeneste, at vise andre kærlighed eller at sprede forsoning, men det kræver energi at sprede disharmoni eller at fremkalde uharmoniske vilkår eller at sprede negative tanker og tale. Alle positive eller forsonende ord tilfører os energi, så længe vi udtaler dem. Og ikke nok med det, - vi skaber en påvirkning, der vender tilbage til os selv og omgiver os med udstrålende energi.

Man behøver ikke at blive undervist af en mester eller at læse sig til i bøger, hvad der er i pagt med de universelle livsprocesser i én. Man er helt klar over, hvornår man er i modstrid med livets lov på samme måde, som man er det, når musikkens love brydes. En falsk tone opfattes straks af enhver, hvad enten man har studeret musik eller ej. I samme øjeblik, der opstår en ufredelig eller ubehagelig tilstand i menneskets natur, ved det godt selv, at det er kommet i strid med sin egen naturs lov. Det er ikke blot et brud på dette menneskes egen naturs love, men det frembringer også ufuldkomne tilstande i det legemlige. Alle forkerte eller ufuldkomne følelsesmæssige eller mentale tilstande er forsyndelser mod menneskets sande natur. Alt det, der fremkalder en harmonisk effekt i menneskets natur, som giver det en følelse af fred, frihed, kraft og harmoni, er i direkte harmoni med livet, og der kommer kun harmoniske tilstande ud af det.

Mennesket er nøjagtig som et reagensglas i et kemi-laboratorium. Hvis vi tilsætter harmoniske opløsninger, får vi harmoniske resultater. I modsat fald skaber vi en uharmonisk tilstand, i hvilken vi enten får uharmoniske resultater eller slet ingen resultater overhovedet. Vi kan måske konstatere stærk turbulens i et reagensglas, men det er ikke ensbetydende med manglende harmoni, hvis ellers det er de rette kemikalier, der er anbragt i glasset. Og det samme gør sig gældende i vores krop. Vi skaber aldrig disharmoni, hvis vi kun indgiver eller udsender harmoniske tanker og følelser. Det er os fuldkommen umuligt at skabe disharmoni, hvis det, vi udsender, er harmoni, og det skyldes den omstændighed, at vi omgiver os selv med en påvirkning, der er fuldstændig harmonisk. Og hvis det udelukkende er harmoni, der omgiver os, kan disharmoni under nogen form ikke manifestere sig på tværs af denne påvirkning. Det kontrolleres

altsammen af bevidstheden, og vi bliver os det harmoniske i den grad bevidst - langt mere end vi kan blive det af det uharmoniske, for harmonien er jo vor naturlige tilstand. Dette opnås ved at nægte at kaste vort indre blik på det disharmoniske.

Hvis nogen synes, at de ikke klart kan skelne i spørgsmålet om bevidsthed, så kan de udøse kærlighed så godt, de formår, og nægte at udsende andet end kærlighed. Dette vil bringe dem lige frem til harmoniske konklusioner. Jesus satte kærligheden over alt andet. Der findes en lille bog af Henry Drummond med titlen: "Love, the Greatest Thing in the World" (Kærligheden, det største i verden), som viser vejen til en harmonisk løsning af enhver situation, der kan opstå. Det er den enkleste lille bog, der nogensinde er skrevet, og den har vundet stor udbredelse. Det tager kun cirka ti minutter at læse den, men det tager et helt liv at efterleve det, der står i den. Når man lever efter den, er der fuldendt harmoni og fuldkommen fred.

Hvis man indtager en negativ holdning og fornægter det åndeliges eksistens, ændres det åndelige ikke derved. Det kunne ikke ændre ånden, for ånden er i al evighed uforanderlig, men har man falske forestillinger, vil det derimod sinke ens egen udvikling. Vi bør ikke bekymre os om, hvad andre mennesker gør eller om, hvad vi synes, de bør gøre, for vi kan ikke vide, hvornår deres handlinger eller præstationer bringer dem i direkte harmoni igen. Jesus sagde: "Løs ham og lad ham gå". På den måde gav han manden det privilegium at kunne antage kristus-bevidstheden. Han så alle som en kristus. Selve denne udtalelse: "Jeg ser Kristus i alle ansigter og i alle skikkelser", er betegnende for hans holdning.

Lad ikke verden fortælle jer, hvordan den er, for det kan den ikke. Den er ikke sådan, som den ser ud til at være. Den ser ud til at være begrænset, men det er den ikke, for den er skabt ud af universet, og videnskaben fortæller os, at hver celle er en gengivelse af universet. I må lære at finde ud af, hvordan verden er, ved at erfare, hvordan universet er, og I vil da være i stand til at fortælle verden, hvad den er. Kun på denne måde kan I blive frie, for I udtrykker kun det, der er jeres egen bevidsthed. Se ind gennem overfladen, indtil I ser den indre realitet, og I vil da opdage, at "intet i denne verden er særskilt, men at alle ting ved en guddommelig lov er indbyrdes forbundne", og der findes en fuldendt harmoni og frihed for jer selv og for verden.

Dette er det sande kristne budskab: "Da det første menneske fødtes, fødtes Kristus". "Jeg var til før Abraham", - "den herlighed, som jeg havde hos Dig, før verdens begyndelse". Føj kærligheden til alle disse ord, så er de i harmoni med Kristus og hans lære. Vi kan omslutte et menneske med kærlighed i en sådan grad, at påvirkningen af den overvælder mennesket og på et øjeblik kan ændre hele dets liv og tankegang. Vi dominerer ikke mennesker ved at omgive dem med kærlighed, for det er deres naturlige miljø.

Vi skaber blot en påvirkning, mennesker kan acceptere, og ændrer på denne måde hele deres livsløb, og vi kan også ændre hele vort eget livsløb og vore tankebaner. Vi ser blot det andet menneske, som det virkeligt er; ser det, sådan som Gud ser det. Dette er ikke nogen hindring for eller påvirkning af dette menneske, tværtimod frigør det den pågældende fra

forhindringer og påvirkninger, fordi vi har omgivet ham med den samme påvirkning, hvori han blev skabt, den tilstand, der er naturlig, når alle mennesker lever i virkeligheden, som den er.

Det er langt bedre at elske sine fjender og at bede for dem, der forfølger én, fordi man derved blot ophøjer sig selv og på samme tid hjælper dem til at blive frigjort fra de karaktertræk, der får dem til at optræde som éns fjender. Man gør både sig selv og dem en dobbelt tjeneste. Det er giveren, der modtager noget, idet gaven kommer tilbage til ham selv. Dertil kommer, at såkaldte fjender ofte i højere grad end vore venner bringer vore tanker frem i lyset.

Hvis vi har en formodet fjende, som gør os stor uret eller skade, da kan bevidstheden opfyldt af fuldendt kærlighed fuldstændigt ændre hele situationen. Dette er menneskets privilegium og ikke dets pligt. Og et privilegium motiverer os stærkest til at tjene andre. Det er et virkeligt privilegium at kunne elske sine fjender og ophøje dem, fordi vi derved ophøjer os selv. Det er den største opløftelse, der findes, at ophøje sine fjender og se dem stå endog højere end én selv. At udøve dette er den højeste form for ægthed, for det at være ægte vil sige at være uden fejl. Det er at være helstøbt. I samme øjeblik I lukker et menneske ude fra jeres bevidsthed, giver I dette menneske et større privilegium, end I giver jer selv. I må ophøje ham, så har I afsluttet sagen.

Hvis I mister ham og lader ham gå, før han ophøjes, er sagen ikke afsluttet, for I har stadigvæk jeres egen bevidsthed, der skal heles. Det foregår således: I har aldrig kendt dette menneske, før han kom ind i jeres bevidsthed. Nu er I jer ham fuldtud bevidst, fordi der opstod en eller anden situation, i hvilken I eller han trængte til hjælp. I samme øjeblik I har fundet frem til det, der var behov for, og har afsluttet forholdet til denne person ved ophøjelsen, kan I slippe ham og lade ham vende tilbage til det, han kom fra, før han kom ind i jeres tilværelse. Når så jeres pligt er opfyldt og ophøjelsen fuldført, er begge parter frie. Begge kan gå sine egne veje, akkurat som I gjorde før. Hvis dette ikke sker, forbliver der et ar i jeres bevidsthed.

I må forstå, at al ufuldkommenhed kun eksisterer i vor egen bevidsthed. For jer forekommer der ingen ufuldkommenheder hos andre mennesker, som I ikke har været i kontakt med. Men i det øjeblik, I erkender en ufuldkommen tilstand ved kontakt med disse mennesker, bliver ufuldkommenheden bragt ind i jeres bevidsthed.

Førend fuldendt harmoni kan blive genskabt i jeres natur, må denne uharmoniske tilstand udviskes, og kærligheden er den eneste holdning, der kan gøre dette, for kærligheden er det universelle opløsningsmiddel, - den bringer alt tilbage til sin oprindelige tilstand i universets store plan. Kun på denne måde kan I være frie, og kun på denne måde kan I frigøre den anden person.

Det er umuligt at "løse dem og lade dem gå" uden det element, der hedder kærligheden. Medlidenhed med den anden person eller med jer selv er ikke vejen til frigørelse. Medlidenheden binder jer altid fastere til det ufuldkomne. I kan have medlidenhed med jer selv til en sådan grad, at I binder jer fastere og fastere. I kan også have så stor medlidenhed med andre, at I ender med at gøre nøjagtigt,

som de gør. Medlidenhed reducerer alting til den laveste tilstand i den pågældende situation, medens kærligheden ophøjer de samme elementer til deres retmæssige plan i det universelle system. Kærligheden er udtryk for den ædleste tanke, I kan have. Jesus ophøjede sig selv og alle omkring sig gennem kærligheden. Kærligheden er selve universets kerne, og i fuldentd kærlighed er alle ting forenede i den universelle helhed.

For den enkelte vil universet forekomme stort eller småt alt efter, hvad den enkeltes bevidsthed dikterer. Det kan være et enkelt atom, det kan være et fuldentd legeme, eller det kan være det fuldkomne og komplette univers i Guds universelle helhed. Når vi siger "universelt", og vi ikke begrænser vore tanker til nogen særskilt del, taler vi sandt. Da er vor tanke altfavnde ligesom lyset, der omgiver og fylder hele rummet. Der findes en sætning i Mahabharata'en, der udtrykker dette på en god måde: "Når jeg ser lyset, ser jeg det universelle". Det er, fordi lyset er det, der befordre og bringer det universelle til sin fuldentde realisation. I samme øjeblik, vi ophøjer et ord, bliver det til lys. Universet er uden grænser. Der findes ingen grænser uden for dem, der sættes af den menneskelige opfattelsesevne. Dyret begrænser aldrig sig selv. Det er kun mennesket, der sætter grænser for sig selv.

Teorien om universet, der udvider sig, er ikke korrekt bortset fra, at det udvider sig i vor tanke, eller rettere: vi udvider vor opfattelse af universet. Vi opdager altid, at det er større, end vi troede. Universet udvider sig og indsnævres konstant efter vor egen opfattelse, men ikke i sig selv, for universet er summen af det uendelige. Mange mennesker betragter universet som et enkelt solsystem, men et solsystem er kun én celle eller ét atom i et univers af utallige solsystemer. Der er kun én lov, der styrer universet, fordi universet er én enhed. Vi behøver ikke at adlyde en eneste lov, som er lavere end denne ene lov. Der er kun én lov, og det er den eneste, vi bør adlyde. Et menneske behøver end ikke at adlyde den lovs manifestation, som hedder tyngdeloven. I behøver end ikke at adlyde en lovs bevidste manifestation, - I behøver kun at adlyde den lov, der styrer disse manifestationer. I det øjeblik, I bliver u-bevidste over for manifestationer af love, bliver I fuldt bevidste om den lov, der er alt, altet, eller Princippet universelle udtryk. Og da adlyder enhver lovs manifestation os. Vi har fuld autoritet, fuldt herredømme over enhver lovs manifestation.

Tanken om, at der er lavere love såsom materiens lov, bragte opfattelsen af det materielle eller dødeligheden frem. Det var ikke Adam, - det var den, der kom efter Adam. Materien er blot en bevidsthedsholdning, ligesom tanken blot er en bevidstheds-holdning. Med andre ord: materien er blot en fastlagt mental vane. Tanken og materien er i virkeligheden blot udtryksmåder, og ingen af dem burde begrænses i menneskenes betragtninger. Adam gav naturligvis udtryk for en bevidsthed, men ikke for en dødelig bevidsthed eller for bevidsthedens dødelighed. Dette blev knyttet til Adams navn længe efter hans fremkomst.

For en mester eksisterer der ikke noget materielt univers. Det synlige univers er for ham åndens manifestation og er derfor åndeligt i sit væsen og styret af åndens lov. Det er denne viden, der giver ham magten, og deri ligger hemmeligheden ved al menneskelig magt. At kende åndens lov og leve i harmoni med denne lov er altid ensbetydende med magt i

ubegrænset omfang. Og denne åndens lov er kærlighedens lov. Det er kærligheden, der styrer det uendelige rum og alle de former, der projiceres i rummet. Det er derfor skriften siger, at hvis I bliver i kærligheden, da bliver I i Gud og Gud i jer. Kærligheden er harmoni og bevarer derfor alle ting i harmoni ikke blot med sig selv, men med hinanden. Når mennesket er i en kærlighedens bevidsthed eller i en tilstand af fuldendt fællesskab med alle ting, da er det i en tilstand af fuldendt harmoni med alle ting og alle mennesker.

Kærligheden kunne man også kalde samhörigheden eller en bindende kraft, der bevarer alle ting i forbindelse med deres oprindelse. Når de arbejder i harmoni med deres oprindelse, arbejder de i harmoni med alle udtryk af den samme oprindelse. Men kærligheden vil opløse det, der ikke er i harmoni med den universelle orden, for den forlanger af alle ting, at de holder sig til deres egen naturs princip, hvilket er ånden. Derfor udsletter kærligheden had, begær, selvished og egoisme samt det ego, der er resultatet af disse bevidsthedstilstande.

Mennesket er en gengivelse af det fuldendte univers og er et fuldendt univers i sig selv, når det regner sig selv som en del af helheden. Hvis mennesket gav slip på enhver tanke om trosretninger og dogmer, ville det være fuldstændig ude over spørgsmålet om overtro. Det ville være helt uden begrænsninger. I samme øjeblik, vi befrier os selv for begrænsninger, kan det ved fotografiets hjælp i dag bevises, at lys udstråler fra hver celle i kroppen.

På samme måde udgår der lys fra hver celle i universet. Den kilde af lys og energi, der fylder universet og giver det sin kraft, og som gør det samme i vore legemer, er den store centrale sol. Kosmisk betyder stor, og det er dette hele, mennesket er en del af.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2. Denne lektion behandler ligesom de umiddelbart foregående, det universelle i alle ting og viser, at alle håndgribelige former er indeholdt i en helhed og er uadskillelige dele af helheden. Den behandler også det faktum, at hver enkelt organisme er en miniatureudgave af det, som universet er, i hele sin uendelighed. Formålet med disse første to afsnit er at hjælpe eleven til en erkendelse af, at hele den umådelige magt og kraft, der rører sig i det uendelige rum, også findes i det enkelte menneske, og at det, mennesket opnår i livet, bliver bestemt af det omfang, hvori det bliver sig disse kræfter bevidst og arbejder i harmoni med dem.

Pkt. 3 og 4. Mennesket isolerer kun sig selv ved uvidenhed og ved at fastholde sin egen forestilling om en isolation. Der er intet i Guds holdning, der isolerer mennesket eller sender det ud i mørke og magtesløshed. Gud har altid til hensigt at manifestere sig og komme til udtryk gennem mennesket. Mennesket behøver blot at eliminere sine egne obstruktioner mod det guddommelige formål.

Pkt. 5. Der er ikke noget, der hedder døden! Det, der synes at være døden, er blot en tilstand, i hvilken mennesket har for-

trængt sit væsens guddommelige faktum så fuldstændigt, at det ikke længere kan holde kroppen i funktion. Kroppens liv er den ånd, der skabte den, og når kroppen ved uvidenhed fuldstændigt domineres af falske opfattelser om livet, har kroppen mistet al sin livgivende kraft og kan derfor ikke længere fungere. Det er det, der kaldes døden. Det åndelige menneske, det menneske, Gud har skabt, og det eneste menneske, Gud kender til, lever lige så evigt, som Gud er evig. Jeres tanker lever videre, når de legemer, hvorigennem I har udtrykt dem, bliver tilintetgjort, og Guds opfattelse af mennesket lever videre, når den fortrænges fra det, der var tænkt som et redskab for dets udtryk. De forbliver ét i og med faderprincippet, og hvad enten de lever i kød og blod eller ikke, kan alle mennesker være sig det evige fællesskab bevidst, der består, såfremt den uvidenhed, der forårsager følelsen af adskillelse, trænges ud af bevidstheden.

Pkt. 6 og 7. Uvidenhed er menneskets eneste fjende. Viden om kendsgerningerne bringer mennesket i harmoni med det uendelige rums kræfter, som alle er venligtsindede og virker konstruktivt til gavn for mennesket. I princippet kan der ikke forekomme nogen form for modstand, og derfor fungerer alt, hvad der er i universet, i overensstemmelse med menneskets natur; og menneskets position er det direkte formål eller redskab, i og igennem hvilket uendelighedens kraft og muligheder manifesterer sig.

Pkt. 8, 9 og 10. Det er umuligt for nogen at finde fred og harmoni, så længe de forventer, at alt og alle skal gøre det for dem, som kun de selv kan gøre. Der er ingen, der kan give os det, som vi allerede ejer, eller vække det til live i os, som vi selv nægter at komme til udtryk. Det er ikke verden eller dens mennesker, der kan give os det, vi har behov for, eller som kan betjene os med det, vi har fornødent.

Enhver god og fuldendt gave kommer ovenfra. Universets lov bevæger sig fra princippet, Gud, gennem den individuelle manifestation og giver dernæst af sig selv og af sin egen sande natur til verden i tjeneste. Hvis vi vender processen om, dvs. forventer, at verden og dens mennesker skal give os noget, så vi kan blive lykkelige og harmoniske og på den måde nå frem til vor guddommelighed, kan vi ikke møde andet end skuffelser. Gud er begyndelsen og menneskehedens store tjener. At modtage Hans ånd er at blive Guds børn, og vor holdning over for verden er da at give vore egne store gaver videre til alle omkring os og derved at yde en god og gavmild tjeneste.

Pkt. 11. Menneskets egen natur er livets bog, og hvis mennesket studerer sin egen inderste naturs evige tendenser og tillader sin naturs største dybder at udvide sig og vokse, da vil det forstå sig selv, universet og universets lov. Og der vil ikke være behov for at modtage undervisning fra anden side. Pkt. 12. Dette burde være åbenbart for enhver, der har kendt til oprør og fred i sin egen natur. Kun når falske elementer påføres menneskets natur, kommer disse urolige tilstande, og kun når man tager imod det, der er harmonisk, lever man i harmoni. Mennesket er kemikeren, der i sit eget indre blander det, der frembringer smerte og glæde.

Pkt. 13, 14 og 15. Det er akkurat lige så let at skelne, hvad der er i harmoni med ens natur og med Guds hensigt med éns liv, som det er at skelne mellem harmoni og disharmoni i

musikken, og dette er lige åbenbart for den, der aldrig har studeret musik, som for den øvede musiker. Det er akkurat lige så let for den mest uvidende at afsløre ufred og disharmoni, som det er for en mester. Vi må lære at skelne og nægte at hengive os til mentale eller følelsesmæssige reaktioner, der sløver vor sans for det fuldkomne.

Pkt. 16. Det var ikke Adam, men uvidenheden, der fik mennesket til at glemme sin guddommelighed, og det er uvidenhed, der lægger bånd på os, når der i virkeligheden ikke er noget, der binder os. Uendeligheden fylder tid og rum, og det er vor mission at vågne op til det faktum, at hele uendeligheden virker gennem os, og at vore evner kun måles ved dette faktum.

Pkt. 17 til 21. Det største, Kristus lærte, var kærligheden, for kærligheden er ikke blot enhver lovs opfyldelse, den er også løsningen på ethvert problem, der opstår i tilværelsen. Kærlighed er universets lov, og når den bliver det enkelte menneskes ledende motiv, bringes mennesket i harmoni med alle kræfter i det uendelige rum. Den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud. Kærligheden må først udvikles i individet som noget, der er uadskilleligt fra det uendelige. Når man er ét med det uendelige, er man ét med alt det, der manifesterer sig ud af det uendelige. Dette betyder ikke, at I skal elske ufuldkommenhederne i verden, i jeres medmennesker eller i jer selv. Lad disse ufuldkommenheder falde ud af jeres bevidsthed og foren jer med det guddommelige, der ligger bag denne ydre maske, hvorigennem I ikke kan se eller erkende Gud.

Pkt. 22 og 23. Jeres univers er det, I ser. "Det land, som I skuer, det vil jeg give jer som jeres arv". Bag alle ting er lyset, for i begyndelsen var lyset. Lyset blev til liv for mennesket. Selv vore videnskabsmænd i materien siger, at lyset er grundlaget for alt, hvad der er skabt. Menneskets egentlige skikkelse er derfor ikke en krop af kød og blod, men et legeme af lys, der omfatter det fysiske legeme, for lyset udgør det fysiske på akkurat samme måde, som ilt og brint udgør vand. Når uvidenheden forlader vor bevidsthed, vil vi se og manifestere lyset.

Pkt. 24 og 25. Hvis man adlyder De forenede Staters forfatning og giver enhver ret til "liv, frihed og lykkens forfølgelse", adlyder man da ikke automatisk enhver af landets love? Lydighed mod den højeste lov indebærer automatisk opfyldelsen af enhver forpligtelse over for alle andre love. Universets lov er kærlighed, og hvis man lever i kærlighed, i bevidst enighed og fællesskab med Gud og mennesker, da vil man ikke gøre noget som helst, der strider imod andre og lavere love. Til gengæld ville man leve uendelig frigjort og ubundet, og man ville ikke føle nogen form for begrænsning forårsaget af disse mindre betydningsfulde love.

Pkt. 26 og 27. Universet og alt, hvad det indeholder, er ét enkelt system, og det er vor opgave at indse dette. Det er ikke, fordi det betyder så meget for universets skyld, men det gør en stor forskel for det enkelte menneske, for dets frigørelse afhænger af, om det erkender tingene sådan, som de er.

Kapitel XI, JERES EGET 'JEG'.

Da Jesus lærte: "Medmindre I bliver som små børn, kan I ikke komme ind i himmeriges rige," gav Han os en af de dybeste sandheder.

Et barn er endnu ikke blevet hypnotiseret af verdens forestillinger om begrænsning og lever naturligt i harmoni med sin oprindelse. Det er derfor, de fleste voksne godt kan lide at være sammen med børn. De udstråler universets naturlige harmoni, og det er menneskets naturlige miljø. Hvis blot vi kunne slippe alle de tanker, der har bundet os til verden, ville vi finde frem til den beslutsomhed, der stemmer overens med universets liv, hvorpå vi ville udføre de gerninger, der altid søger at komme til udtryk gennem vor natur. "Hvor end I møder selvet, lad det ligge," skrev de gamle hinduer, og det er stadig det centrale i mestrenes lære. Kun når modstridende vaner udelukkes fra menneskets oprindelige natur, kan det gøre sig håb om at leve det liv, der er det eneste sande.

De fleste af vore forsøg på at leve er så fuldkommen modsat livets formål og naturlige tendens, at det kun fører til legemets opløsning. "Der er en vej, som fører kommer menneskene at være den rette, men den fører til døden," sagde Jesus.

Vid dette: Der er ikke noget, der virkelig begrænser mennesket og fastholder det i en tilstand af usikkerhed og ineffektivitet, andet end menneskets egne tanker. Når disse tanker renses ud, kan mennesket med lethed indgå til det universelle liv, og da begynder der at komme vidnesbyrd om dette livs naturlige muligheder. "Den dag, I mindst venter det, kommer menneskesønnen", - det var den store mesters vise råd. Enhver tanke, der fra verden kommer ind i menneskets bevidsthed, er blot en refleks af de indtryk, der således modtages, og mennesket er ikke nogen reflektor.

Mennesket er det guddommeliges udtryk, og kun når mennesket lader sin naturs dybeste impulser komme til udtryk, lever det livet, som det virkelig er.

Det guddommelige formål med livets lov er at fuldkommengøre og forædle menneskets natur, til den er et fuldendt og helstøbt udtryk for livets lov. Når livet leves på denne måde, uden reservationer og hæmninger forårsaget af den hypnotiske påvirkning fra indpodede tanker, bliver menneskets natur konstant forædlet. Dette kræver den enkeltes uophørlige styrelse af sig selv, indtil éns natur er en enhed, der kun udtrykker det ene formål. Denne kraft er da fuldkommen i det ydre, lige som den allerede er et faktum i det universelle. Kun på denne måde kan mennesket opfylde sin bestemmelse og modtage de universelle kræfters fulde støtte. Mange mennesker kan ikke forstå, hvorfor Gud ikke manifesterer sig gennem deres egne tanker og giver dem det, de tror, de ønsker sig. Gud virker lige så lidt gennem menneskers tanker, som naturens lov handler gennem ufrugtbare frø på anden måde end ved at nedbryde dem.

Gud eller ånden virker for sin egen sag, der går ud på at opfylde sin egen tanke og sit eget formål, og mennesket må bringe sig i harmoni med dette universelle formål. Da, og kun da, vil mennesket nå frem til den tilstand, der svarer til en fuldkommen barnelighed, hvor livet leves naturligt. Et naturligt liv er fuldendt og frembringer fuldendte resultater.

Vore tanker er enten helt ufuldkomne eller ufuldstændige. De har ikke den natur og den hensigt, der ligger i den universelle tendens, og derfor bør de blot kasseres eller tilsidesættes, så at de højere påvirkninger kan blive hele vort væsens bestemmende faktorer.

I siger, at I har lært, at naturens første lov er loven om selvopholdelsen, og det er det også, men det betyder ikke, at man skal opretholde sit eget liv på bekostning af andre. Livets lov går ud på at bevare og fremme livet. En mesters liv fremmer og bevarer liv, fordi han lever i harmoni med det eneste liv, der findes. Hos ham findes hævn ikke, og hele hans motiv er at beskytte livet mod ethvert angreb. Det er hemmeligheden ved et liv som mester, og det er det, der skal beherskes. Før man har herredømmet i sin egen natur over det, der vil ødelægge livet, er man uden for livet. Men når man er frigjort fra det, der kan ødelægge livet, har man helt og holdent del i livet. Jesus selv fordømte ikke dem, der korsfæstede ham, men frigjorde dem fra deres egen uvidenheds karma gennem tilgivelsens lov.

Forholdet er det, at drager man et andet menneske til ansvar eller forsøger man at give en anden skylden for noget, da lukker man blot sig selv inde i den samme uvidenhed. Beskyt livet, hvor det end manifesterer sig. Bevogt jeres eget og andres liv, når uvidenheden trænger sig på. Beskyt jer selv og andre mod enhver tanke eller handling, som kunne føre til andet end livets fulde og mest harmoniske udtryk. At gøre noget som helst andet er selvmorderisk. Sørg til stadighed for at højne jeres eget liv ved at beskytte alt andet liv omkring jer. Men at beskytte andre er ikke blot at beskytte dem mod fysisk overlast, men mod deres egen og andres uvidenhed. Frigør jer selv og andre fra den menneskelige tankes hypnotiske magt og betragt jer selv og andre som den Højstes frie sønner. Kun på denne måde kan I indgå til livet, og det at indgå til livet vil sige at blive herre over jer selv. Hvis nogen gør jer skade eller fortræd, frigør ham da øjeblikkelig i jeres sind og frigør ham fra muligheden af andres kritik eller fordømmelse. Bevar ham altid fri i det universelle liv.

Mange mennesker tænker aldrig over, hvorfor kunstnere maler en glorie aflys omkring helgener og mestre. Det er, fordi de er illuminerede, og der finder altid en illumination sted, når uvidenhedens slør eller hypnosens tåger fjernes. Man ser endog i en vis udstrækning dette samme lys omkring børn, og det er udstrålingen af dette lys, der får os til at føle os fredfyldte og rolige, når vi er sammen med meget små børn. De er fuldkommen frigjorte redskaber for det universelle liv. Det er den påvirkning, man føler, og det lys, man ser omkring en mester. Han er blevet som et lille barn, - han er frigjort fra de verdslige tanker, der slører lyset.

Lys er liv, og når man er helt og holdent i livet, er man også i lyset - man er dette lys. Et menneske, der lever helt i lyset, løfter alle andre op i dette samme lys, således at de er villige til at lade sig påvirke af det. Der er ikke noget overnaturligt ved, at folk ser lys udstråle fra en mester. Det er helt naturligt, for det er livet i dets naturlige form. I har alle muligheder i jer selv, og I er i stand til at erkende livet, som det er, i de mennesker, der omgiver jer, hvis blot I vil åbne øjnene for det. Det eneste, der kan være en hindring, er jeres uvillighed til at give slip på det, I er kommet til at tro på som værende jeres tilstand eller forfatning. Fjern sløret og se, dér er lyset.

Hvis I skal komme videre, må I forestille jer selv som værende mester. I må optræde som mestre. Der er ikke nogen, der kan lære jer at være mestre, eller nogen der kan give jer denne tilstand, for det er allerede i forvejen givet jer. Men det er øvelse, der behøves. I må leve sådan, som en mester lever, tænke, som en mester tænker, og handle som en mester, før I ved, hvad en mester er, og kan genkende én, når I møder ham.

Hvordan tror I egentlig, en mester ville reagere på de situationer, I står overfor hver dag? Prøv på at klare jeres problemer på samme måde. Hvordan ville en mester tale til sine omgivelser? Prøv på at tale på samme måde. Hvordan ville en mesters holdning være til sine medmennesker? Prøv på at udtrykke den samme holdning. Kunne I forestille jer en mester, der bekymrede sig om forretninger? Ville en mester deltage i sladder, i had eller blive jaloux eller vred? Ville han vige tilbage for en særlig opgave?

Kort sagt, her er der et mønster for, hvordan I selv tror, en mester ville reagere, og det er på samme måde, I bør forholde jer til tingene. Hvis I indtager den samme holdning til livet i bevidstheden om, at dette er den bestemmelse, der er fastlagt i universet, og som I er ét med, da vil I opdage, at kimen til jeres eget liv som mestre begynder at spire og gro, til det når sit fulde format. Kan I nu ikke tydeligt se, at det, mestrene altid har lært, er sandt, nemlig at det ikke er nødvendigt, at I sidder i Samadhi i timevis eller gennemgår mystiske ritualer eller religiøse ceremonier for at nå frem til illuminationen?

De har forberedt vejen. De har bevist, at når man arbejder uden for forstandens område med de tanker, der hører hjemme der, og blot træder ud i livet, som det virkelig er, da befinder man sig i det område, der er en mesters tilstand, og ved at fortsætte med dette, indtil det er éns egen holdning til livet, bliver man selv mester. Slip det 'jeg', som I synes at være, og begynd med at leve livet, sådan som I inderst inde føler, I skulle, så vil I også opdage, at det virkelig er jeres liv. Det er heller ikke nødvendigt, at I rejser til Indien for at finde jeres mester eller lærer, sådan som mange elever tror.

Jeres lærer og mester er jeres eget inderste jeg. Mestrene og Jesus rejser ikke verden rundt for at finde deres viden og deres kraft. De ser ind i sig selv - på det, der er Gud i deres eget væsen, og det er derfor, de er mestre. Så længe, I uden for jer selv søger det, der skal findes inden i jer selv, vil I ikke finde det. Det er på den måde, I altid vil være i stand til at genkende en virkelig mesters lære. De, der lever uden illuminationen, vil fortælle jer, at I må finde en lærer uden for jer selv, men en mester fortæller jer, at I må finde læreren i jer selv. Dette er det grundliggende punkt, som Kristus forsøgte at gøre klart for verden. "Se her og se hisset" er anti-krists lære. "Faderen, som bor i jer", er Jesu sande lære.

Nu er det, I må gøre det i det ydre, som I finder i jer selv, og som er det dybeste i jeres natur. Øvelse gør mester, og det er ved at øve jer i at leve som mestre, eller ved at leve sådan, som live, skal leves, og som I instinktivt føler, en mester ville leve, at I vil opdage, at alt det, I har søgt efter, allerede er til stede som en realitet. Det eneste, der er nødvendigt, er, at I træder ud af den rolle, som I har levet, og ind i en ny tilværelse, hvor I lever livet, som det skal leves. Når man lærer at leve med sjælen, det egentlige "jeg", og

ikke med forstanden, bliver alt i livet klart og forståeligt. I ved, hvad I skal gøre og hvad retning, I skal tage, og livet bliver enkelt og harmonisk. Det er livet, sådan som det var meningen med det, og sådan som det virkelig er, - livet sådan, som vi i den yderste konsekvens må leve det. Børn lever kun i tankens verden, når vi har lært dem det. I begyndelsen lever de naturligt, og vi skulle hellere blive som de, fremfor at gøre dem lig os. Det betyder ikke, at vi skal leve livet uden intelligens og uden tanker. Men det betyder, at vi lever i sand intelligens, og at vore tanker bliver resultatet af et oprigtigt udtryk for vort indre væsen.

13. Det er klart, at det vil kræve nogen beslutsomhed at foretage denne fuldstændige omvæltning fra det, vi lader til at være, til det, vi virkelig er, og til at træde ind i livet, som det er. Hvad end en hindu tror på, giver han alt for det. Han er parat til at vandre hundreder af kilometer for at opfylde det, som han tror er hans åndelige pligt. Når vi bliver lige så fast besluttede på at være det, som vi instinktivt føler, vi burde være, vil vi nå målet uden vanskelighed. Vi må holde op med at håbe og ønske og i stedet give os til at gøre og være.

EN KORRESPONDENT SKRIVER

NB: I betragtning af den interesse, det vil have, og de nyttige forslag til eleverne, der findes i det følgende brev fra Mrs. Grace G. Hahn, lader vi det indgå i lektionen på dette sted. Mrs. Hahn var medlem af den samme ekspedition til Indien som Mr. Spalding.

"Jeg vil forsøge at fortælle om noget af det, vi har oplevet siden mit sidste brev.

Mr. M. M. Ghose, som er en ven af Mr. Spalding, inviterede os som sine gæster på en tur med en flodbåd til Dacca, Swami Paramanandas "ashram" (Swami = religiøs lærer). Det ville være svært at beskrive den jungle, vi sejlede igennem. På sine steder var floden så smal, at to både næppe kunne passere hinanden. På andre steder var den derimod 7-800 meter bred. Alt gik vel, efterhånden som rejsen skred frem, men den tredje dag om aftenen ved otte-halvnetiden, da de fleste af os sov i vore køjer, følte vi et frygteligt bump og hørte høje skrig.

Vi blev hurtigt klar over, at vi var stødt sammen med en anden båd. Der var naturligvis nogle minutters forvirring og skræk, og vi fik at vide, at den anden dampers lægter sank på nogle få minutter. Vi havde fået skader, men der var ikke gået menneskeliv tabt. Vi kunne ikke sejle videre, så vi ankrede op for natten. Lysene var ødelagte, og bådene lækkede svært. Vor værts lille søn trådte roligt ind midt i kredsen af opskræmte mennesker på dækket og sagde: "Gud har frelst os alle, Baba (far), kan jeg så ikke godt gå i seng?" Der blev stille i nogle sekunder, og vi blev alle klare over, at den lille hindudreng havde givet os noget at tænke over. Vi gik roligt hver til sit med en fornemmelse af, at alt var, som det skulle være. Her var spiren til en mester, der kunne berolige en hel bådfuld af mennesker ved sin rolige tillid og enkle barnetro.

Næste morgen fortsatte vi langsomt til den næste by og tog toget tilbage til Calcutta. Vi skal møde nogle betydelige hinduer. En Mr. Sircar overrakte Mr. Spalding sin bog, og jeg vil gerne citere et enkelt afsnit af bogen, da det greb mig stærkt: "Hele sandheden og livet i sin fagreste blomstring

kan ikke opleves, medmindre alle kræfter både naturlige og åndelige kan styres og bruges til livets udfoldelse i voksende skønhed". Vi har tilbragt mange, mange timer sammen med ham og føler os meget beriget af det.

På Calcuttas universitet hørte vi en eftermiddag en historie, som jeg finder det vel værd at fortælle, da der er noget at lære af den. Historien foregik år 600 f. Kristus. Selv dengang var der uoverensstemmelser om læren, så en del af tilhængerne skilte sig ud fra hovedgruppen og forsøgte at overtale læreren til at skifte synspunkt. Efter nogen tid indså lederen af den udskilte fraktion, at det var nytteløst, og besluttede at tage sagen i sin egen hånd.

Han lagde sig i baghold, og da læreren kom forbi, trak han sit sværd. Da den overfaldne lærer segnede om, kaldte han angriberen hen til sig og bad ham sætte sig hos ham et øjeblik, da han ønskede at tale til ham med sine sidste ord. Venligt og kærligt sagde han da til ham, at han skulle fortsætte sin vej lige frem, da der da ikke ville være nogen, der ville få at vide, hvad der var sket, hvorved mange mennesker ville blive skånet for at skulle hævne hans død, for i virkeligheden gik han videre til en større forståelse, men hvis han vendte tilbage samme vej, som han var kommet, ville han blive årsag til, at mange andre måtte lide på grund af det, han havde gjort. Den store mester gav sin lektion til den mand, der troede, han kunne gøre ham fortræd.

Vi forlod Calcutta sidste mandag og ankom til Swami Omkars "ashram". Det var sådan et dejligt, fredeligt sted på landet tyve kilometer fra jernbanen. Efter et par dages hvile blev hver af os enkeltvis kaldt ind til samtale med swami'en. Som jeg sad der og lyttede til det, han sagde med sin stille og rolige stemme, så jeg det skær af lys, der var omkring ham og bag ham. Jeg var tryllebundet i nogle sekunder og bange for, at det ville forsvinde, men det holdt sig, så længe jeg var der. Værelset havde et særligt lysskær, som Mr. Spalding så ofte har beskrevet det for os. Det var første gang, jeg oplevede det, og det er en oplevelse, jeg altid vil huske og glæde mig over.

I aftes blev jeg igen begunstiget med to timers samvær med swami'en. Han forklarede i detaljer betydningen af det at være mester og af at leve en mesters liv. Mestre bliver først og fremmest deres egne mestre eller herrer. Herredømmet over vrede, jalousi, begær, egoisme, besiddertrang - hustruen, der ejer manden, og manden, der ejer hustruen - selviskhed og tusind andre ting, som vi har belemret os selv med.

Vi kom tusinder af kilometer for at møde en mester, - en, som er nået frem til det, som vi både kan og må gøre hjemme hos os selv og i vore egne omgivelser. Akkurat som koen, der synes, at græsset er grønnere på den anden side af hegnet, selv om der er rigeligt, hvor den står. Swami'en regner to ord som det grundlag, hvorpå vi kan starte på vejen, og det er ordene øv jer. Øv jer hver dag ved at praktisere det, I allerede ved. Øv jer i at beherske jeres vrede. Øv jer i at elske alt i universet. Det er et højt krav, jeg sætter til jer, men ved stadig øvelse, time for time og dag for dag

vil vi snart se resultaterne og således være rede til nye lektioner i livets skole. Disse stille mænd kender værdien af

loven om herredømmet over sig selv, og derfor blander de sig ikke med dem, der endnu ikke har lært at være stille i det mindste i nogen tid hver dag. Hvorledes kan vi nogen sinde gøre os håb om at få kontakt med dem i vor vestlige sindstilstand, der er præget af kaos? Argumenter smækker kun døren i. Kun et åbent sind og intuitionen åbner dørene på vid gab. Dette har jeg indtil nu lært i Indien. Jeg troede, jeg vidste det før, men når man kommer i berøring med en af disse hellige mænd, bliver man hurtigt klar over, at det kun var teori. Det kræver øvelse i virkelig forstand og sjælens oprigtige trang dertil at beherske sit eget "jeg" og virkelig blive sådan, som de er.

Der er en prægtig hindudreng her på 12 år. Han er en lille mester i sin vorden. Han forudser ethvert ønske eller behov, før vi er i stand til at udtrykke det. Øjnene er sjælens spejl, og derfor må man se den udstråling, der er i den drengs smil, for at kunne tro det, når han står stille foran én og ønsker at betjene én. Han stod ved min dør i aftes og syntes at vægre sig ved at gå. Da jeg endnu ikke er vant til hinduernes skik og brug, ventede jeg på, at han skulle give udtryk for, hvad han ville, og da han gik frem imod mig med sit vidunderlige smil, så han mig lige ind i øjnene og sagde: "Jeg holder så meget af Dem". Så vendte han sig og var borte på et øjeblik. Under vore meditationslektioner sidder han ubevægelig og stille i en time. Nogle af de ældre falder i søvn, men det gør han ikke.

Vi tilbragte en lykkelig uge sammen med swami'en og begav os så sydpå til Madras. Mr. Spalding rejste i forvejen til Tiruvan-namalai, hvor han traf Paul Brunton, forfatteren til "The Secret Search of India" (dansk udgave: Bag Indiens lukkede døre. Strubes Forlag - [link til original](#)).

Mr. Spalding telegraferede til os om at komme, og efter en nats rejse skulle vi møde Mr. Spalding og Mr. Brunton. Vi blev ført til en af de største nulevende indiske helgener, Sri Ramana Maharishi's "ashram". En hel del mennesker sidder på gulvet i mange timer med korslagte ben blot for at være sammen med dette fantastiske menneske. Han er en af de hellige mænd, der ofrer sin tid på sine elever. Han taler aldrig, medmindre der er blevet stillet ham et spørgsmål, og før han svarer, sidder han stille, indtil svaret kommer indefra. Dette møde alene er hele rejsen værd.

Fra Tiruvannamali tog vi til Pondicherry. Her lever der en betydelig mand, men han viser sig kun offentligt tre gange om året. Næste gang er den fireogtyvende februar. Denne "ashram" er en af dem, man vil huske længe. Her lever der et betydeligt antal mandlige elever, og man føler sig stærkt tiltrukket af dem. Deres ansigter stråler af det liv, de lever, og man lades overhovedet ikke i tvivl. Her erfarede vi, at der ville finde en "mela" - et pilgrimsmøde - sted i Allahabad den trettende januar. Vi tog til Calcutta og derfra videre til Allahabad. Aldrig vil jeg glemme det syn, vi så ved denne "mela". Der var pilgrimme fra alle egne af Indien, der kom for at bade i Gangesflodens hellige vand. Det er her, de to floder Ganges og Jumna løber sammen. Vandet er iskoldt, og alligevel kaster de sig ud i det. De er kommet langvejs fra under frygtelige strabadser for at deltage i dette religiøse ritual. En million mennesker med den ene tanke: at bade i Ganges på denne specielle dag. Der var så mange forskellige måder, hvorpå de gennemførte dette. Nogle var nøgne, andre opførte sig på en måde, der grænsede til vildskab, nogle sad

på elefanter og kameler, andre på oksekærrer, men alles mål var Gangesfloden. Jeg var meget imponeret over den religiøse begejstring, der uden for enhver tvivl blev lagt for dagen. Hvad var det, der kunne få en million mennesker til at komme til Ganges-floden? Det var ud over min forstand, og et spørgsmål syntes at køre rundt og rundt i hovedet på mig: Hvad er det, jeg søger efter på dette sted?

Da jeg var kommet tilbage til hotellet, syntes svaret at komme, og det gik ud på følgende: Du søger efter det egentlige grundlag for et broderskab. Hvordan kan man være ét med hele menneskeheden, hvis man kun ser på de ydre former; hvis du tror, dette er en flok psykopater; hvis du fastholder, at sort er sort, og hvidt er hvidt? Ser du ikke den samme kærlighed banke i hjertet hos den moder, der kærtegner sit snavsede, syge og forkrøblede barn, som vælter sig i snavs, plages af fattigdom, hjemløshed og sult, og som vandrer milevidt under forfærdelige strabadser blot for at bade i Gangesflodens hellige vand? Hvad andet end den medfødte gnist af guddommelighed ville kunne få dem til at fortsætte for at lægge det hele for fødderne af det, de opfatter som Gud? Vi dyrker Gud i luksus, - de har intet. Deres fødder er trætte og ømme, deres energi er alt, hvad de ejer, og dog giver de den for at komme en gang om året, og hvert sjette, tolvte og fireogtyvende år for at mødes i fællesskab og bade og tilbede på deres måde. Tænk engang, en million mennesker på et lille område, fredelige, lykkelige, syngende og glade. Der ses ikke tegn på forvirring eller stridigheder, enhver respekterer de andres ret til at tilbede på den måde, de nu synes bedst om.

For mig at se udtrykkes det ægte broderskab her under ufattelige vilkår, tusinder af vilkår, som vi aldrig havde tænkt kunne forekomme, og dog udtrykker disse pilgrimme en kærlighed, og deres øjne afslører uudgrundelige dybder, som vi vel kunne misunde dem. Og alle dyrker de Gud, Gud, Gud. Der er mange forskellige sprog, der er rige og fattige, halte, forkrøblede og blinde. Men et smil vil altid fremkalde et smil. Faktisk synes de at være forbavsede over, at vi vil nedlade os til at hilse dem efter deres egen skik. Jeg gad oprigtigt vide, om vi ville smile under de samme omstændigheder. Kunne eller ville vi på hænder og fødder kravle til Gangesfloden for at tilbede Gud med hele vort væsen, når vi næppe var i stand til at holde sammen på sjæl og krop? Jeg spørger bare: Kunne vi det?

Vi så sadhu'er med filtret hår og kroppen dækket med aske, nøgne med undtagelse af et lændeklæde. Jeg spurgte, hvorfor nogen skulle behandle deres krop på denne måde, og svaret var, at de havde opgivet al stolthed og ikke længere beskæftigede sig med denne verden. Det er nu deres opfattelse af tingene, og når alt kommer til alt, handler og tænker vi alle, som vor samvittighed dikterer os og alt efter vor personlige udvikling.

Vi vil gerne tage os godt ud og pynter os, medens de går til den anden yderlighed og tilbringer hele deres liv i huler og rundt omkring i Himalaya-bjergene i deres meditationer om Gud. De må først realisere disse ting i sig selv, før de kan gå ud i verden og lære andre om deres åndelige erfaringer. Vi har mange ismer, trosretninger og dogmer, der meget ofte blot er teoretiske og intellektuelle. Tusinder af disse pilgrimme, der strømmer til fra alle egne af Indien for at deltage i denne store "mela", lever faktisk en guds-

tilværelse, sådan som de forstår det. Der er naturligvis mange professionelle tiggere iblandt, men man lærer hurtigt at kende forskel. Intuitionen er den bedste ledetråd. Tiggere er og bliver tiggere, hvad enten de befinder sig i Indien eller i Amerika. Her ser vi dem i renkultur, medens vi andetsteds ofte møder dem i de bedste samfundslag.

Vi var vidner til, at en mand vendte tilbage fra Ganges støttende sig til en stok, medens hans tjener kom lige bag ham bærende på hans krykker. I kan drage jeres egne konklusioner.

Vi står foran endnu en stor dag. På fredag, den fireogtyvende, indtræffer det sjette års "mela" - eller pilgrimsmøde, så vi bliver og overværer det. Jeg fortsætter dette brev, når begivenheden er ovre. Mr. Spalding har taget to fra ekspeditionen med sig til Ganges i dag. Jeg er blevet hjemme for at få sendt dette brev af sted til jer".

Grace G. Hahn

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Når dette kapitel skal gennemgås, bør Mrs. Hahns brev læses for klassen, da det er en fuldendt illustration til lektionen. Begivenhed for begivenhed, således som ekspeditionen oplevede dem, forklares i lektionen, og underviseren kan nemt drage parallellerne mellem lektionen og eksemplerne i brevet.

Pkt. 1. Det ældgamle eksempel med barnet er ikke ensbetydende med, at vi bliver uvidende eller uintelligente. Det betyder, at vi lever livet, således som det strømmer frem fra vor inderste natur. Det er derfor, børn har svært ved at forstå voksne. De har ikke fået deres sind fyldt med tanker, og de lever kun efter det, de føler inderst inde. Når disse indre følelser er blevet fuldkommen sløvet af alle de tanker, der er blevet proppet ind i børnene, bliver de sløve og ineffektive ligesom de ældre. Tanken er ikke den vigtigste faktor i et liv rigtigt levet, men den er resultatet af at leve rigtigt. Hvert skridt i den menneskelige udvikling kom som et resultat af en eller andens inderste overbevisning, og tanken blev udviklet for at beskrive det, man var nået frem til.

Pkt. 2. Mennesket er i virkeligheden slet ikke begrænset på nogen måde, for det er en gengivelse af det uendelige. Det begrænser blot sig selv via sin egen tanke. Lev livet således, som det udfolder sig indefra, så vil I finde frem til livet, sådan som det er, og finde nøglen til jeres eget liv som mestre. Tanker, ord og handlinger er de måder eller redskaber, hvorigennem livet udtrykkes, men de udgør ikke den norm, hvorefter livet leves.

Pkt. 3 og 4. Universets formål er at fortsætte og fuldkommengøre livet i hele sin udstrækning. Det opretholder kun det i mennesket, der er i harmoni med livet. Det tilintetgør det i menneskets natur, der modarbejder livet. Man siger, at det onde bærer kimen til sin egen undergang, og det er sandt, men kimen til det ondes undergang er det iboende gode, og når det gode manifesterer sig, tilintetgør det det onde og lader intet tilbage andet end det gode. Og livet er det gode, der altid er til stede, og som altid virker for

at fuldbyrde sig selv.

Pkt. 5. Det er ikke intelligent at give sig selv eller andre skylden for noget. Det eneste, der er intelligent, er at beskytte jer selv og andre mod alt det, der er mindre end det universelt guddommelige. Når vi bliver lige så opsatte på at bevare vor egen og andres potentielle natur, som vi er på at bevare vor jordiske ejendom, vil verden være fyldt med virkelige mestre.

Pkt. 6. Sejer selv i spejlet. Er der noget lys i jeres ansigt, når I er kedede af det? Når I stråler af glæde, er der så lys i jeres ansigt? Forestil jer det lys, der ville udstråle fra jer, hvis I levede et liv, som svarer til jeres idealer, og som er jeres liv i samme grad, som I er i stand til at leve det, og som I burde leve det.

Pkt. 7, 8 og 9. "Hvis I ønsker at komme til at kende Gud, så lad som om Han er der".

Hvis I ønsker at vide, hvordan en mesters liv er, så lev selv et sådant liv. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan lære det at kende. Intet menneske kommer til at kende det, der hører Gud til, medmindre Guds ånd, der er i ham, afslører det for ham.

Pkt. 10 og 11. Den afgørende forskel mellem den lære, der udbredes af de illuminerede og dem, der ikke er det, er den, at de illuminerede lærer jer at gå ind i jer selv for at lære tingene at kende. Alle andre søger uden for sig selv og lærer andre at gøre det samme. Der er ingen sandsynlighed for, at I finder det uden for jer selv, som I ikke har kunnet finde i jeres eget indre. Verden giver jer blot det tilbage, som I selv giver den.

Pkt. 12. Man burde studere forskellen mellem sin forstands og sin sjæls tilstand. Forstanden siger sådan og sådan, og at kun dette eller hint er muligt. Sjælen ved, at den er udødelig, at den er mesteren, og den ændrer sig aldrig i det, den gør. Jeres dybeste ønsker er identiske med den måde, hvorpå en mester ville reagere.

Pkt. 13. En fuldstændig forpligtelse over for et ideal er hemmeligheden ved dets virkeliggørelse. Det er ikke det at ønske og håbe på, at noget skal lykkes, men støt og vedvarende at arbejde hen imod målet, der er fuldkommenheden.

Kapitel XII, PRANA.

Det er i dag et velkendt faktum, at den kosmiske livskraft omgiver og gennemtrænger enhver tilstand og ethvert atom, og at denne livskraft kan trækkes ind i os selv med den luft, vi indånder. Enhver handling kan ske i overensstemmelse med denne livskraft, og hver tanke, vi tænker, kan komme til at være i harmoni med den.

Læg mærke til, at det siges, at livskraften kan trækkes ind "med den luft, vi indånder". Det er ikke selve det at trække vejret, der trækker denne livskraft ind i mennesket. Medmindre man udtrykkelig er opmærksom på dette samtidig med vor fysiske vejrtrækning, tilegner vi os det ikke. Det er en livskraft, der er så meget finere end den fysiske luft, at den ikke påvirkes blot af fysiske processer, lige så lidt som man ville kunne tiltrække elektricitet blot ved den fysiske vejrtrækning. Naturligvis bliver en vis mængde elektricitet - eller det, vi kalder elektricitet - tiltrukket vort system ved hver handling, og det samme gælder den kosmiske livskraft, som sommetider kaldes Prana. Hvis I lægger mærke til det, så gør alt det, I retter opmærksomheden imod, et indtryk på sindet. Dette indtryk udvikles til en tanke, og tanken udtrykkes i ord. Dette er en slags åndelig vejrtrækning, ikke sandt? Nu er der en indre opmærksomhed - I kalder det en dyb længsel - efter at blive fuldkommen ud i alle hjørner af ens væsen.

Når den ydre opmærksomhed forbindes med denne indre opmærksomhed, eller når den til stadighed har universets fuldkommenhed for øje, således som det er tilfældet for det, som Seneca kaldte "sjælens øje", da drages de kosmiske kræfter, der findes omkring os, ind i vort væsen. Mystikerne har altid lært, at opmærksomheden er hemmeligheden bag et heldigt udfald, når man har at gøre med de kosmiske kræfter. En dyb, oprigtig og stadig opmærksomhed rettet mod de omgivende sfærer, en fuldkommen afslappet fysik, en altabsorberende interesse og åbenhed i sindet udgør nødvendige forudsætninger, når det gælder om at realisere dette "indre åndedræt", som det kaldes. Dette er "sjælens åndedræt", hvilket vil sige, at man lader sit indre væsen trænge ind i sine medfødte sfærer, den altgennemtrængende livskraft, eller de åndelige sfærer, som Steinmetz kaldte dem, indtil den ved denne aktive opmærksomhed drages ind i hele menneskets væsen.

Da denne livskraft er kosmisk, må den gennemtrænge alle elementerne. Dette er i virkeligheden den kraft, der stimulerer al cellevækst og tillige omfatter kroppens vækst såvel som planternes. Den indgår faktisk i enhver form for vækst og er selve det, der opretholder livet. Den bliver også det, som absorberer livet, for ligesom enhver anden kraft er den både positiv og negativ og reagerer i sig selv, akkurat som hvirvlende luftstrømme agerer og reagerer indbyrdes. Man kunne sige, at luften ånder eller bevæger sig og på samme tid handler i sig selv og påvirker sig selv.

Metoden, der anvendes ved bevidst tilegnelse af den universelle, kosmiske livskraft, eller prana, kaldes normalt pranayama. Man kunne også kalde det prana-indånding eller udøvelsen af bevidst indånding af den kosmiske livskraft. Det er vanskeligt at definere den nøjagtige procedure, og det ville tage for lang tid og for megen plads at angive hele teknikken ved det praniske åndedræt. Til at begynde med

omfatter teknikken almindelig vejrtrækning, dernæst kan enhver med omhu og i oprigtighed finde frem til sin egen metode, når processen skal afbalanceres. Som nævnt ovenfor, er opmærksomhed det mest fundamentale, når processen skal praktiseres, dvs. opmærksomhed over for den højeste energikilde, der findes, - den altomgivende tilstedeværelse, vi kalder Gud. Tanken og sindet må være helt fri for anspændelse, og den metode, der er bedst til at frigøre sindet for anspændelse, er næste skridt i den rette procedure. I virkeligheden er prana - eller det åndelige stof - så fint og følsomt, at det tilbagekastes af den mindste modstand.

Har I nogensinde forsøgt at fange et fnug eller et dun, der svævede i luften? Enhver anspændt eller hastig bevægelse for at gribe det viftede det blot længere bort, men tog man det roligt og ligesom lod det selv bevæge sig ind i ens hånd, viste det sig at være den rette teknik. Det er det eksempel, der kommer nærmest. Det er også ligesom at prøve på at huske noget, man ikke kan komme på. Hvis man anstrenger sig voldsomt, kan man ikke huske noget, men hvis man lader tanken hvile og roligt bevæge sig omkring emnet, så kommer det, man gerne ville huske, hurtigt frem i erindringen. Således er det med prana, det drages ind i ens natur ved ro og tillidsfuldhed. Enhver fase i sindet må frigøres, og kroppen må være fuldkommen afslappet. Man må have en fornemmelse af fuldkommen frihed og ubegrænsethed, som om kroppens celler bevægede sig bort fra hinanden, indtil de næsten stod adskilt fra hinanden. Denne øvelse fortsættes, indtil man helt og holdent mister fornemmelsen af fysisk begrænsning, og da har man mentalt og fysisk den rette modtagelighed over for dette universelle stof. Det kan da trænge ind i hver celle i kroppen, - det bliver det nærende og styrkende element for alt liv og især for det menneskelige legeme. Denne metode til styring af kroppen holder den ung og livfuld.

5. Det er en øvelse, der giver styrke og kraft og giver kroppens celler mulighed for at udvide sig, hvorved kroppen får en større iltning. Det er en fuldendt åndelig luftning af hver celle i kroppen ved de oprindelige sfærer, hvoraf den skabtes. Ligesom man i en lysstråle finder de forskellige farver, således finder man i prana alle livselementerne, som udgør den egentlige kerne i alle de mindre kræfter. Prana er ikke ilt, men det, der giver ilten sit liv, og som er selve essensen i ilten. Det er det, der giver elektriciteten sin kraft og sindet sin bevidsthed. Med andre ord: Prana er den virkelighed, der lever i, og som er baggrunden for og opretholder alle de mindre kræfter. I skriften kaldes det Guds ånd. Prana-yama - den åndelige vejrtrækning - muliggør den rette ekspansion af alle de stoffer, der optages i kroppen til gavn for dens vækst, og på grund af denne ekspansion iltes eller "luftes" alle stofferne, som vi kalder det, når vi udsætter noget for luftens eller solens påvirkning, så det kan blive friskt. Materialer, der pakkes for tæt sammen, bliver "indeklemte", men hældes de adskilte, så luften og især lyset kan trænge ind, bliver de friske. Det samme sker, når kroppen slappes af, når sindet og ånden frigøres, når hele naturen udvides for bevidst at lade prana trænge gennem alt, - da bliver hele naturen forfrisket, genoplivet, vederkvæget og får næring. Dette er pranayama eller det åndelige åndedræts kunst. Men det er opmærksomheden, der er den fundamentale hemmelighed ved øvelsen. I må jo også være opmærksomme på solen for at kunne få det største udbytte af et solbad.

Det er ved denne øvelse, visse yogier er i stand til at ophæve deres fysiske eksistens i en vis tid. Dette sætter hele systemet i hvile og fornyer det ved kontakten med dets oprindelse. Det bringes tilbage, og de oprindelige livselementer kontaktes igen af selve kroppen. På samme måde og med samme resultat kan de ophæve åndedrættet. Det er ligesom at komme op til overfladen og trække vejret, efter at man har været neddykket i nogen tid. At forsøge på at ophæve jeres eksistens og åndedræt ville være det samme som at drukne jer selv bogstaveligt. Men at udvide sig og slappe så meget af, at man begynder bevidst at føle de livgivende sfærer, gør én så levende og vital, så forfrisket og mæt, at man ikke føler behov for det ydre åndedræt eller kroppens ydre aktiviteter. Man bliver levende indefra.

På samme måde, som denne øvelse giver kroppen vitalitet, giver den også sindet fornyelse. Grunden til, at mennesker ikke tænker klart, er den, at sindet er for anspændt, for sammentrængt, om man så må sige, så at det ikke fungerer frit. Når man praktiserer pranayama, udvider hele ens natur sig og fungerer mere frit og fuldstændigt. Det er som at løsne lejerne på en maskine, når de er for stramme, og give olien mulighed for at trænge ind. Så bevæger den sig med større lethed. På samme måde kommer erindringen strømmende fra tusind forskellige kilder, og man kommer til at huske det, man var fra begyndelsen.

Det kommer uden nogen som helst anstrengelse, og alt, hvad man gerne vil vide, kommer man straks og uden vanskeligheder i tanke om. Da prana gennemtrænger alt, må der være et nært forhold mellem prana og denne tankefunktion. Prana tillader ikke, at der forekommer nogen splittelse i funktionen, thi det forener alle de menneskelige funktioner med det universelle. Prana er naturligvis universelt og åbner mulighed for alle aktiviteter, tusinder og tusinder af aktiviteter på samme tid. Prana er en strålingsenergi, der er basis for alt stof. Stoffet er naturligvis i sin oprindelige tilstand energi, og energi er stof. Det, vi forstår ved energi og stof, er kun to aspekter af én og samme primærenergi, og denne primære energi er prana - eller ånden.

Vi kan med større sandfærdighed sige, at prana er et af de elementer, der indgår i ånden, for ånden er ikke blot energi, men også intelligens og stof. Den er mere kompliceret end æter. Den vestlige verden definerer æter som prana, skønt der er en forskel på, hvor fintfølede de fungerer og opfører sig. Æter er noget, der udvikler sig, medens prana altid er aktivt. Æter er prana, der er ved at blive til, eller på vej mod manifestation. Alle naturens bedste kræfter såsom elektricitet og ydre drivkræfter er sektioner og medier, hvori og hvorigennem prana virker.

Når det menneskelige legeme eller nogen anden skabning går i opløsning, vender de tilbage til prana, først til de forskellige former for energi og dernæst tilbage til den universelle og primære kraft. Hvis prana konstant blev modtaget i hele menneskets væsen, ville det fysiske i al evighed blive styrket, eller det ville blive mere og mere vitalt, mere og mere levende, og den sidste fjende ville være overvundet. Der er nogle, der overvinder alderdom og død ved hjælp af en forståelse af prana under hele livsløbet. De genopbygger kroppen ved pranas påvirkning. Dette sker i lille målestok, hver gang man sover eller hviler sig, men når

man dertil lægger en bevidst opmærksomhed over for pranas tilstedeværelse og slapper sind og krop fuldkommen af, da indånder opmærksomheden det altid tilstedeværende prana, så det gennemtrænger hele ens skikkelse og væsen, og således opnås den højeste grad af fornyelse i sind og krop. I vil forstå, at intelligensen er skabningens primære attribut, og bevidsthedens aktivitet er prana, eller skabningens vitale kraft, og stoffet er den form, hvorigennem begge handler. Intelligens, liv og stof er elementernes treenighed, deres første oprindelse, således som det defineres i den vestlige verden. Intelligensen er det vidende aspekt. Livet er det levendegørende eller vitale aspekt. Stoffet er det aspekt, der har formens eller skabningens egenskab. Prana anvendes normalt som omfattende både stof- og livselementerne, og disse er de redskaber eller medier, hvorigennem intelligensen direkte handler og bestemmer de skabte former. Denne primære intelligens, livet og stoffet, er blot den almægtige Gud i aktion, men det må blive et bevidst faktum for hvert enkelt menneske. Det bliver noget selektivt for den enkelte og er noget, der er til bevidst nytte for den enkelte alt efter, om man udvælger det.

Den kosmiske stråle, som Millikan omtaler, er en pranisk bølge. Man vil opdage ni sektioner i den kosmiske stråle, som alle ni afgjort er af pranisk oprindelse. De kan være til stor gavn, hvis de bruges rigtigt. Disse ni stråler udgår fra den praniske energi på samme måde, som de syv farver udgår fra én stråle af rent, hvidt lys. Skabningen er blot en opdeling og kombination af påvirkninger - eller energi, som vi kalder det - der udgår fra de praniske ætre.

Når vi søger tilbage til alle tings centrum, er det rent lys, og dette er det indre lys, Jesus talte om. Det er forklaringens eller illuminationens lys. Jo større menneskets åndelige opvågning er, desto stærkere er lyset. Har I ikke lagt mærke til, at et menneske, der vækkes til glæden, har noget strålende ved sit ansigt? Når man er åndeligt vågen, er lyset tilsvarende klart. Det er grunden til, at kunstnere maler Jesus med en glorie af lys. Lyset er liv.

Dette er "det lys, der oplyser ethvert menneske, der kommer til verden", og det er den ild, hvorigennem de indviede i de okkulte lærer måtte vandre for at kunne udvælges til illumination eller forklaring. Dette lys omgiver os fuldstændigt og udgår fra de praniske ætre. Det er det lys, der er skabelsens begyndelse og dens afslutning.

Når I kommer til at leve i lyset, ligesom I nu lever i det kødelige, vil I blive udødelige, for lyset dør aldrig. Jeg lagde mærke til en rapport om et mærkeligt lys, der skinnede i Transjordan, skønt arkæologerne var fuldkommen overbeviste om, at der ikke var spor af en ældre civilisation. De, der fulgte lyset, fandt frem til og afdækkede meget hurtigt nogle arkæologiske fund. Det er også sket i Persien. Vi har endnu ikke set det i Gobiområdet. Men der går historier om, at lyset altid viste sig i det område. Vi har faktisk en komplet beretning om, at lyset viste sig over det første Babelstårn, et tårn, der blev bygget af sten i form som en trinpyramide. Dog kan dette lys kun ses med det "énrettede øje", dvs. med en så koncentreret opmærksomhed, at alle menneskets sanser og evner styres i én retning, og den retning må være den, som skriften kalder "Hans åsyns lys".

Dette er lyset fra Det ny Jerusalem, som er omtalt i Johannes' Åbenbaring. Johannes vidste, hvordan han skulle bruge det praniske lys. Han udvidede sit syn, så han kunne se det hele. Det er naturligtvis langt ud over det, vi forstår ved clairvoyance, selv om clairvoyance er en fase af det og faktisk er et skridt tilbage i udviklingen. Det er som at leve i genskinnet fra det virkelige lys, det lys, der oplyser ethvert menneske, og som er inden i det selv.

Vi må gå fremad mod dette lys, så vil de lavere sanser, der holder os tilbage eller borte fra vor fødselsret, slippe deres tag. De begrænsede aktiviteter leder os bort fra udfoldelsen, og brugen af det praniske lys, der sker ved de højere sanser. De psykiske evner vil falde på plads og blive værdifulde værktøjer, når det praniske lys udfolder sig. Det praniske lys vibrerer ved langt højere frekvenser end de psykiske kræfter. I øvrigt er medievirksomhed og såkaldt psykisk udvikling ikke skridt på vejen mod udfoldelsen af det direkte praniske lys.

Pranisk lys kan altid påkaldes til at besejre nedbrydende kræfter, der mod-står det, akkurat som lys kan anvendes til at bortvejre mørke. Det kan blive centrum for jeg er. Erklæringen: "Jeg er styrken i det praniske lys, og jeg projicerer det og fremkaster det som værende almægtigt", vil hver gang bryde denne tilstand af modstridende kræfter eller stemmer. Men det må fremsiges med den stemme, der tilhører Kristus-personen, som er det virkelige jeg er i hvert individ. Dette jeg er er ikke over dig eller uden for dig, men midt i centrum af dit væsen. Det var det, der var Jesu tanke, da han sagde: "Jeg har intet undtagen det, der kommer i Kristi navn og gennem Kristi kraft". Dette er den højeste legemliggørelse af prana.

Kristi forklarelse fandt sted, da Jesu bevidsthed blev forenet med det faktum, at intelligensen, livet og stoffet, når alt kom til alt, var en enhed, og det var denne enhed, han kaldte Faderen, eller oprindelsen, som alle spektrets forskellige farver, der vender tilbage til ét rent, hvidt lys.

Der er kun én bevidsthed, ét princip og én sans. Dette bliver kun kompliceret, når vi i for høj grad beskæftiger os med differentieringer eller tilsyneladende forskelligartede funktioner og evner. Opfatter man forstanden som noget, der fungerer med mange forskellige evner, splitter man blot sig selv yderligere og drages længere og længere bort fra sin oprindelse. Se, vi har kun én Gud. Med denne ene tanke, eller holdning, at de praniske kræfter altid fungerer i os og omkring os, bliver vi forenet eller ét med helheden. Johannes sagde, at det, der er uden for, i virkeligheden er i det indre. Han bragte det ret frem til den store praniske kraft, der altid er til stede og altid er aktiv, og denne aktivitet er den eneste, der forekommer i alt, hvad der er skabt, og i hele rummet.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Den foregående lektion, der af Mr. Spalding blev holdt for Indien-ekspeditionen, behandler et emne, der er af væsentlig betydning for enhver elev. Lektionen afdækker det nære forhold, der består mellem de hinduistiske videnskabsmænd ved Calcuttas Universitet samt andre af Østens videnskabsmænd og Orientens religion. Vi nærmer os hastigt den tid, hvor de store forskelles mure helt vil falde, og hvor den endelige forening af religion og videnskab vil finde sted,

idet de vil blive almindeligt anerkendt som værende én og samme ting, endskønt de ofte kan nærme sig et enkelt spørgsmål fra modsatte sider.

Pkt. 1. I spørgsmålet om at leve livet fuldtud bør det gøres ganske klart, at mennesket ikke opretholder livet ved det, man sædvanligvis har betragtet som væsentligt. Menneskets egentlige næring må nødvendigvis søges i de kræfter, der medvirkede i begyndelsen, da mennesket blev skabt. I disse kræfter findes alle de elementer eller grundstoffer, hvoraf alle synlige former er skabt, og kun ved en bevidst kontakt med disse oprindelige kræfter kan mennesket gøre sig håb om at leve livet fuldtud med alle de muligheder, livet rummer.

Pkt. 2. Det "kosmiske åndedræt" er ikke noget fysisk åndedræt, men er en bevidst kontakt med de livskræfter, der rører sig i de åndelige ætre, der omgiver os. At trække vejret er at modtage luftens grundstoffer i sig og dernæst udånde det, som kroppen ikke optager. Den åndelige vejrtrækning består i, at mennesket i sin bevidsthed optager det, der findes i de åndelige ætre, og det foregår ved hjælp af sindets rolige og intense opmærksomhed. Man sætter det ofte i forbindelse med det fysiske åndedræt, men det bør ikke forveksles med denne proces.

Hvad man end betragter, så modtager man indtryk af det i bevidstheden, og alt, hvad man gør, er et udtryk for det, der således har efterladt indtryk hos én. Ved at rette opmærksomheden mod de åndelige sfærer drager man disses grundelementer ind i sit væsen, og hele ens livs udtryk styrkes og forøges på grund af det, der optager ens opmærksomhed.

Pkt. 3. Man burde tænke over denne gennemtrængende tilstedeværelse af alle de kræfter, der ligger i det at være, indtil man bliver sig disse kræfter lige så bevidst, som man nu er det, hvad de ydre former angår. Dette er hemmeligheden bag udviklingen af ubegrænset magt eller det at være mester.

Pkt. 4. Det praniske åndedræt er ikke noget, der er mystisk eller vanskeligt, og det kræver ikke omfattende instruktioner. Man lader sig uden vanskelighed bage af solskinnet, for det er nu engang solens natur at påvirke alt, hvad den skinner på. Men de vitale kræfter, der findes i de åndelige sfærer har en endnu større kraft. Og en afslappet og rolig opmærksomhed er hemmeligheden bag dette.

Pkt. 5. Fysiske spændinger opstår ved muskelkontraktioner, der skyldes mentale kontraktioner, og disse forårsages ved, at man koncentrerer sig om de tilsyneladende begrænsninger, der er i egne og omgivelsernes muligheder. Et videre perspektiv i opfattelsen aflivet frigør sindet, som igen frigør kroppen. Giv hele dit væsen en god pranisk udluftning hver dag, så skal du bare se, hvordan alle evner og muligheder forøges.

Pkt. 6. At ophæve livsfunktionen i en vis tid er ikke blot et spørgsmål om at standse kroppens fysiske processer. Det er det samme som at identificere sig med en højere funktion, som tilgodeser alle det fysiske legemes behov, og da er de såkaldt normale funktioner ikke nødvendige. Det højeste overgår altid det, der er lavere, og opfylder de behov, der

findes på det lavere niveau. Forsøg ikke på at holde op med at spise eller trække vejret eller at få hjertet til at gå i stå. Koncentrér jer om den guddommelige tilstedeværelse, indtil I opdager, hvorledes det styrker hele jeres væsen.

Pkt. 7. Vitalitet eller livsenergi er ikke et resultat af føde eller vejrtrækning. Det er den aktivitet, der følger, når universets livskraft igen lever i det menneskelige væsen.

Pkt. 8. Ånd er det, der virker i hele universets skabelsesmaskineri, det er Gud, når han handler. Denne virksomhed involverer alle de elementer, der indgår i Guds væsen, og indeholder derfor alle skabelsens elementer.

Pkt. 9. Død og forfald er blot et udtryk for manglende kraft fra den oprindelige livskilde og fra éns indre "jeg", og det samme gælder fiasko og fattigdom.

Pkt. 10 og 11. Det universelle princip ved, hvad det gør, og det ved, hvad vi bør gøre for at opfylde dets formål og hensigter. Retter vi konstant opmærksomheden mod åndens virke, ved vi det og får samtidig kraft til at gøre det.

Pkt. 12 og 13. Lys er liv, men der findes højere former for lys, ligesom der findes højere former for ætre og energi. Kun det menneske, der praktiserer Guds tilstedeværelse, kan vide nøjagtigt, hvordan dette lys er, men den, der hengiver sig til dyb meditation, fanger ofte et glimt af det.

Pkt. 14. Sand clairvoyance - klarsyn - er ikke det at se former og skikkelser, men det er den sindets årvågenhed, som ser og erkender de rene åndens handlinger.

Pkt. 15. Vent ikke på at nå til et vist præstationsniveau, før I føler jer værdige til at slå ind på den vej, der fører til forklaring eller illumination. Træd ind i lyset og lad det brænde alt det falske bort. Giv slip på jeres fejl, jeres sygdomme og de vilkår, I ikke ønsker. Se frem mod lyset, så eksisterer disse ting ikke længere.

Pkt. 16 og 17. Pranisk lys, eller åndeligt lys, er ikke noget, der er vanskeligere at opnå end det fysiske lys. Det er altid på vej hen imod jer og strømmer lige hurtigt gennem jeres højeste idealer og jeres mindste behov, og det med en uendelig hastighed, akkurat som det fysiske lys, der øjeblikkeligt skærer igennem en stor eller lille sprække.

Pkt. 18. Når alt reduceres til én enhed, forenkles hele vort liv og åndelige udvikling.

Kapitel XIII, KVANTETEORIEN.

Der er fysiske principper involveret i et studium af kvanteteorien. Det er teorien om energiens fordeling i naturen. Den blev udviklet ved Berlins Universitet som et resultat af en undersøgelse af strålingen fra sorte objekter. Denne undersøgelse førte til den konklusion, at alle former udstråler en bestemt energi, og at der ikke findes nogen form i hele verden, der er en død masse. Enhver tilstandsform indeholder en grad af energi, og denne energi er en distinkt del af den energi, der fylder det uendelige rum. Den mængde energi, der udstråler fra hver enkelt tilstandsform, er direkte proportionel med formens forhold til den universelle energi.

På samme måde som et pendul svinger i en kortere eller længere bue alt efter den kraft, hvormed dets svingninger blev startet, således bevarer alle tilstandsformer den mængde aktiv energi, der var påkrævet, da de blev udsendt. Denne energi bevares af den pågældende form i samme grad, som den bevarer sit forhold til den energi, der udsendte den. Hvis pendulet standser, er det, fordi dets drivkraft er ophørt med at udøve sin indflydelse på det. Stoffet bliver mindre og mindre aktivt, efterhånden som det mister noget af sin kontakt med den oprindelige drivkraft, der satte det i bevægelse. Når denne energi ophører med at virke i formen, går den til grunde.

Hvad angår det metafysiske, har dette stor betydning for mennesker i den vestlige verden. Bevægelsen i De forenede Stater kom under depressionen, og alt, hvad det betyder, er, at den ikke var baseret på noget faktum. Det vil igen sige, at den var baseret på en halv sandhed. Der findes et faktum bag vor metafysik, men dette faktum blev overset og misforstået af de fleste og af dens eksponenter i De forenede Stater. Dette vil altsammen blive diskuteret, når vi behandler kvanteteorien.

Østens verden, som består af folk med en højere tankeverden, har kendt de fakta, der er fremsat i kvanteteorien tidligere. De beskæftiger sig kort sagt kun med ét faktum: Alle tings universelle natur, og som en følge heraf har de et fast grundlag for både videnskab og metafysik.

Den vestlige verdens psykologi er kun at betragte som børns leg. Den er i høj grad baseret på teorier. Når som helst man beskæftiger sig med inddelinger af det mentale, det materielle og det fysiske, må man nødvendigvis basere mindst 75% af sine beregninger på teorier. Opdeling og adskillelse fra helheden er ikke enhed, og enhed er ikke forenelig med opdelinger, og grundlaget for det skabte er, at det er en enhed.

"Jeg er den, jeg er, og der findes ingen ved siden af mig", er den evige erklæring af den kendsgerning, at alle ting repræsenterer én enhed. Det direkte brud på denne fundamentale enhed består i at betragte sindet som bestående af faser eller forskellige egenskaber, når sindet i virkeligheden er én enkelt enhed, ikke blot i det enkelte individ, men også som en del i og af universet.

Materielle former er ikke noget, der er isoleret fra eller uafhængigt af universet, men er ét med det universelle stof. Det fysiske menneske er ikke en isoleret fase i et skaberprogram, men er indeholdt i og ét med universets energi. Bryder man denne universelle enhed, isolerer man

sig selv i en hypnotisk tilstand, hvor man synes at være et separat væsen, og man afskærer derfor sig selv, mister sin vitalitet og ødelægger til sidst sin evne til vedblivende at manifestere sig på dette plan. Fornægter man det forhold, der er mellem det synlige og det usynlige, skubber man sig selv ud af sin egen fysiske krop ud i usynligheden.

Østens filosofi er slet ikke baseret på teorier. Den er baseret på et klart, videnskabeligt faktum eller princip. Dette er den samme tanke, som Einstein fremsætter i kvanteteorien. Han har fremlagt det med større tydelighed end nogen anden videnskabsmand i den vestlige verden. Der er mange, der siger, det er dette, der er springet mellem videnskaben eller fysikken og den sande religiøse opfattelse.

I Østen betragter man ikke religionen som noget teoretisk. Man beviser i virkeligheden, at det ikke er teori, og herved realiserer man selve dette faktum og de muligheder, der ligger i det. Man ser aldrig Østens filosoffer fremsætte teorier om noget. Deres udgangspunkt er altid kendsgerninger. Det er naturligvis ikke kendsgerninger, blot fordi de hævder det, men fordi der ligger et videnskabeligt faktum bag. Dette faktum blev klart afsløret af Jesus, da han sagde: "Jeg og Faderen, vi er ét", hvormed han fastholdt sit eget fællesskab med helheden. Dette er grundlaget for at leve livet fuldtud, og det er kun i samme grad, som denne enhed bevares, at det lykkes mennesket at udsende den energi, der var medvirkende til dets tilblivelse. Det er grundlaget for kvanteteorien, således som den anvendes set ud fra et rent religiøst eller metafysisk synspunkt, og det er grunden til, at Østens filosoffer ofrer så megen opmærksomhed på kvanteteorien. De oplever, at verdens videnskabsmænd vender tilbage til det, der i tusinder af år har været grundlaget for deres egen religiøse tankegang.

Einstein sagde ikke direkte, at alt er ånd. Følgelig gjorde man gældende, at det fysiske eller materielle ikke var noget faktum, man han viste, at det er baseret på én fælles bestemmelse. Han definerede det som ét alment princip, der - som han sagde - samlede al fysik under én hat. Dette er nøjagtigt det, som Østens ypperste tænkere længe inden var nået frem til: At der er kun ét princip, ét videnskabeligt grundlag, og at dette grundlag er noget personligt. Men den vestlige verden går ikke tilbage og drager sine slutninger ud fra dette princip. Den arbejder sig igennem til princippet udefra, og det er derfor ikke nødvendigvis nogen sand ræsonneren, dvs. denne form for ræsonneren er ikke sand videnskabelig.

Al sand ræsonneren arbejder ud fra princippet frem til dets manifestation og ikke fra manifestationen baglæns til princippet. Forestil jer, hvordan det ville være, om man forsøgte at regne en opgave baglæns fra resultatet, eller forsøgte at arbejde sig bagud til princippet ved at studere størrelsen, formen og den almindelige opbygning af en samling figurer. Det er lige netop det, man i den vestlige verden gør i dens forsøg på at løse livets gåde. Ved denne proces bliver man stærkt engageret mentalt, eller som vi siger: intellektuelt. Og som vi allerede ved, bliver deres intellektuelle viden altid revideret, fordi den ikke bekræfter sig selv. Dette er baggrunden for en af vore moderne videnskabsmænds udtalelse om, at alle videnskabelige værker, der er skrevet for mere end ti år siden, burde brændes. I Østen bevæger man sig ud over det

intellektuelle - eller det alment intellektuelle. Den højeste form for intellektuel virksomhed er naturligvis: at ræsonnere sig frem ud fra et sandt princip, der er baseret på det grundliggende faktum. Den hypotese, man i Østen fremsætter, placerer dem på et sandt intellektuelt grundlag, idet de bringer hypotesen frem til en klar tanke.

9. Intellektet i den vestlige verden dækker et stort område, men når ikke til nogen absolut konklusion i sine hypoteser eller teorier. Al videnskab i den vestlige verden er baseret på denne eller hin hypotese eller teori, og man er nået til et punkt, hvor man ved, at der eksisterer visse bestemmende fakta, men man går aldrig direkte til den enkle fællesnævner: det grundliggende princip, når man behandler disse fakta. Østens filosoffer har altid baseret deres præmisser på ét naturligt faktum, - og dér er også grundlaget for kvanteteorien. Et universelt faktum, hvorfra alle former udgår og fungerer, og som er den livgivende kraft i hele skabelsen - den universelle fordeling af energi.

10. Forskellen mellem den hinduistiske opfattelse og monismens teori er den, at sidstnævnte eliminerer alt andet end naturens eller skabelsens blinde kraft. Hinduerne har altid opfattet den som en aktiv, intelligent kraft, der vidste, hvad den gjorde, - en energisk kraft og en kraft, der frembragte et intelligent skaberværk, der bevægede sig hen imod et intelligent formål, samt at enhver, der ville arbejde sammen med den intelligens, der ligger i denne kraft, kunne opnå alt igennem den. Kernen i hele sagen er derfor at besidde den rette viden.

Det, vi har kaldt viden, er passé. Den sande viden ligger uden for sanserne. Det sande grundlag for viden er at kende den motiverende kraft og de mål, den bevæger sig henimod, idet det er denne motivation, eller den indre retning af denne motiverende og universelle kraft, der i begyndelsen fremkaldte alle tings tilblivelse, og som vil skabe alle ting gennem ethvert menneske, der opfatter og arbejder i harmoni med dens hensigt.

Sand viden eller erkendelse kommer gennem samadhi eller stilhed. Den kommer ved en indre følelse eller intuitiv viden, og det er det, vi med rette kalder forståelse. Med alt, hvad I formår, skaf jer forståelse. Når vi adlyder det, vi føler inderst inde, så når vi vort mål, og da har vi den rette viden, thi den er da baseret på princippet virke i os. Dette er den måde, hvorpå al sand viden fremkommer, ikke blot hvad åndelige ting angår, men også i forbindelse med de principper, vi anvender hver dag. Vi opdager visse principper og anvender dem. Dernæst ser vi resultater, og ud fra disse resultater formulerer vi vor viden.

Når man tager den viden helt uden for hypnosens område, kommer man ind til det fundamentale faktum eller den fundamentale sandhed. Der eksisterer ikke nødvendigvis nogen viden i det fundamentale faktum. Dette faktum fandtes før og er større end al viden. Viden eller erkendelse kommer, som hinduerne udtrykker det, direkte fra det fundamentale faktums udtryk.

Når Bibelen siger: "Kødet gavner intet", så betyder det ikke, at kødet ikke er noget værd, - men det har ingen eksistens uden ved ånden, som skabte det. Kødet skaber intet, for det er ikke nogen skaber, men er selv det skabte. Det er ånden, der skaber. Kødet er åndens fysiske udtryk, som mestrene siger. De skelner ikke mellem kød og ånd, mellem det

materielle og det åndelige. Derfor er det det samme for dem, og det er baggrunden for de resultater, de opnår. Ordet, der blev kød, er den sande åndelige skikkelse.

Når ånden arbejder i manifesteret form, adlyder den manifesteringen af en lov, og hvis man kan erkende denne lov, kan man faktisk komme til at erkende ånden. Som Paulus sagde:

"Troen er åndens virkeliggørelse". Det betyder, at troen, når den fører til erkendelsen, er virkeliggørelsen af alt. Så erkender man i stedet for at tro. Det er på dette punkt, sanskrit aldrig afviger. Dette åndens vidnesbyrd, som først er tro og dernæst erkendelse, har skaberkraft. Gennem dette vidnesbyrd er det, mennesker altid er skabende, ikke gennem deres sanser eller deres sans for det materielle eller fysiske, men ved hjælp af alt stof, som er ånd.

Troen er sindets aktive princip. Når sindet handler efter sin indre viden eller erkendelse, modnes det til viden eller bliver selv den absolutte viden. Åndelig intuition er direkte viden, - det er som at tappe den uendelige bevidsthed direkte fra kilden. Den evne til at opnå direkte viden er medfødt hos hvert individ. Nogle realiserer det tidligere end andre, hovedsagelig fordi de er hypnotiseret i mindre grad end andre. Det vil sige, at jo mindre man er underkastet racens accepterede viden, som i virkeligheden er uvidenhed, jo lettere er det at følge det, man ved per instinkt, og det, man føler er sandt. Det foregår til enhver tid i den enkeltes indre og må bringes frem i lyset.

Jesus sagde: "Jeg har intet undtagen det, der kommer i Kristi navn og ved Hans kraft", og han gjorde derved sig selv direkte modtagelig for den åndelige intuition til enhver tid. Det, Jesus gjorde, var faktisk at lære menneskene, hvorledes de skulle bære sig ad i hver af livets faser, for at de kunne blive ét med Faderen, ligesom Han var ét med Faderen, og Hans kontakt foregik altid gennem Kristus, Guds ord, som er det indre faktum i alle mennesker. "Kristus er alt og er til stede i alle", og Kristus er den indre realitet i hvert individ. Der findes kun én form for intuition, ligesom der kun findes en form for fysisk syn. I kan med jeres øjne se og opdage alt, hvad I vil. I kan lede efter skønhed og hæslighed og bruge det samme syn til at betragte det med. Det ene kan være ønsket og det andet uønsket. I kan træne jeres intuition til at udsøge det styrende princip og dets virksomhed, - I kan træne den til at søge de psykiske planer og finde ud af, hvad der foregår dér, - eller I kan træne den til at søge mod jeres næste og finde ud af, hvad der er hans inderste tanker og motiver. Men vendes intuitionen i retninger, hvor det ikke drejer sig om at finde frem til selve princippet virksomhed, da er det en perversion af denne sansen bag alle sanser, og resultatet bliver hypnose, for det slører individets klare opfattelse. Den eneste måde, hvorpå man kan undgå enhver antydning af hypnose, er ved at træne intuitionen i at følge den direkte erkendelses kanaler. Dette er lysets vej, og enhver perversion af den intuitive sans fører ud i mørket.

Okkultismens gamle teori om, at sanserne må dræbes eller ledes i modsat retning, er ikke i overensstemmelse med læren i den rene hinduifilosofi. De siger, at alt er ånd, at sanserne er ånd, men må bruges på denne måde, og at deres sande åndelige betydning må bevares. De bliver udtrykskanaler for det, som intuitionen lærer dem, og som kommer fra ånden. Denne direkte erkendelse er også en direkte manifestation. Hvis vi blot ville acceptere det

faktum, der afsløres {princippet, så ville dette faktum straks blive en realitet for os. Så enkelt er det. Men vi i Vesten har simpelt hen druknet det i forviklinger.

Når I ret forstår, at det, I kalder stof, er rent åndsstof, så kan I også se, hvorfor dette er sandt. Hinduerne siger: "Sammen-trænger man en terning, da har man en anden beskaffenhed. Udvider man den, har man også en anden beskaffenhed".

I definerer ikke dette som en materiel eller fysisk beskaffenhed, for sammenpresningen eller udvidelsen ændrer ikke terningens natur, men kun atomernes indbyrdes placering. Vand eller is er i lige høj grad H₂O uanset dets form, og denne evne til at udvide sig eller at trække sig sammen er stoffets fjerde dimension. På samme måde er evnen til at udvide noget fra en størrelse til en anden ved en ukompliceret omplacering af atomerne stoffets fjerde dimension og ændrer ikke dets iboende karakter. Når alle ting er sammensat af åndeligt stof, da er der ikke nogen skillelinie mellem det, vi har kaldt ånden, og dens manifestation. Kun når mennesket er i en hypnotisk tilstand, forestiller det sig, at der er noget ved siden af alle tings enhed og alle tings fælles oprindelse. Ved denne hypnotiske tilstand påtvinger mennesket det skabte nogle falske egenskaber, og disse fordrejninger er produkterne af menneskets egen uvidenhed.

TIL BRUG FOR UNDERVISEREN

Pkt. 1 og 2. Den lære, der kan drages af denne udredning om kvanteteorien, giver en særlig lejlighed til at indprente den enkelte det faktum, at det, han savner, skyldes at han selv har fjernet sig fra sin første og egentlige oprindelse. På samme måde som en motor standser, når strømmen til den afbrydes, eller lyset går ud, når man slukker på kontakten, således ophører mennesket med at fungere i samme grad, som det adskiller sig selv fra Guds ånd.

Pkt. 3. Når det blot drejer sig om at manipulere verden med sin tankevirkosomhed og forsøge at demonstrere ved brugen af affirmationer, udtømmer mennesket før eller siden sin evne til at opnå resultater. Kun ved dyb meditation over alle tings enhed og menneskets enhed med Gud, bringes menneskets formåen til live igen, så det vender tilbage til den magtposition, der retmæssigt tilhører det. Mennesket i sig selv kan intet udrette, - det er ånden, der levendegør, og når menneskets sind og væsen igen får liv gennem ånden, bliver dets ord og handlinger levende, og først da har mennesket genvundet sit herredømme.

Pkt. 4, 5, 6 og 7. Det gør en kæmpeforskel for mennesket, om det går ud fra en sand eller fra en antaget eller falsk hypotese. De konklusioner, man når frem til i sine beregninger, afhænger af det grundlag eller det princip, man går ud fra. Hvis grundlaget er falsk, må konklusionen også blive det. Eftersom skabelsen begyndte i den store universelle helhed, kan mennesket ikke finde noget væsentligt udgangspunkt for sine aktiviteter, med mindre det vender tilbage til dette udgangspunkt. Man kan ikke tilpasse et princip til sin egen tankegang, - man må tilpasse sig til det, der ligger i princippet, og éns tanker må udvikle sig ud fra dette princip. På samme måde må éns handlinger være i

overensstemmelse med det samme princip, og kun da kan man gøre sig håb om at se resultater, som svarer til éns fundamentale natur.

Pkt. 8 og 9. Disse afsnit omfatter forskellen mellem sand og falsk ræsonneren, mellem intelligent og falsk logik. Vi får vore tanker vendt helt forkert, når vi arbejder udefra og indefter, eller når vi arbejder blot for ydre resultater, som vi forestiller os vil passe ind i vore egne forestillinger om tingene. Der findes en etableret orden i universet, og kun ved at tilpasse os denne naturlige tingenes orden kan vi gøre os håb om tilfredsstillende resultater.

Pkt. 10. Den kraft, der udtænkte og skabte universet, kan ikke betragtes som en uintelligent eller blind kraft, der handler uden en bevidst hensigt. Elektriciteten må i vort daglige liv styres af intelligensen, ellers ville vi ikke få lys, varme og kraft ud af den. Elektriciteten er i sig selv en blind kraft, men når den underkastes intelligensens kontrol, frembringer den konstruktive resultater. Således må alle universets kræfter underkastes intelligensens styrelse, ellers var der aldrig blevet tale om en skabelsesorden.

Pkt. 11, 12 og 13. Den rette viden kommer, når man bliver så stille, at man føler de universelle kræfter - eller Guds ånd - røre sig i én. Åndens aktivitet bliver ikke blot en livgivende påvirkning, men den vækker også en forståelse i menneskets sind. "Den Almægtiges inspiration udvirker erkendelse". Akkurat som man først må forstå, hvordan et matematisk princip fungerer ved stille og roligt at rette sig efter den pågældende regel, således må man betragte det guddommelige princips handlinger, indtil man forstår, hvordan det fungerer. Viden er en samling af tanker og erfaringer, og sand viden er en følge af at se Guds ånd manifestere sig. Viden kommer ved afslutningen af en proces. Forståelsen skelner den vej, der fører mod resultaterne.

Pkt. 14. Hverken tanken eller materien har magt til at skabe eller frembringe noget. Magten til at frembringe noget ligger i ånden. Det er ånden, der levendegør. At fastholde tanker eller at drive kroppen frem vil kun udmatte mennesket. Livet fornyes, og evner vækkes ved fællesskab med ånden.

Pkt. 15 og 16. Det er gennem troen, at princippet afdækkes og anvendes. I første instans bringer troen sindet hvile fra dets egne aktiviteter, så det kan vinde ny kraft. Dernæst sætter den sin lid til denne kraft, indtil den frembringer resultater. Troen er en slags psykisk transformator, hvorved ikke-realiserede præstationer eller ikke-manifesterede evner bringes til at virkeliggøres.

Pkt. 17. Hemmeligheden ved Jesu magt lå i hans fuldkomne tillid til det, han følte var til stede i hans inderste væsen, og som han kaldte: Faderen, som er i mig. Guds lov er skrevet i jeres indre, og ved i det ydre at adlyde det, der lever i jeres indre, bringer I den indre formåen til at manifestere sig i det ydre. Det, der rører sig dybest i menneskets natur, er det universelle princip, der handler i os.

Pkt. 18. Intuitionen er blot en anden kanal, hvorigennem bevidstheden kan forstærkes. Gennem intuitionen fornemmer man livets dybeste hemmeligheder. Øver vi os i at opfatte Guds alviden - eller altomfattende intelligens - da kan vi forstå hvad som helst eller enhver situation ud fra den

absolutte erkendelse.

Pkt. 19. De ydre sanser er de åbninger eller kanaler, hvorigennem vi kan udtrykke vor indre viden for den omgivende verden. De ydre sanser burde ikke fordømmes eller ødelægges. Gjorde vi

dette, ødelagde vi vore muligheder for at nå ud til verden omkring os. Sørg for, at I med hele jeres væsen fungerer i overensstemmelse med de inderste ønsker i jeres natur, indtil I giver udtryk for det, som I er, set med Guds øjne.

Pkt. 20. At erkende alle tings sande natur - ikke som noget adskilt og isoleret, men som én og samme ting i forskellige udviklingstrin, er ensbetydende med at eje magten og herredømmet, som tilhører jer som produkter af den første oprindelse.

Kapitel XIV.

RESUMÉ.

Hvad angår denne ekspedition har vi forsøgt at give eleven et indblik i mestrenes lære og den praksis, de anvender, snarere end at berette om de fænomener, de udfører. Vi har ikke lagt særlig vægt på vore egentlige kontakter i Indien, men vi har dog fortalt så meget om vore rejser og kontakter, at vi mener, vi har tilfredsstillet dem, der har haft lyst til at vide noget om selve turen. Hvis vi skulle berette om alle de oplevelser og erfaringer, vi hidtil har haft, ville der hverken være tid eller plads nok til at formidle denne nødvendige vejledning, som kan hjælpe eleven til i sit eget liv at opleve det, som mestrene lever, og som de med deres liv er et bevis for. De fleste elever interesserer sig mest for den filosofi og den videnskab, som mestrene bringer i anvendelse.

Kun med en viden af denne art kan den enkelte gå igang med at arbejde på sin egen udvikling hen imod et liv som mester. I øvrigt er de mirakuløse bedrifter og den måde, mestrene lever på, uden tvivl blevet beskrevet i tilstrækkeligt omfang i de tre foregående bind af Østens Vises Liv og Lære.

Denne ekspedition har givet os megen praktisk viden, og det er vor hensigt på dette tidspunkt at rekapitulere hovedpunkterne, så de kan stå klart for eleven. På den måde vil han have mulighed for at opnå et klart arbejdsgrundlag, hvorfra han kan gå videre i arbejdet med at omforme sit liv efter de motiver, hvorigennem de "illuminerede" er nået frem til et liv som mestre. Dette liv kan leves af alle, men denne tilstand opnås ikke ved læsning, studier eller fremsætten af teorier, - kun ved at leve det liv, som mestrene lever.

Det er klart blevet fastslået, at det liv, gennemsnitsmennesket lever, er hypnotisk, dvs. at flertallet af mænd og kvinder slet ikke lever livet sådan, som det var meningen. Der er ikke én i en million, der følger sig fri til at leve sådan, som han/hun inderst inde føler, livet burde leves. Man er blevet offer for verdens opfattelse af én, og det er denne opfattelse, man adlyder snarere end den lov, der råder i éns eget indre. I denne retning og i samme grad lever man

under en hypnotisk påvirkning. Man lever i den vildfarelse, at man kun er et menneskeligt væsen, der lever i en verden, der kun er materiel, og som man blot håber på at undslippe, når man dør og kommer i det, man kalder himlen. Det er ikke det, der efter den oprindelige plan var livets bestemmelse eller livets hensigt. Lydighed mod éns inderste natur og det at give livet udtryk, sådan som man instinktivt føler, det bør have, er selve grundlaget for det liv, mestrene afslører som den sande måde at leve på.

Forskellen mellem den lære og den praksis, mestrene anvender, og den, fakirerne står for, er den, at fakirerne blot forstærker sindets hypnotiske tilstand. Flere og flere falske og materielle billeder indprentes i menneskers følsomme sind, så de kastes ud i en stadigt voksende hypnotisk tilstand. Mestrene siger: "Det, der synes at være noget udvendigt, eksisterer slet ikke", hvormed de mener, at det slet ikke er det, der ser sådan ud, der er livets virkelighed.

Livets virkelighed er det, der vokser ud fra det centrale i éns væsen. De søger på enhver måde at rense deres sind for verdens påvirkninger, og de sidder i lange perioder i samadhi - stilhed - for at nå frem til klart at se det, der er det inderste i deres natur. Og dernæst forsøger de i tanke, ord og handling at leve efter det, de har set i deres eget indre. Det sande liv som mester består i at leve efter de instrukser, man modtager fra læreren i sit eget indre, éns inderste "jeg", og ikke i at søge det, der er verdens opfattelser.

Fakirernes metode er heller ikke særlig forskellig fra meget af det, man lærer og praktiserer inden for metafysiske kredse i den vestlige verden. Det at indsamle tanker fra lærere og bøger og inkorporere dem i sit væsens bevidsthed er en falsk bestemmelse, som i høj grad er hypnotisk. Selve det at ændre sin bevidsthed efter tanker, som andre har udviklet, er at påtvinge individet en falsk tilstand.

At manipulere med kroppen og éns gøremål eller at koncentrere sig fysisk for at vække kroppens centre eller funktioner er blot at støde individet længere bort fra livets sande bestemmelse, og "denne sidste tilstand er for dette menneske værre end den første". Instruktioner, der modtages udefra, må lukkes ind i sindet og assimileres, analyseres og kontrolleres for, om de er i overensstemmelse med det dybeste i éns natur, så man kan afgøre, om de er sande for ens eget "jeg". Man gør bedst i først at rådføre sig med sit eget "jeg" og således erhverve sin ydre viden på første hånd. Den førstnævnte metode er langsom og hæmmer ens udvikling, medens den sidstnævnte er hurtig og befriende. Læg mærke til forskellen, når I handler efter en andens instruks, og når I adlyder det, I instinktivt føler, er det rette at gøre. Dette burde være nok til at lære os, at den rette måde at leve på er at leve indefra og udefter.

Livets kræfter er lydløse, og det er hovedårsagen til mestrenes stilfærdige natur. Det er den måde, hvorpå de bevarer harmonien med selve livet. Selv de hellige skrifter formaner i ret stor udstrækning om, at mange ord ikke er uden synd. Kun når vi taler i harmoni med det, vi føler inderst inde, frigør vi os selv, så vi kan finde den fuldkomne harmoni med livets sande bestemmelse. Har I ikke lagt mærke til, at I føler jer frigjorte, når I siger det, I føler, og gør det, I føler er rigtigt? Og på samme måde føler I, at I har begrænset jer selv, når I siger noget, der ikke stemmer

overens med jeres inderste følelser.

Dette er den ikke-modstands - eller ikke-voldsfilosofi, Gandhi fremsatte, og som er fremherskende i Hindu-læren. Kristus understregede også denne lære. Når man taler eller handler på en måde, der ikke er i harmoni med éns inderste væsen, skaber man modstand, og denne modstand er den indflydelse, der udgår fra hypnotisk praksis. Den indsnævrer menneskets natur og hindrer det i at udtrykke sig som det, det virkelig er. Denne modstand opstår ikke blot i menneskets egen natur, men når den opdages af andre, bidrager de yderligere til den, og herved fastholdes hele verden i mørket. "Faderen, som ser til dig i løndom, skal belønne dig åbenlyst".

Der er ikke nogen, der har noget imod, at andre udstråler den rene glæde, om end de selv er nok så bedrøvede, men hvis man prøver på at overtale dem til at blive glade, så gør de modstand. Hvis man siger til en fattig mand, at han ikke behøver at være fattig, vil han højst sandsynligt blive vred og komme med et væld af undskyldninger som forsvar for sin fattigdom, men hvis man bringer ham i kontakt med rigelighedens rolige indflydelse, vil hans sjæl åbne sig. Prøver man på at skille to mænd, der slås, går de højst sandsynligt til angreb på én selv, men udstråler man en fredfyldt atmosfære, der har rod i éns egen natur, er der større sandsynlighed for, at den fredfyldte atmosfære smitter dem, så de indstiller kampen. Doktrinen om ikke-modstand - eller ikke-vold - er ikke noget passivt, men en dynamisk udstråling fra menneskers inderste væsen.

En ny social orden og økonomisk reform må komme som et resultat af en vækkelse af menneskets bevidsthed. Man kan ikke lovgive eller lave regulativer for mennesker, der er under hypnotisk påvirkning. Man kan ikke organisere menneskers tanker og motiver, så de indordner sig under hinanden. Det er på dette område, alle forskelle opstår. Den ene er måske egoistisk, den anden uselvisk. Den ene har heldet med sig, den anden har kun fiasko. Den ene er i besiddelse af usædvanlig styrke og begavelse, medens den anden er svag og ubegavet. Den ene tænker kun på sit eget materielle velfærd, den anden tænker kun på sin åndelige habitus som noget, der er fuldkommen adskilt fra hans ydre væsen. Hvorledes kan så divergerende tanker og følelser samordnes til en harmonisk masse? Kun i menneskets inderste natur ligner det sin næste i tanker og motiver, og kun ved at bringe det frem, der lever i det indre, kan der blive fred og harmoni på jorden.

Det er det, der findes i menneskets inderste væsen, der er identisk med den store, universelle tanke - eller Gud. "Guds lov står skrevet i jeres indre". Det at være mester vil sige, at man lader det, der ellers er begravet i menneskers indre, komme op til overfladen, og dette sker kun ved dyb meditation og rådslagning med sit inderste væsen, der repræsenterer den eneste mester, man nogen sinde vil finde, og som leder én til det, der er målet med livet.

Sejren består i at lære at give slip på alle sindets, kroppens og dagligdagens tilsyneladende vilkår og begynde livet forfra ved dets begyndelse. Begynd med den indstilling, at I er sådan, som I inderst inde længes efter at være, og bestræb jer i den grad på at være dette egentlige "jeg", at I glemmer alt andet. Når først I har fundet jer selv og er blevet ét med dette "jeg", da er I mestre og med til at forbedre verden. Når der er mange, der således arbejder sammen i al stilhed, spreder det

en påvirkning ud over jorden, der er stærkere end de bevægelser, der kan fremstå som et resultat af det organiserede industrimaskineri, af krig eller af sociale reformer. Effektiviteten af vort liv beror ikke så meget på, hvad vi gør, men hvordan vi gør det, og denne måde afgøres af, i hvor høj grad vi har opdaget os selv.

Det at fremsige ord og sætte sin lid til ordenes magt eller deres vibratoriske effekt vil aldrig hjælpe nogen til at blive mester. Ordene vil altid være begrænset til at rumme den kraft, der svarer til den, der er til stede i det menneskes bevidsthed, der udtaler ordene. Kraften svarer til dybden af den virkeliggørelse eller den bevidsthedsgrad, der ligger bag ordene. Det er ikke ord i sig selv, der fremkalder en højere bevidsthedsgrad, og det er heller ikke ord, der helbreder legemet eller ændrer de ydre vilkår. Det er en vågen erkendelse af den sande virkelighed, der frembringer ordene og iværksætter den ydre handling, og ordene og handlingen har en virkning og en kraft, der svarer til graden af denne indre opvågning.

Når man taler eller handler ud fra ydre motiver, fremkalder man ikke blot en hypnotisk tilstand i sindet, man giver også indtryk af, at der er to tankesæt i sindet, der står i modsætning til hinanden, og fører man dette videre, synes det, som om man deler sindet op i mange uafhængige handlingsbaner. Men sindet er en enhed og fungerer som en enhed. Det, der er en tilsyneladende to-delning, er blot to tankesæt, - det ene er resultatet af ydre indtryk, det andet udgår fra sindets naturlige tilstand, som det er i sin oprindelse. Sindet gøres til en fuldkommen og harmonisk enhed ved fornægtelse og tilbagevisning af enhver tanke og impuls, der ikke har sit udspring i éns inderste væsen. Dette afklarer hele bevidsthedsstrømmen og frigør individet, så det kan tænke og handle, som det bør, i fuldent harmoni med den universelle tanke. Dette er selve essensen af, hvad det vil sige at leve som mester.

Det er menneskets største gave at kunne leve i denne entydighed uden nogen følelse af splittelse, for ifølge skriften blev vi givet "et sundt sind". Med andre ord, vi var fra begyndelsen skabt til at leve i total enhed med vor oprindelse. Mennesket blev skabt som et sundt og helt væsen, og Jesus sagde, at vi måtte vende tilbage til denne sundhed i sindet. "Bi i Jerusalem, indtil den hellige -hele - ånd kommer over jer", eller indtil I vender tilbage til denne følelse af enhed med den universelle tanke.

Ånd er oprindelse, og når mennesket vender tilbage til oprindelsen - sit udspring - bliver det helt og sundt. Det bliver ikke blot sundt i sindet, men sundt i legemet, og dets forhold og gøremål bliver sunde, fordi hele dets væsen er ét med denne store enhed, der er alle tings egentlige natur. Det er alle tings sundhed og enhed i og med oprindelsen. Sundhed eller enhed kan ikke betyde noget, der er mindre end helheden. Det kan ikke referere til noget individuelt eller nogen del af helheden. Det må referere til enheden i det, der er helheden. Alt fungerer som et enhedscentrum eller et centrum, hvor alle tings enhed må bevares og manifestere sig. At gøre et faktum til noget lokalt eller noget særskilt er det samme som helt at fjerne det fra dets natur, så det mister sin mening i det hele taget. Når Kristus sagde: "I skal gøre større ting end disse", eller når Emil sagde: "I kan gøre disse ting lige så let, som jeg", talte de ud fra denne bevidsthed

om den eneste sande enhed, det sunde i individets forhold til helheden.

Dette liv i entydighed og enhed er mestrenes liv, og alle kan leve dette liv, hvis de vil slippe bundetheden til institutioner og religioner, racer og nationer og acceptere fællesskabet med universet. Dette er den "pagts ark", der bragte Israels børn frelst igennem, men da de havde mistet den, lykkedes det dem ikke at frigøre sig fra deres modstandere.

Enhver splittelse er et spørgsmål om individuelle hypoteser. Man kan i realiteten ikke adskille sig fra helheden, fordi man er skabt i helheden som en del af den og i dens billede. Kærligheden er den største af de kræfter, der forener tingene i menneskets bevidsthed, og bevarer man til stadighed en kærlig holdning, gør man fremskridt i retning af enheden. Det er den eneste kraft, der bevarer liv, helbred og evner.

Man behøver ikke at forsøge på at elske alle og enhver, men man må til evig tid forsøge at bevare sin natur hel ved en styrkelse af kærligheden. Når menneskets natur vokser i kærlighed, vil det før eller siden opdage, at det har erhvervet en kærlig indstilling til alle mennesker, og ved denne holdning løfter man ikke blot sig selv, men alle dem, man kommer i berøring med, op i den samme enhed. Der findes ikke nogen form for adskillelse i et sind, der er vågent over for kærlighedens magt.

Man lærer ikke at leve som mester eller når til illuminationen ved at tage til Indien og sidde ved en mesters fødder. Man finder frem til et liv som mester ved at lytte til det dybeste i éns egen natur og ved at adlyde det, man lærer dér. Det sker aldrig, at man trænger til hjælp, uden at den straks er til rådighed, hvis man blot vender tanken indad og herfra går videre. Hele universets kraft står bag ethvert ophøjet motiv og enhver sand tilskyndelse, der kommer fra menneskets inderste væsen. Det er som det livskim, der findes i sæden, og alle naturens kræfter arbejder sammen for at bringe det frem til det fulde udtryk for alle de muligheder, der ligger i det. **Dette er mestrenes - Østens vises - måde at leve på, og deres lære går altid ud på, at man må forblive tro mod sit inderste væsen.** Lev livet, som det er bestemt af dit inderste væsen, og bring det til udtryk, der er sandt i dit indre, indtil du udadtil er sådan, som du inderst inde længes efter at være.

Når mennesket vender tilbage til dette livsmotiv, begynder alt, hvad der er i universet at trænge sig på for at manifestere sig gennem ham eller hende. Mennesket må ikke blot have den fornødne intelligens til at styre dette og magten til at gøre det, der må gøres, men det må også have det stof, der nærer og styrker det under udførelsen. Der mangler ikke noget, undtagen når man bevæger sig inden for hypnotiske tanker, som har sløret virkeligheden for mennesket. Hvis mennesket vender tilbage til sit oprindelige, medfødte fællesskab, hvor det bevidst modtager alt, hvad universet udøser for det, kan der ikke forekomme noget savn i nogen fase af menneskets væsen eller vilkår.

Kvanteteorien er videnskabens udtryk for det fundamentale livs-faktum, og der kan ikke eksistere nogen sand videnskab, religion, samfundsstruktur eller noget sandt liv uden for alle tings ubetingelige og uopløselige enhed.

Dette er vejen til et liv som mester, sådan som det leves af Østens vise, og som er det eneste sande liv, der findes. Det kan findes lige der, hvor vi er, og i de skjulte dybder af vores egen inderste natur. Mestrene lærer os, at frigørelsen skal findes på denne og ingen anden måde. Kristus, der talte gennem mennesket Jesus, sagde det samme, da han udtalte: "Ingen kommer til Faderen uden ved mig". Den samme Kristus, der findes i os, taler dette samme budskab. Vi kan kun komme i kontakt med det guddommelige gennem det guddommelige i os selv, og vores eneste mulighed for at komme i kontakt med mestrene er selv at leve som mestre.

[audio link](#)

*

Bagside-tekst på bogen;
ANDESBJERGENES HEMMELIGHED. (udgået fra forlag)

Denne bemærkelsesværdige bog berører okkulte og esoteriske sandheder, som vil være nye og fantastiske for mange mennesker. For andre vil de være en bekræftelse. Dybt inde i Andesbjergene - på den nordlige side af Titicaca-søen i Peru - lever et helligt broderskab, det store hvide broderskab, i klostret for DE SYV STRÅLER. Klostret i Andesbjergene er oprettet af de mestre, som opbevarer guddommelige sandheder, der er gået i arv fra tiderne helt tilbage til Lemuriens og Atlantis' dage. Her i denne mysterieskole kendes den okkulte viden, som har været skjult i tusinder af år og som vil blive åbenbaret, når menneskeheden er nået så langt frem i åndelig udvikling, at denne viden vil blive brugt på rette måde. For enhver okkult indstillet vil bogen være et gribende dokument, også på grund af de profetier om kommende begivenheder og katastrofer på Jorden og de epokegørende budskaber fra det store hvide broderskab.

[Uddrag af bogen findes online.](#)

